ROSS MACDONALD

COASTA BARBARĂ

enigma

ROSS MACDONALD

coasta barbară

Coperta: MIHAI MĂNESCU

Ross MacDonald

THE BARBAROUS COAST

Collins

Fontana Books

ROSS MACDONALD

coasta barbară

În româneşte de TAINA DUŢESCU

EDITURA UNIVERS
BUCUREŞTI 1970

CAPITOLUL 1

Clubul Channel se găsea pe o platformă de stînci deasupra oceanului, spre capătul de sud al plajei numită Malibu. În partea de sus a clădirilor lungi, maronii, ale clubului, urcau pînă în şosea terasele grădinilor, ca o scară acoperită cu covoare bogate. Terenul era înconjurat cu un gard înalt de plasă, cu trei şiruri de sîrmă ghimpată deasupra, ascuns de tufe de leandru.

Am oprit în faţa porţii şi am claxonat. Din ghereta de piatră a ieşit un om în uniformă albastră, cu o şapcă ce-i dădea un aer oficial. Sub şapcă i se vedea părul negru, stufos, cu fire cărunte ca pilitura de fier. Cu toate că avea urechi ferfeniţite şi nas turtit, capul său avea expresia de blîndeţe îmbinată cu forţă care se citeşte pe feţele bătrînilor indieni. Era negricios la faţă.

— V-am văzut venind, spuse el amabil. Nu trebuia neapărat să claxonaţi. Îţi sparge urechile claxonul ăsta.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic.

Se apropie tîrşiindu-şi picioarele, cu burta revărsată peste cureaua pistolului, şi, confidenţial, se sprijini cu braţul de portiera maşinii.

— Cu ce treabă pe-aici, domnule ?

— M-a chemat domnul Bassett. N-a spus pentru ce. Eu sînt Archer.

— A, da, sigur, vă aşteaptă. Daţi-i drumul drept înainte. E la dînsul în birou.

Se întoarse către poarta de sîrmă solidă, zdrăngănindu-şi legătura de chei. Dintre leandri ieşi un om şi trecu alergînd pe lîngă maşină. Era un tînăr voinic, într-un costum albastru, n-avea pălărie şi părul roşcat foarte deschis, aproape roz, îi sălta în ritmul rapid al paşilor. Alerga în vîrful picioarelor, fără să facă aproape nici un zgomot, spre poarta care tocmai se deschidea.

Paznicul acţionă foarte repede pentru un om de vîrsta lui. Se răsuci şi-şi aruncă braţul în jurul taliei tînărului. Tînărul începu să se zbată în încleştare, împingîndu-l pe paznic spre stîlpul porţii. Scoase cîteva sunete

guturale și nearticulate. Umărul îi zvîcni și paznicului îi zbură șapca din cap.

Paznicul se sprijini de stîlp și începu să-și pipăie tocul revolverului. Avea ochii mici și murdari, ca niște ochi de cartof. Din vîrful nasului începu să-i picure sînge care îi pătă cămașa albastră, umflată peste burtă. În mînă îi apăru revolverul. M-am dat jos din mașină.

Tînărul rămăsese pe loc, cu capul întors gata să intre pe poartă. Profilul lui semăna cu ceva tăiat dintr-o scîndură, avînd în colț un ochi albastru ce privea fix. Spuse :

— Tot o să vorbesc cu Bassett. Nu poți dumneata să mă împiedici.

— Atunci o să te împiedice un glonț în burtă, răspunse paznicul cumpătat. Cum te-ai mișcat, am tras. Asta e proprietate particulară.

— Spune-i lui Bassett că vreau să vorbesc cu el.

— I-am spus. Nu vrea să vorbească cu dumneata.

Paznicul se apropie de el tîrșîindu-și picioarele, cu umărul stîng înainte, ținînd bine pistolul în mîna dreaptă.

— Acu' ridică-mi pălăria, dă-o-ncoa' și pe urmă șterge-o !

Tînărul mai stătu puțin nemișcat. Apoi se aplecă, ridică șapca și o scutură fără rezultat înainte de a o da înapoi.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te lovesc. N-am nimic cu dumneata.

— Da' am eu ceva cu dumneata, băiete !

Paznicul îi smulse șapca din mînă.

— Acu' cară-te pînă nu-ți mut dovleacul din loc.

Am pus mîna pe umărul lat și mușchiulos al tînărului.

— Eu zic să faci cum spune el.

Se întoarse spre mine, frecîndu-și bărbia cu mîna. Avea o bărbie puternică, de om certăreț. Și totuși, sprîncenele deschise la culoare și gura nedecisă făceau ca figura lui să pară fără formă. Mi-am dat seama cît era de tînăr cînd mi-a spus rînjind :

— Ești și tu unul din băieții de șoc ai lui Bassett ?

— Nu-l cunosc pe Bassett.

— Te-am auzit întrebînd de el.

— Știu că ai auzit. Mai învîrte-te mult pe-aici, înjurînd și băgîndu-te peste oameni, și o să te alegi cu mutra făcută afiș. Dacă nu și mai rău.

Strînse pumnul drept și-și mută privirea de la pumn la obrazul meu. Mi-am schimbat puțin greutatea de pe un picior pe altul, gata să parez și să contraatac.

— Asta vrea să fie o amenințare ? întrebă el.

— Un avertisment prietenesc. Nu știu ce te roade. Sfatul meu e să pleci și s-o lași baltă.

— Numai după ce vorbesc cu Bassett.

— Și pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai lua de bătrîni.

— Mi-am cerut scuze.

Dar se înroși vinovat.

Paznicul se apropie de el pe la spate și îl împunse cu revolverul.

— Nu se primesc scuzele. Înainte puteam să dau gata doi ca tine cu o singură mînă. Ai de gînd s-o ștergi, sau trebuie să te dau afară ?

— Plec, spuse tînărul peste umăr. Numai că de pe șosea nu poți să mă dai afară. Și mai devreme sau mai tîrziu o să iasă el.

— Ce-ai cu Bassett ? am întrebat eu.

— Nici nu mă gîndesc să discut asta cu un necunoscut. O să discut cu el.

Se uită la mine, întîrziind cu privirea, mușcîndu-și buza de jos.

— Nu vrei dumneata să-i spui că trebuie să vorbesc cu el, că e foarte important pentru mine ?

— Cred că aș putea să-i spun. Din partea cui să-i transmit ?

— De la George Wall. Sînt din Toronto.

Se opri o clipă.

— În legătură cu nevastă-mea. Spune-i că nu plec pînă nu stau de vorbă cu el.

— Asta s-o crezi dumneata, spuse paznicul. Hai, valea, du-te și te plimbă.

George Wall se retrase în susul drumului, mișcîndu-se încet ca să arate că e independent. Își tîrî umbra lungă în soarele de dimineață, după o cotitură, și dispăru din vedere. Paznicul puse revolverul în toc și își șterse nasul plin de sînge cu dosul palmei. Apoi se linse pe mînă, ca și cum nu și-ar fi permis să piardă atîtea proteine.

— Ăsta e schizmofrenic, sau cum le zice, spuse el. Domnul Bassett nici nu-l cunoaște.

— Din cauza lui vrea Bassett să vorbească cu mine ?

— Poate că da, nu știu.

Ridică din umeri și din coate cu o mișcare sinuoasă.

— De cînd se învîrte pe-aici ?

— De cînd l-am schimbat la poartă pe celălalt portar. După cîte cred, azi noapte a stat în tufișuri. Trebuia să-l denunț, ca să-l ridice, dar domnul Bassett zice că nu. Domnul Bassett are o inimă prea bună, nu-și cunoaște interesul. „Lămurește-l tu singur, zice, ce avem nevoie de bătaie de cap cu autoritățile ?“

— L-ai lămurit.

— Ei, da de unde ! Era o vreme cînd dădeam gata doi ca el, cum ți-am spus.

Își încordă mușchiul de la brațul drept și-l pipăi admirativ. Îmi zîmbi ușor.

— Pe vremuri eram boxer, bun boxer. Tony Torres. Ai auzit de mine ? Cocoșul din Fresno.

— Am auzit. Ai ținut șase reprize cu Armstrong.

— Da.

Dădu solemn din cap.

— Eram deja bătrîn, aveam treizeci și cinci — treizeci și șase de ani. Nu mă mai țineau picioarele. Mi s-au tăiat picioarele sub mine, altfel mă băteam și zece reprize. Eram în formă, numai că m-au lăsat picioarele. Știi ? Ai văzut meciul ?

— L-am auzit la radio. Eram puști la școală, n-am avut bani de bilet.

— Uite dom'le ! zise el încîntat și visător. L-ai auzit la radio !

CAPITOLUL 2

— Mi-am lăsat maşina la locul de parcare asfaltat din faţa clădirii principale. Un pom de Crăciun, vopsit în roşu viu, atîrna cu capul în jos deasupra intrării. Clădirea era construită din lemn şi bolovani de rîu, cu acoperişul plan. Silueta şi simplitatea liniilor mi-au ascuns proporţiile reale pînă cînd am intrat. Prin uşa interioară de sticlă a vestibulului, vedeam bazinul de patruzeci şi cinci de metri între aripile lui în formă de U. Partea dinspre ocean se deschidea spre zarea de un albastru luminos.

Uşa era încuiată. Singura fiinţă omenească era un băiat negru, secţionat la mijloc de un slip alb. Mătura fundul bazinului cu un aspirator subacvatic cu mîner lung. Am scos o monedă şi am bătut în uşă.

După un timp, m-a auzit şi a venit în fugă. Ochii lui negri şi inteligenţi, care mă cercetau prin geam, păreau să împartă lumea în două grupuri : cei bogaţi şi cei nu chiar aşa de bogaţi. Eu intram în al doilea grup, pare-se. Cînd a deschis uşa, a zis :

— Dacă vindeţi ceva, domnule, alegeţi un moment mai potrivit. Oricum nu mai e sezonul, iar domnul Bassett e prost dispus. Adineauri a terminat cu mine ; mă mir că mai sînt întreg. Ce sînt eu de vină că au aruncat peştişorii tropicali în bazin ?

— Cine ?

— Cei de-aseară. I-a omorît clorul din apă, sărăcuţii, şi acum trebuie să-i scot afară cu aspiratorul.

— Pe cei de-aseară ?

— Pe peştişori. Îi pescuiau din acvariu şi bîldîbîc cu ei în bazin. Oamenii ăştia, cînd merg la o petrecere şi se îmbată, uită să se poarte civilizat. Şi acuma domnul Bassett îşi varsă focul pe mine.

— Nu i-o lua în nume de rău. Clienţii mei sînt întotdeauna prost dispuşi cînd mă cheamă.

— Sînteţi de la pompe funebre, sau ceva de genul ăsta ?

— Ceva de genul ăsta.

— Eram curios să ştiu.

Un zîmbet alb îi lumină fața.

— Am și eu o mătușă la pompe funebre. Eu, personal, nu prea înțeleg ce găsește la treaba asta. E cam lugubru. Dar ei îi place.

— Bun. Bassett e proprietar aici ?

— Nu, e numai director. După cum vorbește, ai zice că e al lui clubul, dar de fapt e al membrilor.

Condus de spinarea triunghiulară a salvatorului, am trecut prin galerie, printre luminile verzi mișcătoare, reflectate din bazin. A bătut la o ușă gri, cu o plăcuță pe care scria DIRECTOR. Ca răspuns s-a auzit o voce stridentă. M-a zgîriat pe șira spinării, ca o cretă pe o tablă udă :

— Cine e, vă rog ?

— Archer, i-am spus eu salvatorului.

— Domnul Archer vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Foarte bine. Un moment.

Salvatorul îmi făcu cu ochiul și plecă grăbit, lipăind pe plăcile de faianță. Se auzi un scîrțîit în broască și ușa se deschise ușurel. În crăpătură apăru un cap care-mi ajungea pînă la bărbie. Ochii, deschiși la culoare și prea depărtați, erau puțin bulbucați, ca niște ochi de pește. Gura subțire, de babă, scoase un suspin :

— Mă bucur foarte mult că ați venit. Vă rog, intrați.

Încuie ușa la loc în spatele meu și mă invită cu un gest larg să stau pe un scaun din fața biroului. Gestul era exagerat din cauza nervozității. Se așeză la birou, deschise o punguță de piele de porc și începu să umple o pipă burduhănoasă cu fire oacheșe de tutun englezesc. Asta se asorta de minune cu haina lui de tweed, marca Harris, cu pantalonii sport gen Oxford, cu pantofii solizi maro cu talpă groasă, și cu accentul de pe coasta Atlanticului. Cu toate că frizerul care-i cănise părul își dăduse toată silința, și cu toate că roșeața feței îi dădea o aparență de tinerețe artificială, mi-am dat seama că avea aproape șaizeci de ani.

Mi-am rotit ochii prin încăpere. Nu avea ferestre, era luminată fluorescent de la o sursă ascunsă, și ventilată printr-un sistem de aer condiționat. Mobila era grea, închisă la culoare. Pe pereți atîrnau tot felul de fotogra-

fii : iahturi cu pînzele umflate, săritori de la trambulină, jucători de tenis felicitîndu-se cu surîsuri forțate. Pe birou erau cîteva cărți, proptite în picioare, din părți, cu suporturi în formă de elefant, din piatră neagră lustruită.

După ce-și umplu pipa, Bassett îi aplică flacăra unei brichete cu gaz și emise un norișor de fum albastru, prin care zise :

— După cîte am înțeles, domnule Archer, sînteți calificat pentru a face oficiul de gardă personală.

— Calificat poate că sînt. Dar nu prea mă ocup cu treaba asta.

— Dar înțelesesem că... Și de ce nu ?

— Pentru că înseamnă să te ții tot timpul scai după cele mai mari hahalere. De obicei au nevoie de gardă personală pentru că n-au cu cine să facă conversație. Sau pentru că li s-a năzărit nu știu ce.

Bassett zîmbi strîmb :

— Asta nu prea sună a compliment. Sau poate nici nu voia să fie compliment.

— Căutați o gardă personală ?

— Nici eu nu știu.

Apoi adăugă precaut :

— Pînă nu se clarifică puțin situația, nu pot să spun exact de ce anume am nevoie. Și nici motivul.

— Cine v-a vorbit de mine ?

— Unul dintre membri mi-a pomenit de dumneata, acum cîtva timp. Joshua Severn, regizor la televiziune. Zicea că ești spirt.

— Aha, mda.

Partea proastă cu lingușeala e că oamenii se așteaptă să le răspunzi la fel.

— De ce vă trebuie un detectiv, domnule Bassett ?

— O să-ți spun. Sînt în primejdie : un tînăr oarecare mă amenință. Să-l fi auzit la telefon !

— Ați vorbit cu el ?

— Doar un minut, aseară. Eram la o serată, serata noastră anuală de după Crăciun, și el a telefonat de la Los Angeles. Zicea că o să vină încoace să mă ia la bătaie, dacă nu-i spun anumite lucruri. M-a speriat îngrozitor.

— Ce lucruri ?

— Niște lucruri pe care pur și simplu nu le cunosc. Acum cred că-i afară, mă pîndește să ies. Serata nu s-a terminat decît foarte tîrziu, și am stat aici toată noaptea, adică restul nopții. Azi-dimineață a telefonat portarul că e la el un tînăr care vrea să vorbească cu mine. I-am spus să nu-i dea drumul înăuntru. Puțin după asta, cînd mi-am mai revenit, ți-am telefonat.

— Și ce anume vreți să fac eu ?

— Să mă scapi de el. Probabil că ai metodele dumitale. Nu vreau să faci uz de violență, bineînțeles, decît dacă e absolut necesar.

Ochii îi luciră palid prin straturile de fum.

— S-ar putea să fie necesar. Ai revolver ?

— Am în mașină. Nu e de închiriat.

— Bineînțeles că nu. M-ai înțeles greșit, dragul meu. Poate că nu m-am exprimat destul de clar. Nu e om pe lumea asta care să urască violența mai mult ca mine. Voiam doar să spun că ai putea să folosești pistolul ca un... ca un instrument de convingere. N-ai putea să-l conduci frumușel pînă la gară, sau pînă la aeroport, și să-l urci într-un avion ?

— Nu.

M-am ridicat în picioare.

Bassett a venit după mine pînă la ușă și m-a apucat de braț. Mi-a displăcut această intimitate și mi-am eliberat brațul.

— Ascultă, Archer, nu sînt un om bogat, dar ceva rezerve am. Sînt gata să-ți dau trei sute de dolari ca să te ocupi de acest individ în locul meu.

— Să mă ocup de el ?

— Fără violență, bineînțeles.

— Îmi pare rău, dar nu fac tîrgul.

— Cinci sute de dolari.

— Nu se poate. Îmi cereți nici mai mult nici mai puțin decît să fac ceea ce, conform legilor din California, se numește răpire.

— Doamne ferește, nici nu mă gîndesc la asta !

Era speriat de-a binelea.

— Gîndiți-vă puțin. Pentru un om în situația dumneavoastră, aveți o părere cam tulbure despre justiție.

De ce nu lăsați poliția să se ocupe de el ? Spuneți că v-a amenințat.

— Da. De fapt zicea că o să mă bată cu cravașa. Dar nu poți să te duci la poliție cu chestii din astea.

— Ba bine că nu !

— Eu, unul, nu pot. E ridicol, e demodat. Aș ajunge de rîsul întregului Southland. Mi se pare că nu prea sesizezi aspectul subiectiv al problemei, dragul meu. Sînt directorul și secretarul unui club foarte, foarte pretențios. Cele mai distinse familii de pe coastă îmi încredințează mie copiii, fetele. Asupra mea nu trebuie să plutească nici urmă de suspiciune, înțelegi, trebuie să fiu un fel de Calpurnie.

— De unde și pînă unde suspiciune ?

Calpurnia își scoase pipa din gură și înălță un rotocol șovăitor de fum.

— Speram să nu fiu obligat să intru în amănunte. În orice caz nu mă așteptam să fiu supus unui interogatoriu în această problemă. Totuși sînt. Trebuie făcut ceva înainte de a se produce ireparabilul.

Mă plictisea cum își alegea cuvintele, și am lăsat să observe că mă plictisește. Mi-a aruncat o privire rugătoare, care a căzut între noi ca un sac.

— Spune sincer, pot să am încredere în dumneata ?

— Cîtă vreme e vorba de ceva legal, da.

— Of, Doamne, sigur că e legal. Am intrat într-o încurcătură cu toate că nu sînt de vină. Nu mi-e de ce-am făcut, ci de ce-ar putea oamenii să-și închipuie că am făcut. Cum să-ți spun, e o femeie la mijloc.

— Nevasta lui George Wall ?

Deodată fața i se desfăcu la cusături. Încercă să și-o monteze la loc în jurul punctului fix reprezentat de pipă, pe care și-o înfundă în gură gata s-o înghită, dar nu putu să-și controleze grimasa care parcă-l trăgea cu cîrlige de colțurile buzelor.

— O cunoști ? Știe cineva ?

— În curînd o să știe toată lumea, dacă se mai învîrtește George Wall pe-aici. Am dat nas în nas cu el cînd intram în...

— Doamne sfinte, atunci e pe-aproape.

Bassett fugi neîndemînatec pînă în celălalt colţ al camerei. Deschise un sertar de la birou şi scoase un revolver de calibru mijlociu.

— Lasă ăla jos, am spus eu. Dacă ţii aşa de mult la reputaţie, să ştii că focurile de revolver pot să ţi-o găurească de tot. Wall era afară, la poartă, şi încerca să intre. N-a reuşit. Mi-a spus să-ţi transmit că nu pleacă pînă nu vorbeşti cu el. Stop.

— Fir-ar să fie, de ce nu spui, omule ? Uite cît timp am pierdut amîndoi.

— Eu n-am pierdut nimic.

— Bine, bine. N-o să ne certăm acum. Trebuie să-l dăm afară de-aici pînă nu vine vreun membru.

Aruncă o privire la ceasul pe care-l purta pe mîna dreaptă şi din neatenţie îndreptă revolverul spre mine.

— Lasă arma jos, domnule Bassett. Eşti prea tulburat ca să ţii o armă în mînă.

Bassett puse revolverul pe birou, pe mapa cu desene în relief, şi zîmbi ruşinat.

— Iartă-mă. Sînt cam nervos. Nu prea sînt obişnuit cu alarma.

— Dar de ce atîta alarmă ?

— Se pare că tînărul Wall, melodramatic din fire, şi-a băgat în cap că i-am furat nevasta.

— Şi e adevărat ?

— Nu fi absurd. Fata e aşa de tînără că aş putea să-i fiu tată.

Ochii i se umeziră de jenă.

— Relaţiile mele cu ea au fost întotdeauna cît se poate de cinstite.

— Înseamnă deci că o cunoaşteţi ?

— Sigur că da. O cunosc de ani de zile, mult înainte de a o cunoaşte George Wall. Cînd a început să se antreneze pentru sărituri, în bazinul ăsta, era o puştoaică. Nici acum nu-i mult mai mare, fie vorba între noi. Are cel mult douăzeci şi unu-douăzeci şi doi de ani.

— Cine e juna ?

— Hester Campbell, săritoarea de la trambulină. Poate ai auzit de ea. Era cît pe ce să cîştige campionatul naţional acum cîţiva ani. Pe urmă s-a dat la fund. Familia s-a mutat de-aici, iar ea s-a lăsat de sportul de performanţă.

Nici nu știam că s-a măritat, pînă cînd a apărut din nou aici.

— Cînd asta ?

— Acum șase luni, în iunie. Părea s-o fi dus rău de tot. A fost angajată un timp într-o trupă de înot artistic, pe urmă au dat-o afară și au abandonat-o în Toronto. S-a întîlnit cu tînărul ăsta, e canadian, cronicar sportiv, și în disperare de cauză s-a măritat cu el. După toate aparențele, căsnicia n-a mers de loc. L-a lăsat după nici un an și s-a întors aici. Era complet pe drojdie și cu moralul scăzut. Natural, am făcut pentru ea tot ce-am putut. Am convins comitetul s-o lase să dea lecții de sărituri aici la bazin. Cît a durat sezonul de vară, s-a descurcat frumușel cu asta. Și cînd n-a mai avut elevi, sincer mărturisesc că i-am dat oarecare ajutor financiar.

Întinse mîinile cu un gest obosit.

— Dacă asta se cheamă crimă, atunci sînt un criminal.

— Dacă asta-i tot, nu văd de ce ți-e frică.

— Nu înțelegi... nu înțelegi în ce situație mă aflu, cu ce intrigi și dușmănii trebuie să mă lupt aici. Există o facțiune printre membri care ar vrea să mă destituie. Dacă George Wall ar prezenta lucrurile în așa fel încît să reiasă că îmi foloseam postul ca să-mi procur femei tinere...

— Cum ar putea să facă asta ?

— Adică dacă m-ar da în judecată, așa cum m-a amenințat. Un avocat fără scrupule ar putea foarte bine să-mi deschidă proces. Fata mi-a spus că intenționează să divorțeze, și cred că n-am fost destul de circumspect. Am fost văzut, nu o dată, în compania ei. Ca să fiu sincer, am invitat-o și la mine la masă de cîteva ori ; mîncare gătită de mine. Se îmbujoră ușor la față. Gătitul e una din pasiunile mele. Acum îmi dau seama că n-am făcut bine invitînd-o la mine acasă.

— Asta nu poate să constituie un cap de acuzație. Doar nu mai trăim în epoca victoriană.

— Ba unii din anumite cercuri trăiesc. Cum nu poți să realizezi în ce situație proastă mă aflu ? Mă tem că simplul fapt de a fi acuzat ar fi de ajuns.

— Nu cumva exagerezi ?

— Sper că da. Dar cred că nu exagerez.

— Sfatul meu este să lămureşti situaţia cu Wall. Spune-i ce s-a întîmplat.

— Am încercat aseară la telefon. A refuzat să mă asculte. E nebun de gelozie. Ai zice că o ţin pe nevastă-sa ascunsă undeva.

— Şi n-o ţii ?

— Nu, bineînţeles că nu. N-am mai văzut-o de la începutul lui septembrie. A plecat de-aici dintr-o dată, fără să spună nici la revedere nici mersi. Nici măcar n-a lăsat o adresă unde să poată fi găsită.

— A fugit cu un bărbat ?

— Mai mult ca sigur, spuse el.

— Spune-i asta lui Wall. Ca de la om la om.

— A, nu. Imposibil. E nebun de legat, ar sări să mă bată.

Bassett îşi trecu degetele crispate prin păr. Era ud leoarcă la tîmple, şi pe obraz, pe lîngă urechi, i se prelingeau şiroaie de sudoare. Îşi scoase batista împăturită din buzunarul de la piept şi se şterse cu ea pe faţă. Începea să-mi fie puţin milă de el. Frica fizică doare mai mult ca orice.

— Pot discuta eu cu el, i-am spus. Cheamă poarta. Dacă mai e pe-acolo, mă duc să-l aduc.

— Aici ?

— Dacă n-ai un loc mai bun.

După un moment de încordare, spuse :

— Cred că trebuie să vorbesc totuşi cu el. Nu pot să-l las să facă atîta tărăboi în public. Din moment în moment pot să sosească membrii care vin dimineaţa la baie.

Vocea lui avea o nuanţă de religiozitate ori de cîte ori pomenea de membri. Fără nici o tragere de inimă, luă telefonul din nişa din perete.

— Tony ? Domnul Bassett. Nebunul ăla tot mai face tărăboi ?... Eşti sigur ? Absolut sigur ?... Bun, perfect. Să mă anunţi dacă se mai arată.

Puse receptorul la loc în furcă.

— A plecat ?

— Aşa se pare.

Inhală adînc, cu gura deschisă.

— Torres zice că a întins-o pe jos acum cîtva timp. Totuşi ţi-aş fi recunoscător dacă ai mai sta pe-aici, pentru orice eventualitate.

— Bine. Oricum, plimbarea asta te costă douăzeci şi cinci de dolari.

A priceput aluzia, a scos banii dintr-un sertar şi mi i-a dat. Pe urmă a scos din alt sertar un aparat electric de ras şi o oglinjoară. M-am aşezat şi m-am uitat la el cum se rade pe faţă şi pe gît. Pe urmă şi-a tăiat părul din nas cu o forfecuţă minusculă şi şi-a smuls cîteva fire din sprîncene. În astfel de ocazii, ajungi întotdeauna să urăşti din suflet ocupaţia de a servi drept gardă unor persoane.

Mi-am aruncat ochii la cărţile de pe birou. Printre ele era un volum gros, legat în pînză de un verde şters, şi intitulat în mod surprinzător : „Familia Bassett". L-am deschis la prima pagină, care afirma că această carte este o relatare a genealogiei şi istoriei descendenţilor lui William Bassett, care a debarcat în Massachusetts în 1634. Istoria mergea pînă la izbucnirea primului război mondial în 1914 şi era semnată de Clarence Bassett.

— Nu cred că poate să te intereseze, spuse Bassett, dar pentru un membru al familiei e o poveste foarte interesantă. Ehei, am avut şi noi o aristocraţie a noastră în Noua Anglie : guvernatori, profesori, preoţi, oameni de afaceri.

— Am auzit şi eu unele zvonuri în această privinţă.

— Iartă-mă, nu vreau să te plictisesc, rosti el pe un ton mai degajat, aproape autoironic. Oricît de curios ar părea, eu sînt ultimul din ramura mea care poartă numele de Bassett. Este singurul, dar absolut singurul motiv pentru care regret că nu m-am însurat. Dar nici nu m-am dat niciodată în vînt după perpetuarea neamului.

Aplecîndu-se deasupra oglinjoarei, începu să-şi stoarcă un punct negru dintr-unul din cele două riduri care porneau de la baza nasului. M-am ridicat şi am început să mă plimb pe lîngă pereţi, uitîndu-mă la fotografii. Una m-a oprit — trei săritori, un bărbat şi două fete, care îşi luau zborul la unison de pe trambulina mare. Trupurile lor atîrnau desprinse de trambulină, pe fon-

dul deschis al unui cer de vară, arcuite identic în săritura lebedei, și prinse în punctul cel mai înalt al parabolei, înainte ca forța gravității să-i învingă și să i smulgă spre pămînt.

— Aia din stînga e Hester, spuse Bassett în spatele meu.

Trupul ei era ca o săgeată. Vîntul îi pieptăna spre spate părul strălucitor, descoperind ovalul mișcat al feței. Fata din dreapta era o brunetă cu pielea închisă, tot atît de frapantă, despicînd aerul cu pieptul. Și bărbatul din mijloc era negricios, cu păr negru creț și cu niște mușchi sculptați parcă în bronz.

— E una din fotografiile mele favorite, spuse Bassett. E făcută acum cîțiva ani, cînd Hester se antrena pentru naționale.

— Făcută aici ?

— Da. O lăsam la trambulina noastră să facă exerciții, așa cum ți-am spus.

— Cine sînt prietenii ei din poză ?

— Băiatul era salvator la noi. Fata era o prietenă de-a lui Hester. Lucra aici la bar, dar Hester o antrena pentru performanță.

— Mai e pe-aici ?

— Mă tem că nu.

Fața i se alungi.

— Gabrielle a fost omorîtă.

— Accident la trambulină ?

— Da de unde ! A fost împușcată.

— Ucisă ?

Încuviință solemn din cap.

— Cine a omorît-o ?

— Nu s-a descoperit încă. De fapt mă îndoiesc că o să se descopere vreodată. S-a întîmplat acum aproape doi ani, în martie anul trecut.

— Cum ziceai că o chema ?

— Gabrielle. Gabrielle Torres.

— Rudă cu Tony ?

— Fata lui.

CAPITOLUL 3

Se auzi un ciocănit tare în uşă. Bassett sări în lături ca un cal speriat.

— Cine e ?

Ciocănitul se repetă. M-am dus la uşă. Bassett nechează :

— Nu deschide !

Am întors cheia în broască şi am deschis uşa de-o palmă, proptind-o cu piciorul şi cu umărul. Afară era George Wall. Avea o faţă cenuşiu-verzuie în lumina reflectată. Printr-o ruptură a pantalonului i se vedea pielea albă a piciorului, sfîşiată şi zgîriată. Îmi răsuflă în faţă şuierat :

— E aici ?

— Cum ai intrat ?

— Am sărit gardul. Bassett e aici ?

M-am uitat la Bassett. De după birou, unde se ghemuise, nu i se vedeau decît ochii albi şi pistolul negru.

— Nu-l lăsa să intre. Nu-l lăsa să se atingă de mine.

— N-o să se atingă. Pune ăla jos.

— Nu pun nimic. O să mă apăr dacă trebuie.

I-am întors spatele şi l-am lăsat să se joace cu pistolul, era plăcerea lui.

— L-ai auzit, Wall. E înarmat.

— Puţin îmi pasă cum e. Trebuie să vorbesc cu el. Hester e aici ?

— Eşti pe un drum prost. N-a văzut-o de luni de zile.

— Sigur, el ce-o să spună altceva !

— Îţi spun şi eu. A lucrat aici în timpul verii şi a plecat cîndva în septembrie.

Privirea lui albastră, mirată, se intensifică. Îşi trecu limba încet, ca un şarpe roşu, peste buza de sus.

De ce n-a vrut să vorbească cu mine mai înainte, dacă Hester nu e la el ?

— I-ai spus că o să-l baţi cu cravaşa, dacă-ţi aduci aminte. Nu cred că a fost modul cel mai diplomat de a te apropia de el.

— N-am timp de diplomaţie. Mîine trebuie să mă întorc acasă cu avionul.

— Foarte bine.

Se propti cu umărul în deschizătura uşii. Îi simţeam greutatea prin uşă. Vocea lui Bassett se înălţă cu o octavă :

— Nu-l lăsa să se apropie de mine !

Bassett era chiar în spatele meu. M-am întors, ţinînd uşa cu spinarea, i-am smuls pistolul din mînă şi l-am băgat în buzunar. Era prea furios şi prea speriat ca să riposteze. M-am întors din nou cu faţa la Wall, care mai împingea încă, dar fără convingere. Părea derutat. I-am pus o mînă în piept şi i-am făcut vînt înapoi în poziţie de drepţi, ţinîndu-l aşa. Se lăsa greu, încăpăţînat şi inert, ca o statuie de piatră.

Pe treptele dinspre vestibul cobora un om scund, lat în umeri. Venea spre noi agitat, în pas de gîscă, aruncînd nişte priviri bazinului şi oceanului de dincolo de el, de parcă ar fi fost proprietatea lui personală. Vîntul îi zburlea creasta de păr argintiu. Infatuarea şi grăsimea îi umflau haina de flanelă albastră, bine croită. Nu-i dădea nici o atenţie femeii care-şi tîrşiia picioarele la cîţiva paşi în spatele lui.

— Doamne sfinte, îmi spuse Bassett la ureche, uite-i pe domnul şi doamna Graff. Nu putem să ne dăm în spectacol în faţa domnului Graff. Lasă-l pe Wall să intre. Hai, repede !

L-am lăsat să intre. Cînd omul cu păr argintiu se apropie, Bassett ieşi în uşă, zîmbind şi făcînd temeneli. Acesta se opri şi salută despicînd aerul cu nasul. Faţa lui negricioasă părea lustruită.

— Bassett ? Ai aranjat cu ajutorul pentru deseară ? Cu orchestra ? Cu mîncarea ?

— Da, domnule Graff.

— Vezi cu băutura. O să servim whisky de la bar, nu intru în stocul meu personal. Sălbaticii ăia tot nu-şi dau seama de diferenţă.

— Da, domnule Graff. Baie plăcută.

— Pentru mine baia e totdeauna plăcută.

Se apropie din urmă şi femeia, păşind oarecum ca în transă, cu ochii pe jumătate închişi, de parcă ar fi deranjat-o lumina soarelui. Părul negru, pieptănat sever spre spate, descoperea o frunte dreaptă, înaltă, care se continua lin cu un nas grecesc. Cu excepţia ochilor, două reflec-

toare negre în care părcau strînse toată energia şi simţirea ei, avea o faţă palidă şi moartă. Era îmbrăcată în jersé negru, fără podoabe, ca o văduvă.

Bassett îi spuse bună dimineaţa. Readusă brusc la viaţă, ea îi răspunse că e o zi foarte frumoasă pentru luna decembrie. Bărbatul se îndrepta cu paşi mari spre *cabañas*. Ea îl urmă ca o umbră desprinsă de trup. Bassett oftă uşurat.

— Ăsta e Graff cel cu Helio-Graff ? am întrebat eu.

— Da.

Se duse la birou strecurîndu-se pe lîngă Wall, se sprijini cu şoldul de un colţ şi începu să-şi facă de lucru cu pipa şi cu punga de tutun. Îi tremurau mîinile. Wall nu se mişcase de la uşă. Pe faţă îi apăruseră pete roşii, şi nu-mi plăcea de loc privirea îngheţată din ochii lui. Eu ocupam spaţiul dintre cei doi, uitîndu-mă cînd la unul, cînd la altul, ca un arbitru de tenis.

Wall spuse răguşit :

— Nu poţi să scapi cu minciuna, trebuie să ştii unde e. I-ai plătit doar lecţiile de dans.

— Lecţii de dans ? Eu ?

Mirarea lui Bassett suna destul de firesc.

— La şcoala de balet a lui Anton. Am vorbit cu Anton ieri după-masă. Mi-a spus că Hester a luat nişte lecţii de dans cu el pe care le-a plătit cu cecurile tale.

— Va să zică asta a făcut cu banii pe care i-am împrumutat eu !

Gura lui Wall se încreţi într-o parte.

— Grozav cum găseşti răspuns la toate ! De ce să-i împrumuţi bani tocmai ei ?

— Fiindcă-mi place.

— Te cred. Unde-i acum ?

— Sincer, nu ştiu. A plecat de-aici în septembrie. De-atunci n-am mai văzut nici urmă de domnişoară Campbell.

— O cheamă doamna Wall, doamna George Wall. E soţia mea.

— Încep să cred că e adevărat, dragul meu. Dar cînd a fost la noi, îşi spunea pe numele de domnişoară. După cîte am înţeles, intenţiona să divorţeze.

— Cine a convins-o să divorţeze ?

Bassett îi aruncă o privire lungă, de om care suferă.

— Dacă vrei să ştii, eu am încercat s-o opresc. Am sfătuit-o să se întoarcă în Canada, la dumneata. Dar avea alte planuri.

— Ce alte planuri ?

— Voia să-şi facă un nume, răspunse Bassett cu o urmă de ironie în glas. Înţelegi, a fost crescută aici, în Southland, şi avea în sînge microbul cinematografului. Şi, pe urmă, şi săriturile de la trambulină i-au trezit gustul pentru luminile reflectoarelor. Îţi spun cinstit, am făcut tot ce am putut ca s-o opresc. Dar mă tem că n-am avut nici o influenţă asupra ei. Era hotărîtă să găsească o portiţă, ca să-şi afirme talentul. Cred că asta explică şi lecţiile de dans.

— Are talent ? am întrebat eu.

A răspuns Wall :

— Ea crede că are.

— Uite ce-i, spuse Bassett cu un zîmbet chinuit, hai să fim drepţi cu fata. E un copil adorabil şi ar putea să se dezvolte frumos dacă...

— Va să zică i-ai plătit lecţiile de dans.

— I-am împrumutat bani. Nu ştiu pe ce i-a cheltuit. A plecat de aici pe neaşteptate, îi spuneam şi lui Archer. Stătea liniştită la Malibu, lucra la trambulină, îşi făcea relaţii şi, dintr-o dată, a dispărut.

— Ce fel de relaţii ?

— Mulţi membri ai clubului nostru lucrează în cinematografie.

— O fi plecată cu unul din ei ?

Ideea îl făcu pe Bassett să se încrunte.

— Eu în orice caz nu ştiu nimic. Cum să-ţi explic, n-am încercat în nici un fel să-i dau de urmă. Dacă ea a vrut să plece, eu n-aveam nici un drept să mă amestec.

— Dar eu am dreptul. Vocea lui Wall era sugrumată. Cred că minţi. Ştii unde e şi încerci să mă duci cu vorba.

Buza şi falca de jos îi ieşiră înainte, deformîndu-i chipul care se urîţi. Am văzut cum îşi strînge pumnii şi cum i se albesc încheieturile.

— Nu fi copil, i-am spus eu.

— Trebuie să descopăr unde e şi ce i s-a întîmplat.

— Stai puţin, George.

Bassett îndreptă spre el coada pipei, ca un pistol imaginar, cu ţeava fumegînd.

— Nu-mi spune George. Numai prietenii îmi spun George.

— Dar nici eu nu-ţi sînt duşman, dragul meu.

— Şi nu-mi mai spune dragul meu.

— Atunci, nesuferitul meu, dacă preferi. Tocmai voiam să spun că-mi pare rău să ne certăm din cauza asta. Sincer îmi pare rău. Nu ţi-am făcut nimic, crede-mă, şi-ţi vreau binele.

— Atunci de ce nu mă ajuţi ? Spune-mi adevărul : Hester trăieşte ?

Bassett se uită la el consternat. Eu am întrebat :

— Ce te face să crezi contrariul ?

— Pentru că era speriată. Se temea c-o să fie omorîtă.

— Cînd asta ?

— Alaltăieri seară. În seara de Crăciun. A telefonat de undeva, din oraş, la apartamentul nostru din Toronto. Era disperată, plîngea la telefon.

— De ce ?

— A ameninţat-o cineva că o omoară, n-a spus cine. Voia să plece din California. M-a întrebat dacă vreau s-o primesc înapoi. I-am spus că da. Dar înainte de a fixa ceva precis, convorbirea a fost întreruptă. Dintr-o dată n-am mai auzit-o, nu mai era nimeni la celălalt capăt al firului.

— De unde telefona ?

— De la şcoala de balet a lui Anton, de pe bulevardul Sunset. Chemase cu taxă inversă, aşa că am putut să depistez numărul. De îndată ce am putut să scap, am luat avionul încoace şi ieri am vorbit cu Anton. Nu ştia de telefon, sau a spus numai că nu ştie. Dăduse un fel de serată pentru cursanţi în seara aceea şi era mare tărăboi.

— Soţia dumitale mai ia lecţii cu el ?

— Nu ştiu. Cred că da. Dar el zice că nu. Singura adresă pe care i-a dat-o lui este cea de-aici, de la clubul Channel.

Aruncă o privire bănuitoare în direcţia lui Bassett.

— Eşti sigur că nu stă aici ?

— Nu fi caraghios. N-a stat aici niciodată. Te invit să te convingi personal. A închiriat o căsuță în Malibu, o să-ți caut adresa. Proprietăreasa stă alături, mi se pare, așa că poți să vorbești cu ea. O cheamă doamna Sarah Lamb, e o veche prietenă și funcționară de-a mea. Spune-i că vii din partea mea.

— Ca să știe ce minciuni să spună ? zise Wall.

Bassett se ridică și se apropie de el prudent.

— De ce nu vrei să fii rezonabil, dragul meu. M-am purtat cu nevasta dumitale ca un prieten. Nu ți se pare că e nedrept să sufăr pentru faptele mele bune ? Nu pot să-mi pierd toată ziua discutînd în contradictoriu cu dumneata. Am de pregătit pentru deseară o reuniune importantă.

— Asta nu mă privește pe mine.

— Nu, dar nici pe mine nu mă privesc treburile dumitale. Ți-aș face însă o sugestie. Domnul Archer e detectiv particular. Sînt dispus să-l plătesc din buzunarul meu, ca să te-ajute să-ți găsești nevasta. Dar cu condiția să nu mă mai bați pe mine la cap. Ei, ce zici, nu-i o ofertă cinstită ?

— Ești detectiv ? întrebă Wall.

Am încuviințat din cap.

Se uită la mine cu îndoială.

— Dacă aș fi sigur că treaba asta nu-i aranjată dinainte... Ești prieten cu Bassett ?

— Nici nu l-am văzut pînă azi-dimineață. Dar dacă tot veni vorba, pe mine nu mă-ntrebați dacă sînt de acord ?

— Ți-ar prinde bine, nu crezi ? zise Bassett mieros. Ce ai împotrivă ?

N-aveam nimic împotrivă, decît că povestea nu-mi mirosea a bine, era sfîrșitul unui an greu și eram cam obosit. M-am uitat la capul rozaliu, rebel, al lui George Wall. Se citea pe fața lui că e un încurcă-lume înnăscut, periculos și pentru el și probabil și pentru alții. Poate că dacă mă țineam de coada lui, aș fi putut să preîntîmpin într-un fel buclucurile pe care le căuta cu lumînarea. Ce idealist eram !

— Dumneata ce zici, Wall ?

— Aș vrea să mă ajuți, răspunse el cu încetineală. Dar prefer să te plătesc eu, totuși.

— Nici să nu te gîndești ! spuse Bassett. Trebuie să mă lași și pe mine să fac ceva, doar mă interesează și pe mine soarta lui Hester.

— Mi-am dat eu seama, zise Wall colțos.

Eu am spus :

— Hai să dăm cu banul. Cap — plătește Bassett, pajură — Wall.

Am aruncat un ban în sus și l-am turtit cu palma pe birou. Pajură. Eram al lui George Wall. Sau el era al meu.

CAPITOLUL 4

Graff făcea pluta pe spate în bazin, cînd am ieșit cu George Wall. Burta lui bronzată ieșea din apă ca o carapace de broască țestoasă. Doamna Graff, complet îmbrăcată, stătea singură într-un colț însorit. Rochia neagră, părul negu și ochii ei negri păreau să anihileze lumina soarelui. Figura și trupul ei aveau distincția ce înlocuiește frumusețea la oamenii care au suferit mult, timp îndelungat.

Îmi stîrnea interesul, dar eu n-o interesam pe ea. Nici măcar nu și-a ridicat ochii cînd am trecut.

L-am condus pe Wall la mașina mea.

— Cred că e mai bine să bagi capul la cutie cînd trecem pe la poartă. Să nu te onoreze Tony cu un glonte bine ochit.

— Crezi ?

— S-ar putea. Unii boxeri veterani se supără din te miri ce, mai ales după ce le dai un pumn în nas.

— N-am vrut. A fost o prostie.

— N-a fost o sclipire de inteligență. De două ori în dimineața asta era să te alegi cu un glonte. Bassett era destul de speriat ca să tragă, și Tony, destul de furios. Nu știu cum o fi în Canada, dar prin părțile astea nu prea ține să dai pumni în stînga și-n dreapta. Vezi pe cîte

unul cu mutră nevinovată, dar în sertarul de la birou are pistolul.

Își lăsă bărbia în piept.

— Îmi pare rău.

Mai mult ca oricînd vorbea ca un adolescent, înalt și zdravăn, dar rămas în urmă cu intelectul. Cu toate astea, îmi era foarte simpatic. Avea stofă băiatul, dacă nu murea înainte de-a apuca să-și facă țoale din ea.

— Nu-mi cere mie scuze. Viața pe care o salvezi s-ar putea să fie chiar a dumitale.

— Dar îmi pare rău cu adevărat. Numai la gîndul că Hester și babalîcul ăla... cred că mi-am pierdut capul.

— Atunci găsește-ți-l repede. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gîndi la Bassett. Nu e nici pe departe ceea ce se cheamă crai.

— Dar i-a dat bani. A și recunoscut.

— Important e că a recunoscut. Probabil că acum îi dă altcineva bani.

Spuse încet, mîrîit :

— Oricine ar fi, îl omor.

— Ba nu-l omori de loc.

Încăpățînat, nu mai scoase un cuvînt. Am ajuns la poartă. Poarta era deschisă. Din ușa gheretei, Tony îmi făcu semn cu mîna și se strîmbă la Wall.

Am virat la stînga, intrînd în șoseaua de pe coastă. Șoseaua urmărea conturul falezei, apoi cobora treptat spre ocean. Au apărut căsuțele de pe plajă, trecînd pe lîngă noi ca vagoanele rablagite ale unui marfar nesfîrșit.

— Știu că ți-am făcut o impresie groaznică, își dădu drumul George. De obicei nu sînt așa. De obicei nu fac uz de bicepși și nu amenințoamenii. Numai că... cum să-ți spun, am avut un an foarte prost.

Mi-a povestit ce an prost a avut. A început cu expoziția națională canadiană, cu un an înainte, în august. Era cronicar sportiv la ziarul *Star* din Toronto și avea sarcina să scrie despre reprezentațiile acvatice. Hester figura pe afiș printre vedetele care săreau de la trambulina mare. Nu-l pasionaseră niciodată săriturile de la trambulină, ca sport îl interesa fotbalul, dar Hester avea ceva deosebit, o strălucire, un fel de fosforescență. S-a

dus s-o mai vadă și în timpul lui liber, iar după spectacol a invitat-o la restaurant.

La a treia reprezentație, Hester a ajuns jos prea repede dintr-o dublă și jumătate, a căzut pe burtă și a fost scoasă din bazin leșinată. Au luat-o înainte ca el să poată ajunge la ea. În seara următoare n-a apărut să-și facă numărul. După un timp a găsit-o într-un hotel, la capătul străzii Yonge. Avea ochii injectați și pleoapele tumefiate. Zicea că a renunțat la săriturile de la trambulină, că nu mai are curaj.

A plîns un timp pe umărul lui. El nu știa ce să facă s-o consoleze.

Era prima oară cînd avea de-a face cu o femeie, în afară de vreo două escapade la Montreal, lipsite de importanță, împreună cu niște prieteni fotbaliști. În cursul nopții a cerut-o de nevastă. Dimineața ea a acceptat. Trei zile mai tîrziu s-au căsătorit.

Poate că nu fusese prea cinstit cu Hester, așa cum s-ar fi cuvenit. Din felul cum cheltuia banii, ea își închipuise că are foarte mulți. Poate lăsase să se înțeleagă că ar fi un personaj important în cercurile de presă din Toronto. Nu era adevărat. Era doar un începător, abia terminase de un an facultatea și cîștiga cincizeci și cinci de dolari pe săptămînă.

Lui Hester i-a venit greu să se adapteze la viața din apartamentul modest de pe bulevardul Spadina. Mai avea necazuri și cu ochii, care nu s-au vindecat decît după mult timp. Nu ieșea din casă cu săptămînile. Nu-și mai aranja părul, nu se mai farda, nici măcar nu se spăla pe față. Nu voia să facă de mîncare. Zicea că și-a pierdut frumusețea, cariera, toate lucrurile pentru care merita să trăiască.

— N-o să uit niciodată iarna trecută, zise George Wall. Vorbea cu atîta patimă, încît m-am întors să mă uit la el. Nu s-a uitat în ochii mei. Cu o expresie visătoare pe față, contempla, dincolo de mine, Pacificul albastru. Pe suprafața lui, soarele de iarnă era mototolit ca o foiță de staniol.

— A fost o iarnă friguroasă, spuse el. Zăpada scîrțîia sub picioare și îți înghețа părul din nas. Hester s-a împrietenit la cataramă cu administratoarea imobilului, o

cucoană pe nume Bean, care stătea în apartamentul de alături. A început să frecventeze cu ea o congregație ciudată, care își avea sediul într-o casă veche de pe Bloor. Mă întorceam de la birou și le auzeam vorbind în dormitor despre mîntuirea sufletului, despre reîncarnare și alte lucruri de felul ăsta.

Într-o seară, după ce a plecat doamna Bean, mi-a spus că își primește pedeapsa pentru păcate. Că de asta a sărit prost și s-a încurcat cu mine la Toronto. Zicea că trebuie să se purifice, pentru ca următoarea ei reîncarnare să fie superioară. După asta, timp de o lună aproximativ, am dormit pe canapea. Doamne, ce cuie am făcut !

În ajun de Crăciun, m-a trezit la mijlocul nopții și mi-a spus că e purificată. I-a apărut Cristos în vis și a iertat-o de toate păcatele. La început n-am luat-o în serios, cum era s-o iau în serios ? M-am prefăcut că n-o iau în serios, credeam că rîzînd de ea o s-o determin să-și scoată prostiile alea din cap. Atunci mi-a spus la ce se referă, cu păcatele...

N-a mai continuat.

— La ce se referea ? am întrebat eu.

— Mai bine nu mai spun.

Avea glasul sugrumat. M-am uitat la el cu coada ochiului. Îi ardea sîngele în obrazul pe jumătate întors și i se înroșise urechea.

— Oricum, continuă el, a avut loc un fel de împăcare. Hester a renunțat la aiurelile alea mistice. În schimb, a apucat-o o manie bruscă pentru dans. Toată noaptea dansa și ziua dormea. N-am putut să rezist la ritmul ăsta. Trebuia să mă duc la serviciu, să reînviu vechiul entuziasm pentru baschet, hóchei și alte distracții copilărești. Și-a luat obiceiul să iasă singură, să meargă la Village.

— Mi s-a părut c-ai spus că stăteați în Toronto.

— Și Toronto are un Village. Seamănă foarte mult cu cel original de la New York, bineînțeles la scară mai mică. Hester s-a înhăitat cu o șleahtă de țopăitori. Nu mai știa altceva decît lecții de dans. S-a tuns scurt și și-a făcut găuri în urechi pentru cercei. A început să poarte prin casă bluze albe de mătase și pantaloni de matador. Toată ziua făcea *entrechats*, sau cum le zice.

Îmi cerea lucrurile pe franţuzeşte, nu că ar fi ştiut franţuzeşte, şi dacă nu-i făceam jocul, mă punea la regim de tăcere.

Stătea şi se zgîia la mine, fără să clipească, cîte-un sfert de oră, douăzeci de minute. Parcă eram o mobilă pe care se gîndea unde s-o mute într-un loc mai potrivit. Sau poate că nici nu mai existam de loc pentru ea. Înţelegi ?

Înţelegeam. Avusesem şi eu o nevastă şi o pierdusem în astfel de tăceri. Totuşi, nu i-am spus nimic lui George Wall. A vorbit mai departe, rostind cuvintele unul după altul, ca nişte picături multă vreme îngheţate în el şi acum în sfîrşit topite de soarele din California.

— Acum îmi dau seama ce se întîmpla cu ea, spuse el. Îşi recîştiga încrederea, la modul nebunesc, nerealist, îşi aduna forţele ca s-o rupă cu mine. Cei din şleahta cu care umbla o încurajau şi ei în direcţia asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce pregăteşte.

Pe la sfîrşitul primăverii au montat un fel de piesă dansantă, într-un teatru mic care fusese înainte biserică. Hester a făcut pe băiatul în rolul principal. M-am dus şi eu să văd, dar n-am înţeles nimic. I-am auzit după aceea băgîndu-i în cap tot felul de prostii. Îi spuneau că se distruge în Toronto, măritată cu un bleg ca mine, că numai de ea depinde să se ducă la New York, sau să se întoarcă la Hollywood.

Ne-am certat serios în seara aceea, cînd a venit în sfîrşit acasă. I-am spus verde să-i dea dracului pe neisprăviţii ăia cu prostiile lor. I-am spus că de-acum încolo s-a terminat cu lecţiile de dans şi cu teatrul ; să stea frumos acasă, să se îmbrace ca toate femeile, să facă curăţenie şi să gătească şi ea aşa cum trebuie...

Rîse, un rîs neplăcut. Parcă se loveau nişte cuţite fierăstruite.

— Bine mă mai pricep şi eu la psihologia femeii, spuse el. Dimineaţa, după ce am plecat la serviciu, s-a dus la bancă şi a scos banii pe care-i depusesem cu gîndul să ne luăm casă, s-a urcat în avion şi a plecat la Chicago. Astea le-am aflat interesîndu-mă la aeroport. Nu mi-a lăsat nici măcar un rînd, cred că a vrut să mă pedepsească şi pe mine pentru păcate. Nu ştiam unde s-a dus.

Am trecut pe la cîţiva zăpăciţi de-ai ei din Village, dar nu ştiau nici ei. I-a lăsat şi pe ei cum m-a lăsat şi pe mine — mască.

Nici nu ştiu cum au trecut cele şase luni care au urmat. Nu eram căsătoriţi de mult şi nu ne legasem unul de altul aşa cum trebuie să fie doi soţi. Dar eram îndrăgostit de ea, şi mai sînt încă. Umblam pe străzi în fiecare noapte, şi de cîte ori vedeam o fată cu părul blond, parcă mă curenta ceva. De cîte ori suna telefonul, eram sigur că e Hester. Pînă cînd într-o seară a fost chiar ea.

Era în noaptea de Crăciun, alaltăieri seară. Stăteam singur în apartament şi încercam să nu mă gîndesc la ea. Simţeam că sînt gata să fac o criză de nervi. Oriunde mă uitam vedeam chipul ei pe perete. Atunci a sunat telefonul, era Hester. Ţi-am spus ce mi-a zis, că-i e frică să n-o omoare şi că vrea să plece din California. Poţi să-ţi închipui ce-a fost în sufletul meu cînd s-a întrerupt convorbirea. M-am gîndit să chem poliţia din Los Angeles, dar nu prea aveam pe ce să mă bazez. Aşa că am cerut numărul de unde chemase şi am plecat din Toronto cu primul avion.

— De ce n-ai făcut treaba asta acum şase luni?

— Nu ştiam unde e, nu mi-a scris de loc.

— Nu se poate să nu fi avut măcar o idee.

— Da, bănuiam că o să se-ntoarcă aici, probabil. Dar nu-mi venea s-o urmăresc. De altfel nu eram nici eu prea lămurit ce s-a întîmplat. M-am convins de bine de rău că o duce mai bine fără mine.

După o tăcere, adăugă :

— Poate că aşa şi e, la urma urmelor.

— Tot ce poţi să faci e s-o întrebi pe ea. Dar întîi trebuie s-o găsim.

CAPITOLUL 5

Am intrat într-o fundătură între şosea şi plajă. Căsuţele de pe marginea străzii erau dărăpănate şi aveau un aer rău famat, dar maşinile parcate în faţa lor erau, aproape toate, ultimul tip. După ce am stins motorul,

nu se mai auzea decît oceanul, rostogolindu-şi şi sorbindu-şi înapoi valurile.

Casa în care stătuse Hester era o cabană din scînduri şi placaj, care părea nefolosită, ca un bidon aruncat. Pereţii erau cojiţi şi lustruiţi de furtunile de nisip.

— Păi, ăsta e un cartier nenorocit de cocioabe, zise George. Credeam că Malibu e o staţiune celebră.

— O parte din Malibu. Asta-i cealaltă parte.

Am urcat scările pînă la uşa din dos a doamnei Lamb şi am bătut în oblonul ruginit. O femeie bătrînă şi greoaie în capot a deschis uşa din interior. Avea o faţă de buldog, urîtă dar plăcută, iar părul vopsit era de un portocaliu ţipător în bătaia soarelui. Plasturele antirid dintre sprîncene îi dădea un aer de excentricitate calmă.

— Doamna Lamb ?

Încuviinţă din cap. Avea în mînă o ceaşcă de cafea şi mesteca ceva.

— Am auzit că închiriaţi casa de-alături.

Înghiţi ce avea în gură. Am urmărit dumicatul alunecîndu-i pe gîtul zbîrcit.

— Pot să vă spun de la început că nu închiriez la oameni neserioşi. Dacă sînteţi însuraţi, atunci e altă poveste.

Se opri în aşteptarea unui răspuns şi mai luă o înghiţitură, lăsînd o semilună roşie pe marginea ceştii.

— Nu sînt însurat.

Mai mult n-am apucat să spun.

— Păcat, zise ea.

Vocea ei nazală cu accent din Kansas zumzăi mai departe ca un fir de sîrmă în bătaia vîntului.

— Eu una sînt pentru căsătorie şi numai pentru căsătorie ; în toată viaţa mea am umblat numai cu patru bărbaţi, din care cu doi m-am şi măritat.

Ochii ei pătrunzători, înconjuraţi de riduri concentrice, sclipiră spre mine şi George Wall.

— Sînteţi tineri şi frumoşi, trebuie să vă găsiţi voi o fată care vrea să-şi încerce norocul cu voi.

Ne zîmbi fioros, dădu ceaşca cu restul de cafea şi o bău pînă la fund.

— Eu am avut o nevastă, spuse George Wall cu greutate. Pe ea o caut acum.

— Nu mai spune ! De ce n-ai spus de la-nceput ?

— Am tot încercat.

— Ei, nu te supăra. Să fim puțin mai sociabili, nu ? Cum o cheamă ?

— Hester.

Ochii doamnei Lamb deveniră serioși.

— Hester Campbell ?

— Hester Campbell Wall.

— A naibii să fiu dacă am știut că s-a măritat. Dar ce s-a întîmplat, a fugit de-acasă ?

George dădu din cap solemn.

— Anul trecut în iunie.

— Ei, poftim ! E mai proastă decît credeam ; auzi, să fugă de la un băiat drăguț ca dumneata !

Îi cercetă fața prin oblon, cotcodăcind din ce în ce mai încet.

— Sigur, niciodată n-aș fi băgat mîna-n foc că e deșteaptă. Avea viermi în fund de cînd era mică.

— O cunoașteți de mult ? am întrebat eu.

— Păi sigur că o cunosc. Și pe ea și pe soră-sa și pe maică-sa. Maică-sa era cam cu nasul pe sus, făcea pe nebuna.

— Știți cumva unde e acum mama ei ?

— N-am văzut-o de ani de zile, și nici pe soră-sa.

M-am uitat la George Wall.

George clătină din cap.

— Nici măcar nu știam că are mamă. Nu vorbea niciodată despre familie. Credeam că e orfană.

— Ba avea mamă, spuse bătrîna. Și ea, și sora ei, Rina, numai de mamă nu s-au putut plînge. Doamna Campbell era hotărîtă să facă ceva din fetele ei cu orice preț. Nici nu știu cum de-i dădea mîna să le plătească toate lecțiile alea, de muzică, de dans, de înot.

— N-avea bărbat ?

— Nu. Cel puțin nu cînd am cunoscut-o eu. A lucrat ca funcționară la depozitul de băuturi în timpul războiului, așa am și cunoscut-o prin bărbatul meu de-al doilea. Doamna Campbell se lăuda tot timpul cu fetele ei, dar de fapt nu-i prea păsa de soarta lor. Cred că mai mult

făcea paradă și că de fapt încerca să-și impresioneze fetițele ca s-o țină la bătrînețe.

— Mai stă aici ?

— După cîte știu eu, nu. A dispărut de ani de zile. Și nu pot spune că am plîns după ea.

— Și nu știți nici unde e Hester ?

— N-am mai văzut-o din septembrie. S-a mutat și gata. Sîntem obișnuiți cu schimbări din astea la Malibu, credeți-mă.

— Unde s-a mutat ? întrebă George.

— Asta aș vrea să știu și eu.

Se uita țintă la el. Apoi își mută privirea spre mine.

— Și dumneata ești rudă cu ea ?

— Nu, sînt detectiv particular.

Nu arăta de loc surprinsă.

— Bine, atunci o să vorbesc cu dumneata. Intră să bei o cafea. Prietenul poate să aștepte afară.

Wall nu a protestat ; părea doar îmbufnat. Doamna Lamb a desfăcut cîrligul de la oblon și am urmat-o în bucătărioara albă. Pătura roșie de pe masă era la fel cu perdelele de deasupra chiuvetei. Pe un reșou clocotea cafeaua.

Doamna Lamb îmi turnă într-o ceașcă, apoi mai turnă și în ceașca ei ; cești le erau desperechiate. Se așeză la masă și îmi făcu semn să mă așez și eu în partea cealaltă.

— N-aș putea trăi fără cafea. Domnul Finney, duhovnicul meu de la biserica spiritualistă, zice că ar trebui să trec la ceai, dar eu nici nu mă gîndesc. I-am spus : domnule Finney, în ziua în care va trebui să renunț la viciul meu preferat, mai bine mă culc pe spate cu mîinile pe piept și plec într-o lume mai bună.

— Foarte bine, am spus eu. Voiați să-mi spuneți ceva despre Hester.

— Da, voiam. Dar nu-mi făcea nici o plăcere să-ți spun de față cu bărbat-său. A trebuit s-o dau afară.

— Din ce cauză ?

— Nu-mi plăcea cum se comportă, spuse ea vag. Fata asta e nebună după bărbați. El știe ?

— Se pare că bănuiește ceva. Ce bărbați anume ?

— Un bărbat anume.

— Nu cumva Clarence Bassett ?

— Domnul Bassett ? Doamne ferește, nici gînd. Îl cunosc pe domnul Bassett de zece ani, am lucrat la barul clubului pînă nu m-au mai ținut picioarele, poți să mă crezi pe cuvînt, nu este el ăla care s-alerge după fuste. Domnul Bassett a fost mai mult ca un tată pentru ea. Cred c-a făcut tot ce-a putut ca s-o ferească de încurcături, dar toată bunăvoința lui tot n-a fost de ajuns. Și nici a mea.

— Ce fel de încurcături a avut ?

— Cu bărbații, cum am spus. Poate că nu era nimic care să spui clar : asta e, dar vedeam eu că o paște o nenorocire. Unul din bărbații pe care i-a adus aici acasă era gangster get-beget. I-am spus clar lui Hester că dacă are de gînd să primească în vizită derbedei ca el și să-i țină și noaptea, atunci să-și găsească altă casă pentru asta. Mi-am zis că am dreptul să vorbesc deschis, mai ales că o cunoșteam din copilărie. Dar m-a înțeles pe dos, mi-a spus că ea își vede de treburile ei și eu să-mi văd de ale mele. I-am spus că ce face la mine în casă mă privește și pe mine. A spus că foarte bine, dacă așa cred, atunci o să plece ; mi-a zis că sînt o cotoroanță care-și bagă nasul peste tot. Și poate că și sînt, dar nu accept să vorbească așa de mine o zăpăcită care se ține cu gangsteri de-ăia.

Se opri ca să răsufle. Eu am sorbit o înghițitură de cafea și m-am uitat pe fereastra care dădea în stradă. George Wall stătea în mașină, în față, cu o mutră de ciine părăsit. M-am întors din nou către doamna Lamb.

— Știți cine era ?

— N-am reușit să aflu cum îl cheamă. Hester n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Cînd am început să discut cu ea, mi-a spus că e impresarul prietenului ei.

— Care prieten ?

— Torres. Lance Torres, cum își zice el. Era într-o vreme un băiat foarte drăguț, în orice caz făcea impresie bună cînd lucra ca salvator.

— Era salvator la club ?

— A fost vreo două veri. Unchi-său, Tony, i-a făcut rost de slujba asta. Dar salvator era prea plicticos pentru Lance, lui îi trebuia ceva pe scară mai mare. Am auzit

că a fost un timp boxer, pe urmă a făcut un pocinog, mi se pare că l-au și închis anul trecut.

— Ce pocinog ?

— Nu știu, sînt prea mulți oameni cumsecade pe lumea asta, ca să merite să le țin socoteala unor pierdevară. Parcă mi-ar fi dat cu ceva în cap cînd a apărut Lance cu prietenul lui, gangsterul, dînd din coadă în jurul lui Hester. Credeam că are mai multă demnitate.

— De unde știți că era gangster ?

— L-am văzut trăgînd. Mă trezesc într-o dimineață și aud pac ! pac ! jos pe plajă. Parcă trăgea cineva cu pușca. Și așa era. Individul ăla era acolo afară, cu un pistol negru și urît în mînă, și trăgea la țintă în sticle de bere. În ziua aia mi-am spus : sau termină cu derbedeii, sau dacă nu, drum bun, Hester.

— Cine era ?

— N-am aflat cum îl cheamă. I-am văzut pistolul ăla urît, cu țeava scurtă, am văzut ce face cu el și n-am mai vrut să știu nimic. Hester zicea că e impresarul lui Lance.

— Cum arăta ?

— Arăta ca dracu. Cu ochii ăia căprui sticloși și cu mutra turtită, palid ca o burtă de pește. Dar tot l-am repezit, i-am spus să-i fie rușine că împușcă în sticle să se taie lumea în cioburi. Nici n-a catadixit să se uite la mine. A mai băgat niște gloanțe în pistol și a început să tragă mai departe în sticle. Probabil că i-ar fi făcut mai mare plăcere să tragă în mine, cel puțin așa arăta.

Amintirea o făcu să roșească de ciudă.

— Nu-mi place să fiu dată așa la o parte, nu e civilizat. Și sînt cam sensibilă la împușcături, mai ales de cînd a fost împușcată o prietenă de-a mea anul trecut. Chiar aici pe plaja asta, cîteva mile mai la sud de unde stai dumneata acuma.

— Vă referiți la Gabrielle Torres ?

— Cam așa ceva. Ai auzit de Gabrielle, va să zică ?

— Foarte puțin. Așadar, era prietenă cu dumneavoastră.

— Era, sigur că da. Unii au prejudecăți, era pe jumătate mexicană, dar eu zic că dacă cineva e bun să lucreze cu tine, atunci e bun să-ți fie și prieten.

— Nu știe nimeni cine a împușcat-o, după cîte am auzit.

— Ba cineva tot știe. Ăla care a împușcat-o.

— Aveți vreo bănuială, doamnă Lamb ?

Pentru cîteva clipe, fața ei rămase neclintită ca o piatră. În cele din urmă scutură din cap.

— Poate vărul ei, Lance, sau impresarul lui ?

— Nu m-ar mira din partea lor. Dar ce motiv să fi avut ?

— Înseamnă că v-ați gîndit la asta, nu ?

— Cum să nu mă gîndesc, cînd îi tot vedeam intrînd și ieșind din casa de-alături și trăgînd cu pistolul pe plajă ? I-am spus lui Hester, în ziua cînd a plecat, că ar trebui să-i fie de învățătură ce-a pățit prietena ei.

— Dar a plecat totuși cu ei ?

— Așa cred. Eu n-am văzut-o cînd a plecat. Nu știu nici unde s-a dus, nici cu cine. În ziua aceea m-am gîndit că e mai bine să mă duc în vizită la fata mea care e măritată la San Berdoo.

CAPITOLUL 6

I -am transmis lui George Wall cît mai puțin din ce-mi spusese doamna Lamb. Îmi dădeam seama din comportarea lui că o să am de furcă cu el. În drum spre Los Angeles, am intrat pe drumul clubului Channel. Aruncă priviri speriate în jur, ca și cum îl atrăgeam într-o cursă.

— De ce ne întoarcem aici ?

— Vreau să vorbesc cu portarul. Poate mă ajută el să găsesc un fir care să ducă la nevastă-ta. Dacă nu, o să încerc cu Anton.

— Nu văd ce rost are. Am vorbit eu cu Anton ieri, ți-am repetat tot ce-a spus.

— Poate că eu pot să storc mai mult. Îl cunosc pe Anton, i-am făcut odată un serviciu.

— Crezi că mie nu mi-a spus tot ?

— Foarte posibil. Nu-i place să dea nimic, nici măcar informații. Acuma stai aici și ai grijă să nu șterpelească cineva capacele de la roți. Vreau să-l fac pe Tony să vorbească, și tu îi trezești amintiri neplăcute.

— Atunci eu ce mai caut aici? spuse el îmbufnat. Mai bine mă întorc la hotel să dorm puțin.

— Nu-i o idee rea.

L-am lăsat în mașină, pe șosea, într-un loc unde încă nu se vedea poarta, iar eu am mers mai departe pe jos, urmînd curba, printre șiruri dese de leandri. Tony m-a auzit venind. A ieșit din gheretă, cu pașii tîrșîiți, sticlindu-și aurul din colțurile gurii.

— Ce s-a întîmplat cu prietenul tra-la-la? L-ai pierdut?

— N-am avut eu norocul ăsta. Ai un nepot, Tony.

— Am mulți nepoți.

Întinse mîinile în lături.

— Cinci-șase nepoți.

— Ăla care-și zice Lance.

Mîrîi ceva. Nu-și schimbă expresia, doar că nu mai zîmbea.

— Ce-i cu el?

— Poți să-mi spui cum îl cheamă după acte?

— Manuel, spuse el. Manuel Purificación Torres. Numele pe care i l-a pus fratele meu n-a fost bun. A trebuit să umble să și-l schimbe.

— Unde stă acum, știi cumva?

— Nu, domnule, nu știu. Nu mai am de-a face cu omul ăsta. Într-o vreme mi-era drag ca un fiu. Dar acuma gata.

Își clătină capul încet dintr-o parte în cealaltă. Gestul făcu să-i scape o întrebare:

— Iar a făcut Manuel vreo poznă?

— Nu pot să spun sigur. Cine e impresarul lui, Tony?

— N-are nici un impresar. Nu mai are voie să boxeze. Eu eram impresarul lui acum vreo doi ani, și antrenor și impresar. L-am ridicat încet, încet, l-am învățat ce să facă cu stînga, l-am învățat toate loviturile. Îl țineam la mine-n casă, viață cinstită: scularea la șase, sărit coarda, sacul ușor, sacul greu, alergat cinci mile pe plajă. Avea picioare tari, ca de fier. Frumoase picioare. A trebuit să dea cu copita în toate astea.

— Cum?

— Vechea poveste, spuse Tony. M-am săturat s-o tot repet. A cîștigat două-trei meciuri, două în repriza a

patra și unul în repriza a șasea în San Diego. Gata, s-a și văzut mare, a început să se creadă mare. Unchiu Tony, săracu, ce știe el ; e prea prost să-l învețe pe el meserie. Unchiu Tony habar n-are, zice că lasă băuturica, lasă femeile și marijuana, vinde porcăria aia de motocicletă pîrțiită pînă nu-ți rupi gîtul, ai un viitor în față. Dar el nu, el vrea viitorul pe loc. Vrea toată lumea la picioare imediat.

Pe urmă s-a-ntîmplat ceva între noi. A făcut ceva care nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut nici de frică. Zic, tot ai vrut să pleci de la mine, acum poți să pleci. Nu mai aveam nici un contract mi se pare, așa că nu ne mai lega nimic. A-nălecat pe motocicletă și ti-ti, fuga înapoi la Los Angeles. Și acolo a rămas, un vagabond pe Main Street, și n-avea nici douăș'una de ani împliniți.

Soră-mea Desideria m-a certat, ca să mă duc după el, mort-copt să-l aduc înapoi.

Tony scutură din cap.

— Nu, Desideria, zic, sînt om bătrîn, dacă băiatul are viermi în fund, nu-i mai scoți cu nimic. Lasă-l să dea cu capul de pragul de sus. E viața lui, n-o să i-o trăim noi.

Și uite-așa, un escroc așa cum vrea și el să ajungă, îl vede escrocul ăla cum lucrează la sală. Îi oferă un contract și el acceptă. Cîștigă cîteva meciuri și aranjează cu ăla altele să le piardă, se murdărește luînd bani și cheltuindu-i pe tot felul de porcării. L-au prins anul trecut cu niște hapuri în mașină și l-au băgat la răcoare. Cînd a ieșit, gata, suspendat, nu mai are voie să boxeze, s-a întors de unde-a plecat, printre nepricopsiți.

Tony scuipă sec.

— Am încercat să-i povestesc că, înainte, tatăl meu, bunicul lui, era *bracero*. Tatăl lui și cu mine ne-am născut într-un coteț de păsări, la Fresno, uite-așa, nicăieri, din nimic. Și-așa ne-a lovit soarta de două ori, zic, trebuie să rămînem cu mîinile curate. Aș, cine să mă asculte ? Nu, el trebuie să-și vîre capul în gura lupului.

— Cît a stat închis ?

— Cred că tot anul care-a trecut. Nu știu sigur. Tot atunci am avut și eu necazurile mele.

. Își mișcă umerii ca și cum ar fi simțit pe ei toată greutatea cerului. Am vrut să-l întreb despre moartea fetei, dar durerea de pe fața lui mi-a legat limba. Semnele din jurul ochilor, pe care soarele le făcea parcă mai urîte, mai adînci, fuseseră lăsate de lovituri mai crude decît cele date de pumnii adversarilor. L-am întrebat altceva :

— Știi cum îl cheamă pe omul care i-a oferit contractul ?

— Stern, numele de familie.

— Carl Stern ?

— Da.

Mijindu-și ochii la mine, a văzut ce efect avea numele asupra mea.

— Îl cunoști ?

— L-am văzut prin baruri de noapte și am auzit niște povești despre el. Dacă sînt zece la sută adevărate, atunci e un personaj periculos. Nepotul dumitale mai lucrează cu el, Tony ?

— Nu știu. Precis iar a făcut o poznă. Cred că știi și nu vrei să-mi spui.

— Ce te face să crezi asta ?

— Pentru că l-am văzut săptămîna trecută. Era înțolit ca o vedetă de cinema, într-o mașină de aia, tip sport.

Făcu un gest cu mîinile ca și cum ar fi măturat ceva.

— De unde să aibă bani ? Doar nu lucrează și nici nu mai poate să boxeze.

— De ce nu l-ai întrebat ?

— Nu mă face să rîd, auzi, să-l întreb ! Nu-i spune nici măcar bună-ziua lu' unchi'su. E prea ocupat, umblă cu blonde în mașini sport.

— Era cu o fată blondă ?

— Sigur că da.

— O cunoști cumva ?

— Sigur c-o cunosc. Lucra aici vara trecută. Hester Campbell, așa o cheamă. Credeam că e mai deșteaptă, nu să umble cu nepotu-meu.

— De cînd umblă cu el ?

— De unde să știu ? N-am oglinda fermecată.

— Fata asta, Hester, nu era prietenă cu fiica dumitale ?

Fața îi deveni aspră și întunecată.

— Poate că era. Ce tot vrei, domnule ? Întîi mă întrebi de nepot, acuma de fată.

— Am auzit de fată azi-dimineață. Era prietenă cu Hester, și pe mine mă interesează Hester.

— Pe mine nu, și nici nu știu nimic. N-are nici un rost să mă întrebi pe mine. Ce știu eu ?

Îl cuprinsese brusc o dispoziție proastă. Făcu o mutră de prost.

— Sînt un amărît. Nu-mi merge mintea. Fata mi-a murit. Nepotu-meu e un destrăbălat, un *pachuco.* Vin tot felul de indivizi și-mi dau pumni în nas.

CAPITOLUL 7

Ferestrele școlii lui Anton priveau bulevardul de la etajul al doilea al unei clădiri de stuc din West Hollywood. Clădirea era destul de nouă, dar fusese zugrăvită și răzuită și iar zugrăvită în mai multe culori, roz, alb și bleu, ca să semene cu casele de pe malul stîng al Senei.

Am urcat scările care duceau pe dinafară la balconul de la etajul doi. Printr-o ușă deschisă am văzut vreo cinci-șase fetițe în maiouri de balet, care-și întindeau ligamentele pe barele de-a lungul peretelui. O femeie înaltă cu pieptul aplatizat și șolduri masive le comanda cu o voce de plutonier major :

— *Grand battement, s'il vous plaît. Non, non, grand battement.*

Am trecut mai departe spre capătul balconului, urmărit de mirosul dulce-sărat de sudoare tînără. Anton era la el, așezat la birou, scund și lat, într-un costum de gabardină de culoarea înghețatei de lămîie. Avea fața bronzată de lampa cu raze ultraviolete. Se ridică foarte sprinten, ca să arate că nu-i bătrîn. Mîna pe care mi-o

întinse avea inele în două degete ; parcă aş fi dat mîna cu un rac uriaş.

— Domnul Archer.

Anton era la Hollywood de mai mult timp decît mine, dar tot îmi pronunţa numele „Arşer". Accentul făcea parte probabil din cartea de vizită a meseriei, dar în ciuda accentului său, Anton îmi era simpatic.

— Mă mir că-ţi aminteşti de numele meu.

— Mă gîndesc la dumneata cu recunoştinţă, spuse el. De multe ori.

— Asupra cărei neveste te-ai oprit ?

— Te rog, nu fi vulgar.

Ridică mîinile cu un gest căutat, şi dacă tot şi le ridicase, îşi examină manechiura

— Numărul cinci. Sîntem foarte fericiţi. Nu e nevoie de dumneata.

— Încă.

— Doar n-ai venit să discutăm problemele mele matrimoniale. Pentru ce ai venit ?

— S-a pierdut o fată.

— Iar Hester Campbell ?

— Exact.

— Lucrezi pentru bărbatul ei, fraierul ăla cît uşa ?

— Ce-nseamnă telepatia !

— E un prost. Orice bărbat la vîrsta şi la volumul lui care fuge după o femeie în oraşul ăsta e un prost. De ce nu stă liniştit, să le vezi ce s-ar mai înghesui !

— Nu-l interesează decît femeia asta. Ei, ce-i cu ea ?

— Ce-i cu ea ? repetă el întinzînd mîinile cu palmele în sus, ca să arate ce curate sînt. A luat nişte lecţii de balet cu mine, vreo trei-patru luni. Domnişoarele vin şi pleacă. Eu nu răspund de viaţa lor particulară.

— Ce ştii despre viaţa ei particulară ?

— Nimic. Doresc să nu ştiu nimic. Ea e o persoană cam pusă pe rele. Am presimţit că o să facă ceva.

— Dacă ai presimţit, de ce l-ai asmuţit pe bărbat-său asupra lui Clarence Bassett ?

Ridică din umeri şi rămase aşa :

— Eu ? Eu l-am asmuţit asupra lui Bassett ? I-am răspuns la întrebări, atîta tot.

— L-ai făcut să creadă că nevastă-sa trăiește cu Bassett. Și Bassett n-a văzut-o de aproape patru luni.

— Și ce treabă am eu cu asta ?

— Lasă bancurile, Anton. Îl cunoșteai pe Bassett dinainte ?

— *Pas trop.* El nu-și amintește de mine, probabil.

Se duse la fereastră și mai ridică puțin jaluzelele. De pe bulevard se ridică vacarmul circulației. Acoperită de zgomot, vocea lui Anton parcă șuiera :

— Dar eu nu uit. Acum cinci ani am făcut cerere să intru în clubul Channel. M-a refuzat fără nici un motiv. Am auzit de la persoana care m-a propus că Bassett nici măcar nu mi-a prezentat cererea în fața comitetului. N-avea nevoie de profesori de dans la el în club.

— Așa că te-ai gîndit să-i faci o bucurie.

— Poate că da.

Se uită la mine peste umăr, cu un ochi strălucitor și gol, ca de păsăroi.

— Am reușit ?

— Am fost eu acolo la timp ca să opresc lucrurile. Dar puteai să declanșezi o crimă.

— Aiurea !

Se întoarse și veni spre mine, pășind pe covor suplu ca o felină.

— Bărbatul ei e un nimic, un puști isteric. Nu prezintă nici un pericol.

— Mă-ntreb dacă e chiar așa. E mare și voinic și e nebun după nevastă-sa.

— E bogat ?

— Aș !

— Atunci spune-i să-și ia gîndul de la ea. Am mai văzut multe de genul ăsta, îndrăgostite de propria lor persoană. Ele își închipuie că au vocație artistică pentru teatru, dans sau muzică. Dar de fapt nu aspiră decît la bani și la îmbrăcăminte. Dacă pică de undeva un bărbat care poate să le ofere aceste lucruri și gata cu vocația.

Cu mîinile oficie gestul de eliberare al unei păsări, trimițîndu-i un sărut la despărțire.

— Lui Hester i-a picat cineva ?

— Foarte posibil. La mine, în noaptea de Crăciun,

părea deosebit de înfloritoare. Avea o capă nouă, de nurcă. Am felicitat-o pentru capă și atunci m-a informat că are contract personal cu un regizor de film.

— Cine anume ?

— Nu mi-a spus, și nici nu contează. Mințea. Era o mică fantezie pe care mi-o servea.

— De unde știi ?

— Cunosc femeile.

L-am crezut fără rezerve. Peretele din spatele biroului era tapetat cu fotografii de femei, cu autografele respective.

— Și în afară de asta, spuse el, nici un regizor în toate mințile n-ar face un contract cu fata asta. E ceva care-i lipsește, talentul elementar, simțirea. La vîrsta ei e cinică, și nici măcar nu încearcă să ascundă lucrul ăsta.

— Ce-a făcut atunci de Crăciun ?

— Mult timp nici n-am văzut-o. Aveam peste o sută de invitați.

— A dat un telefon de-aici. Știai ?

— N-am știut pînă ieri. Mi-a spus bărbatul ei că era speriată de ceva. Poate a băut prea mult. La serata mea nu era nimic de care să te sperii — multă lume, toți tineri și drăguți, care se distrau.

— Cu cine era ea ?

— Cu un băiat, un băiat bine.

Pocni din degete.

— Mi l-a prezentat, dar am uitat cum îl cheamă.

— Lance Torres ?

Pleoapele i se încrețiră.

— S-ar putea. Era cam negricios, figură de spaniol. Foarte bine făcut băiatul, tipul modern de tînăr, cu aer de apaș. Poate domnișoara Seeley să-l identifice. I-am văzut vorbind.

Se uită la ceas.

— Domnișoara Seeley a ieșit să-și bea cafeaua, dar trebuie să se întoarcă repede.

— Cît timp așteptăm, poate îmi dai adresa lui Hester. Adresa reală.

— De ce ți-aș ușura drumul ? spuse Anton, cu surîsul lui insinuant. Nu-mi place individul pentru care lucrezi. E prea agresiv.

— Atunci nu vrei să-l lași să-și găsească nevasta ?

— A, nu, îți dau adresa. Voiam doar să-mi exprim sentimentele în legătură cu acest subiect. Stă la hotelul Windsor, în Santa Monica.

— Aha, știi adresa pe dinafară.

— Din întîmplare mi-o amintesc. Mi-a mai cerut-o un detectiv săptămîna trecută.

— Detectiv de poliție ?

— Nu, particular. Zicea că e avocat, că are niște bani pentru ea, o moștenire, dar povestea era cusută cu ață albă, iar eu nu sînt prost.

Își aruncă din nou ochii la ceas.

— Acum, te rog să mă ierți, trebuie să mă schimb pentru oră. Poți s-o aștepți aici pe domnișoara Seeley dacă vrei.

Înainte de a-l mai putea întreba ceva, a ieșit pe o ușă care dădea spre interior și a închis-o în urma lui. M-am așezat la birou și am căutat hotelul Windsor în cartea de telefon. Funcționarul de la recepție mi-a spus că domnișoara Hester Campbell nu mai stă acolo. S-a mutat acum două săptămîni și n-a lăsat nici o adresă.

Tocmai rumegam faptul, cînd a intrat domnișoara Seeley. Mi-o aminteam din perioada cînd Anton a divorțat de a treia nevastă, cu ajutorul meu.

— Ia te uită, domnul Archer.

Implicațiile prezenței mele o uimiseră.

— Nu cumva iar avem povești cu neveste ?

— Cu neveste, dar nu cu ale șefului. Spunea că ati putea să-mi dați unele informații.

Am întrebat-o dacă își mai aduce aminte că s-a întîlnit cu Hester la Crăciun. Își aducea aminte.

— Și companionul ei ?

Dădu din cap :

— Cam visător. Drăguț băiat. Adică, dacă vă place tipul latin. Eu personal nu mă dau în vînt după genul ăsta, dar cu el m-am înțeles bine. Pînă cînd și-a dat arama pe față.

— Ați vorbit cu el ?

— Numai puțin. Era cam timid de față cu atîta lume, așa că l-am luat sub aripa mea. Mi-a povestit despre cariera lui și alte lucruri. E actor. Are contract pe termen lung cu studiourile Helio-Graff.

— Cum îl cheamă ?

— Lance Leonard. Deșteaptă combinație, nu-i așa ? Mi-a spus că el și-a ales numele.

— Și are contract cu Helio-Graff ?

— Așa mi-a spus. În orice caz, merită să-l angajeze, arată bine. Și are și temperament artistic.

— Vreți să spuneți că a încercat să se dea la dumneavoastră ?

— A, nu. Oricum nu i-aș fi permis. Și e foarte îndrăgostit de Hester, am văzut eu. S-au dus la bar după aceea și beau din același pahar, ca doi porumbei.

Avea un glas melancolic. Apoi adăugă în chip de consolare :

— Dar tot și-a dat arama pe față.

— Cum așa ?

— A fost groaznic, spuse ea cu satisfacție. Hester a intrat aici ca să dea un telefon. I-am dat eu cheia. Probabil că a telefonat altui bărbat, pentru că a urmărit-o înăuntru și i-a făcut o scenă. Latinii ăștia sînt foarte impulsivi.

— Erați aici ?

— L-am auzit zbierînd la ea. Aveam treabă la mine în birou, așa că am auzit fără să vreau. A făcut-o în toate felurile : și tîrfă, și i-a mai spus niște lucruri pe care nu vreau să le repet.

Încercă să roșească, dar nu reuși.

— A amenințat-o în vreun fel ?

— Cred și eu. I-a spus că nu-i dă nici o săptămînă de trăit dacă nu-și joacă mai departe rolul în afacere. Că deja e băgată pînă-n gît și că n-o să-l facă ea să piardă așa o pleașcă.

— A spus în ce constă afacerea ?

— I-o fi spus, dar eu n-am auzit nimic.

— A amenințat că o omoară ?

— N-a spus că o să-i facă el ceva. Dar a spus că...

Se uită în tavan pipăindu-și bărbia.

— A spus că dacă nu rămîne pe fază, o dă pe mîna prietenului ăla. Unul... Carl.

— Carl Stern ?

— S-ar putea. N-a pronunțat al doilea nume. Îi tot dădea zor cu Carl, și cum o s-o aranjeze Carl.

— Ce s-a-ntîmplat după asta ?

— Nimic. Au ieșit de-aici și au plecat împreună. Ea era blîndă ca un mieluțel, zău, așa arăta.

CAPITOLUL 8

În curte era o cabină telefonică în care m-am autoclaustrat dimpreună cu cărțile de telefon ale districtului. Lance Leonard nu figura în nici una din ele. Nici Lance Torres, nici Hester Campbell, nici Carl Stern. I-am dat un telefon lui Peter Colton, care tocmai ieșise la pensie cu funcția de anchetator principal pe lîngă procurorul general al districtului.

Carl Stern, mi-a spus Colton, ieșise și el la pensie de curînd. Adică se mutase la Vegas și se făcuse băiat cinstit, dacă consideri că Vegas e un loc unde există oameni cinstiți. Stern își investise toți banii în construirea unui mare hotel cu cazinou, care nu era încă gata. Din partea lui, Colton îi dorea să rămînă și fără cămașa aurită pe care o împute cu hoitul lui murdar.

— Aureola de unde-o are, Peter ?

— Din mai multe surse. A lucrat la Sindicatul gangsterilor. Cînd Siegel a terminat cu sindicatul, de unde i s-a tras și moartea, Stern a fost unul dintre moștenitori. Grosul l-a adunat cu serviciile telegrafice. După ce a intervenit Comisia de litigii și s-a terminat povestea, a finanțat un timp un circuit de narcotice.

— Drept care l-ai pus la păstrare, bineînțeles.

— Doar știi la fel de bine ca mine care-i situația, Lew.

Colton era furios, dar în același timp parcă ar fi vrut să se scuze.

— Acțiunile noastre sînt în esență acțiuni de urmărire juridică. Lucrăm cu materialul pe care ni-l aduc

polițiștii. Carl Stern avea polițiști în garda lui personală. Politicienii care taie și spînzură la poliție mergeau cu el la pescuit, la Acapulco.

— Așa a reușit să-și scoată permisul pentru jocuri de noroc în Nevada ?

— Nici n-are permis în Nevada. Cu reputația lui, nu puteau să-i dea. Trebuia să-și găsească un paravan.

— Știi cumva cine poate fi paravanul ăsta ?

— Simon Graff, răspunse Colton. Ai auzit probabil de el. Drăcia care-o construiesc acuma o să-i zică Casbah-Simon Graff.

Această știre m-a oprit un minut.

— Credeam că Helio-Graff cîștigă destui bani.

— Poate Graff s-a gîndit să cîștige și mai mulți. Ți-aș spune eu ce cred despre toată povestea asta, dar nu-mi face bine la tensiune.

Mi-a povestit totuși mai departe, cu glasul înecat de mînie :

— N-au pic de rușine, pic de răspundere cetățenească, vedetele astea împuțite de la Hollywood, care se duc la Vegas să pună momeala în undița hoților, să facă pe codoșii tîlharilor și să servească drept paravan ucigașilor.

— Stern e ucigaș ?

— De zece ori ucigaș, răspunse Colton. Vrei să-ți spun amănunțit ce are la activ ?

— Nu, nu chiar acum. Mulțumesc, Peter. Și nu mai pune totul la inimă.

Cunoșteam pe cineva la Helio-Graff, un scriitor, Sammy Swift. Centrala studioului mi-a dat legătura cu secretara, iar secretara l-a chemat pe Sammy la telefon.

— Lew ? Spune-mi în două cuvinte. Dacă nu, altă dată, cînd vrei tu. Mă lupt cu un scenariu, umblă după mine tot felul de indivizi.

Vorbea grăbit, în ritm cu metronomul rapid care-i ticăia în cap.

— Dar ce te-a apucat așa o grabă ?

— Plec în Italia cu o echipă săptămîna viitoare. Graff scoate un film pe cont propriu despre Cartagina.

— Despre Cartagina ?

— Salambô, Flaubert, roman istoric. De unde-ai picat ?

— De la ora de geografie. Cartagina e în Africa.

— A fost dar nu mai e. Ăl Mare clădește în Italia.

— Am auzit că mai clădește și la Vegas.

— Aha, Casbah ? Da.

— Nu e cam neobișnuit ca un mare producător independent să-și investească banii într-un tonomat ?

— Tot ce face Ăl Mare e neobișnuit. Ei, cu ce pot să te ajut ? Ce să-ți dau ? Foaie verde, de dai n-ai, ia nu da să vezi cum ai.

— Nu-mi dai nimic. Vreau numai să intru în legătură cu un actor nou de la voi. Lance Leonard.

— Da, l-am văzut pe-aici. De ce ?

Am improvizat ceva.

— Un prieten de-al meu, un ziarist din Est, vrea să-i ia un interviu.

— Despre Cartagina ?

— Ce, joacă și Leonard în Cartagina ?

— Un rol mic, primul rol. Nu citești ziarele ?

— Numai cînd n-am încotro. Sînt analfabet.

— Și ziarele sînt la fel. Și Leonard, dar vezi nu-i spune prietenului tău să publice asta. Băiatul o să arate bine în chip de sălbatic din nordul Africii. Are mușchi mai frumoși ca Brando, a fost boxer.

— Cum de-a ajuns să facă film ?

— L-a descoperit Ăl Mare, personal.

— Și unde și-a cazat mușchii cei frumoși ?

— Cred că la Coldwater Canyon. Secretara poate să-ți dea adresa. Nu spune, totuși, că o ai de la mine. Băiatul e cam speriat de ziariști. Dar publicitatea îi prinde bine.

Sammy își trase răsuflarea. Îi plăcea să vorbească. Îi plăcea orice îl întrerupea din lucru.

— Sper că nu e prea lată, Lew, chestia la care lucrezi acum.

— Știi și tu că nu poate să fie. Alea tari le-am lăsat baltă de mult. Sînt cu un picior în groapă.

— Lasă, așa sîntem toți. Și mai suferim și de lefteritâ. Pa.

Am luat adresa din Coldwater Canyon și am ieșit pe stradă. Soarele clipocea pe acoperișul mașinii. George Wall stătea pe bancheta din față prăbușit, cu capul pe spate. Avea fața încinsă și udă ; ochii închiși. Înăuntru era ca într-un cuptor.

Cînd am pornit motorul, s-a trezit. S-a ridicat, frecîndu-se la ochi.

— Unde mergem ?

— Nu mergem ; merg. Te las la hotel. La ce hotel stai ?

— Dar nu vreau să mă lași.

Se agață de brațul meu drept.

— Ai descoperit unde e, așa-i ? Nu vrei s-o văd.

N-am răspuns. El mă zgîlțîia de braț, făcînd să devieze mașina.

— Asta urmărești, așa-i ?

L-am împins cît-colo, în celălalt colț al băncheței.

— Pentru Dumnezeu, George, potolește-te ! Să iei un calmant cînd ajungi la hotel. Hai, unde e hotelul ?

— Nu mă-ntorc la hotel. Nu poți să mă forțezi.

— Bine, bine. Dacă promiți că rămîi în mașină. Am prins un fir care poate duce undeva, poate nu. Dar precis n-o să fac nimic dacă dai tu năvală.

— Nu, nu. Îți promit.

După un timp spuse :

— Tu nu-nțelegi ce e în sufletul meu. Uite, acuma cînd dormeam am visat-o pe Hester. Am încercat să vorbesc cu ea. Ea nu răspundea, și atunci am văzut că e moartă. Am atins-o. Era rece ca gheața...

— Asta s-o povestești la doctor, am spus eu, scîrbos.

Autocompătimirea lui mă călca pe nervi.

Jignit, George s-a retras într-o tăcere care a durat tot drumul pînă la Canyon. Lance Leonard locuia aproape de vîrf, într-o casă nou-nouță, de lemn roșcat de sequoia, suspendată pe console deasupra unei căderi verticale. Am parcat mașina mai sus de casă și m-am uitat împrejur. Lance Leonard n-avea vecini pe-aproape, deși mai erau case, ca niște puncte pe pantele din jur.

L-am țintuit pe George în mașină cu o privire de zile mari, și am coborît panta de asfalt pînă la casă.

Pomii din curtea din față erau plantați de curînd. În garajul deschis era expus un Jaguar sport gri, plin de praf, și o motocicletă ușoară de curse. Am sunat la ușa din față.

A deschis ușa un tînăr. Se pieptăna cu un pieptene împodobit cu rondele aurite. Avea păr negru, creț în vîrful capului și lins în părți. Treapta de la intrare îl ridica la aceeași înălțime cu mine. Dacă treceai cu vederea gura fără formă și ochii cam spălăciți, avea un cap frumos de brunet. Era în picioarele goale și îmbrăcat într-o pijama albastră de nailon. Era săritorul din fotografia lui Bassett.

— Domnul Torres ?

— Leonard, m-a corectat el.

După ce și-a aranjat buclele pe frunte, satisfăcut, a dat drumul la pieptene în buzunarul de la pijama. A zîmbit, conștient de șarmul lui.

— Mi-am luat un nume nou pentru noua mea carieră. Ce vînt te aduce, amice ?

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Wall.

— Habar n-am cine e. Ți-a dat greșit adresa.

— Ca domnișoară o chema Campbell. Hester Campbell.

L-am văzut cum se crispează.

— Hester ? Nu s-a măritat, nu e măritată.

— E căsătorită. Nu v-a spus ?

Aruncă o privire peste umăr în casă și înapoi la mine. Avea mișcări iuți ca o șopîrlă. Puse mîna pe clanță și începu să închidă ușa.

— N-am auzit de ea. Îmi pare rău.

— Dar pieptenul al cui e ? Sau așa vă plac dumneavoastră lucrurile strălucitoare ?

Se opri nehotărît, exact atît cît mi-a trebuit ca să-mi bag piciorul în deschizătura ușii. Vedeam pe deasupra lui în tot lungul casei, pînă la peretele mobil de sticlă care încheia încăperile din fund, și prin perete vedeam terasa suspendată peste canyon. Pe un scaun metalic stătea la soare o fată. Îi vedeam spinarea prelungă, bronzată, și talia, atît de subțire încît îți tăia respirația, din care se arcuia șoldul alb. Avea părul ca un pămătuf ciufulit de pene argintii.

Leonard a făcut un pas afară, împingîndu-mă înapoi pe aleea de lespezi, și a închis ușa în spatele lui.

— Șterge-o, frățioare. Azi nu-i spectacol. Și pricepe odată, nu cunosc pe nici o Hester, sau cum dracu o mai cheamă.

— Acum un minut o cunoșteai.

— Poate am auzit o dată numele. Aud tot felul de nume. Apropo, cum te cheamă ?

— Archer.

— Și ce-nvîrtești ?

— Sînt detectiv.

Am văzut cum i se strîmbă gura și ochii își pierd expresia. Ieșise de curînd dintr-un loc unde polițiștii sînt urîți și temuți ; ura rămăsese în el, ca o boală cronică.

— Ce vrei cu mine, domnule polițai?

— Nu cu tine. Cu Hester.

— A intrat în vreun bucluc ?

— Mai mult ca sigur, dacă s-a înhăitat cu tine.

— Aș, de unde. Mi-a dat papucii, zău !

Făcu cu mîinile un semn sugestiv.

— N-am mai văzut-o de mult pe puicuță.

— Pe terasă te-ai uitat bine ?

Mîinile se opriră și înțepeniră pe șolduri. Se aplecă spre mine din mijloc, muncindu-și gura ca o bivalvă roșie :

— Mă tot faci mincinos. Am un rang pe care trebuie să-l păstrez, așa că stau aici și mă port ca un domn. Dar eu zic s-o ștergi din curtea mea, că dacă nu te bușesc cît oi fi tu de sticlete.

— Asta ar arăta frumos într-un ziar. Toată combinația ar arăta frumos, la loc de cinste.

— Ce combinație ? Ce vrei să spui ?

— Vreau să aud de la tine.

Cercetă îngrijorat drumul, unde era parcată mașina. Fața lui George atîrna la geam, ca o lună roz, prevestitoare de rele.

— Cine e prietenul de rezervă ?

— Bărbatul ei.

Din cauza efortului de gîndire, ochii lui Leonard se umbriră.

— Ce-i asta, casă de oaspeți ? Ia să-ți văd hîrtiuța.

— N-am nici o hîrtiuță. Sînt detectiv particular.

— Arde-l, îi spuse el unui confident imaginar așezat la stînga lui.

În aceeași clipă, umărul drept i s-a smucit în jos. Brațul cu pumnul pornit ca din arc s-a oprit drept în stomacul meu, sub coaste. Lovitura a venit mult prea repede ca s-o pot opri. Așezat pe lespezi, am descoperit că nu pot să mă ridic imediat. Eram de un calm perfect și aveam capul limpede ca un acvariu ; dar ideile geniale și intențiile nobile care înotau prin el nu găseau nici un ecou în membrele inferioare.

Leonard stătea în picioare cu pumnii pregătiți, așteptînd să mă ridic. Îi căzuse părul peste ochi, negru-albăstrui și lucitor ca șpanul de oțel. Picioarele goale dansau ușurel pe piatră. M-am întins să le apuc și am îmbrățișat aerul. Leonard mi-a zîmbit de sus, dansînd :

— Hai, sus. Tot aveam nevoie de antrenament.

— O să vezi tu antrenament, mucosule !

— De la tine, vezi să nu, boșorogule !

În spatele lui s-a deschis ușa și a apărut pămătuful. Avea ochelari de soare colorați, cu rama aurită, la fel cu pieptenul. Fața îi lucea de ulei. Prosopul plușat, prins de subțiori, se mula după bulbii și îngustimile trupului.

— Ce s-a-ntîmplat, Muchi ?

— Nimic. Treci înăuntru.

— Ăsta cine mai e ? L-ai lovit tu ?

— Ghici. Ce crezi ?

— Cred că ești nebun, să-ți iei riscul să faci una ca asta.

— Eu îmi iau riscul ? Cine și-a dat drumul la gură la telefon ? Tu l-ai adus pe boul ăsta.

— Și ce, atunci voiam să ies. Acuma m-am răzgîndit.

— Ține-ți gura.

O amenință cu o mișcare din umeri.

— Am spus să treci înăuntru.

Pe asfalt se auzi tropăit de pași în fugă. George Wall strigă :

— Hester ! Sînt aici !

Porțiunea pe care o vedeam din fața ei nu și-a schimbat expresia. Leonard i-a proptit o mînă în pieptul

pluşat, a împins-o înăuntru şi a închis uşa scurt. S-a întors în clipa în care George se repezea la el şi l-a primit cu o stîngă ţeapănă în figură. George s-a oprit ca trăsnit. Leonard aştepta, cu figura senină şi absorbită a unui om care ascultă muzică.

Mi-am adunat picioarele sub mine, m-am ridicat şi am început să mă uit cum se bat. George îşi dorea de mult o bătaie ; avea avantajul înălţimii, al greutăţii şi al lungimii braţelor : nu m-am amestecat. Era ca şi cum ai vedea un om prins într-o maşinărie. Leonard a făcut un pas în interiorul cercului descris de pumnul celuilalt, s-a sprijinit cu bărbia în pieptul lui şi i-a burduşit stomacul. Cînd s-a dezlipit de el, George s-a înclinat pînă la pămînt. S-a aşezat în genunchi şi s-a ridicat din nou, foarte palid.

În momentul în care George, ridicîndu-se, şi-a desprins mîinile de pe lespede, Leonard i-a dat una în obraz cu dreapta, descolăcindu-şi spinarea încordată. George a făcut cîţiva paşi de-a-ndăratelea, călcînd pe gazonul crud şi moale. S-a uitat la cer cu reproş, ca şi cum cerul i-ar fi scăpat ceva în cap. Apoi s-a scuturat şi a pornit din nou spre Leonard. S-a împiedicat de furtunul din iarbă şi puţin i-a lipsit să nu cadă.

M-am băgat între ei, cu faţa spre Leonard.

— Îi ajunge. Termină, hai !

George m-a împins într-o parte. L-am apucat de braţe.

— Îi arăt eu stîrpiturii, a spus el cu gura plină de sînge.

— De ce vrei să mănînci atîta bătaie ?

— Mai bine vezi de el.

Era mai puternic ca mine. S-a smuls, proiectîndu-mă într-o parte. S-a mai repezit o dată cu pumnul înainte, nereuşind decît să-şi plesnească haina în spate. Leonard a aplecat puţin capul şi s-a uitat cum trece pumnul pe lîngă el. George, scos din echilibru, şovăia pe picioare. Leonard l-a lovit între ochi cu dreapta, şi în timp ce cădea i-a mai dat una şi cu stînga. Capul lui George a sunat a sec pocnindu-se de lespede. A rămas nemişcat.

Cu mîna stîngă, Leonard își mîngîia pumnul drept, ca pe un obiect de artă făcut din bronz.

— N-ar trebui să dai cu el în neprofesioniști.

Mi-a răspuns foarte firesc :

— Nici nu dau, dacă nu sînt silit s-o fac. Dar cîteodată îmi sare și mie țandăra, vine cîte-un mălai mare ca ăsta și-și închipuie că mă sperie el pe mine. M-a speriat destui, nu mai am nevoie să mă sperie nimeni.

Stînd într-un picior, a atins brațul răstignit al lui George cu degetul mare de la celălalt picior.

— Cred c-ar trebui să-l duci la doctor.

— Ar cam trebui.

— L-am lovit zdravăn.

Mi-a arătat oasele pumnului drept. Erau umflate și învinețite. Dar altfel, bătaia îi priise. Era vesel și liniștit, și cînd se mișca își încorda puțin gîtul, ca un armăsar. Pămătuful se uita la el de la fereastră. Se îmbrăcase cu o rochie subțire de olandă. A văzut că mă uit la ea, și s-a dat înapoi ca să n-o mai văd.

Leonard a luat furtunul și a dat drumul la apă rece în capul lui George. George a deschis ochii și a-ncercat să se ridice în capul oaselor. Leonard a închis furtunul.

— N-are nici pe dracu. Nu-și revin ei așa de repede, dacă e ceva grav. Oricum, eram în legitimă apărare, ești martor. Dacă iese vreo dandana, aranjează cu Leroy Frost de la Helio.

— Aha, Leroy Frost e cu daunele ?

Mi-a zîmbit cam îngrijorat.

— Îl cunoști pe Leroy ?

— Îl cunosc puțin.

— Poate mai bine să nu-l mai necăjim cu prostia asta. Leroy, îl bate destui la cap. Cît scoți pe zi ?

— Cincizeci cînd lucrez.

— Bun, ce-ai zice să-ți dau cincizeci de dolari ca să iei hoitul de-aici ?

Își pusese în funcțiune tot șarmul.

— Apropo, trebuie să-mi cer scuze. Mi-am cam pierdut capul cîteva clipe, n-ar fi trebuit să mă reped la dumneata ca un mucos. Poți să mi-o plătești odată și-odată.

— Poate așa o să și fac.

— Sigur, sigur, o să te las. Cum stai cu colivia ?
— Parcă aș avea o rachetă de tenis spartă pe umeri
— Dar nu ești supărat ?
— Nu sînt supărat.
— Atunci e bine. Foarte bine.

Mi-a întins mîna. M-am proptit bine în călcîie și i-am dat una în falcă. Ideea nu era prea genială. Picioarele îmi tremurau. Dacă n-aș fi avut destulă adresă, ar fi putut să mă-nconjoare de trei ori și să mă facă arșice numai cu stînga. Dar l-am nimerit la fix.

L-am lăsat întins pe jos. Ușa din față era descuiată și am intrat. Fata nu era nici în hol, nici pe terasă. Prosopul plușat zăcea grămadă pe jos în dormitor. Lîngă el era o pălărie de soare de pai împletit. Pe banda de piele din interiorul pălăriei era o etichetă : „Lucrat de mînă în Mexic pentru magazinul Taos".

Am auzit un motor tușind și hîrîind după zid. Am găsit ușa din dos care dădea din atelier în garaj. Am văzut-o pe Hester la volanul Jaguarului, uitîndu-se la mine cu gura deschisă. A încuiat ușa de pe partea ei înainte de a pune eu mîna pe clanță. O secundă după aceea, clanța mi s-a smuls din mînă.

Jaguarul a schelălăit la curbă, lăsînd urme negre pe asfalt, și dintr-un salt a fost dincolo de alee, pe șosea. L-am lăsat să plece. Nu puteam să-l las pe George cu Leonard.

Stăteau amîndoi așezați în fund în fața casei, fiecare de cîte-o parte a aleei de lespezi, și își aruncau priviri ucigătoare. Lui George îi curgea sînge din gură. Leonard n-avea nici un semn, dar cînd s-a ridicat în picioare am văzut că suferise o schimbare.

Avea un aer perfid și laș, gata parcă să se furișeze undeva, ca și cum pumnul meu l-ar fi trimis în trecutul diametral opus prezentului.

— Nu-ți face griji, i-am spus eu, ești la fel de frumos.

— Măi glumistule. Faci glumă cu mine ? Ți-aș rupe picioarele, dacă n-aș fi cu ăsta așa.

Mi-a arătat mîna dreaptă umflată.

— Tu mi-ai dat voie să ți-o plătesc, dacă-ți mai aduci aminte. Acum sîntem chit. Unde s-a dus cucoana ?

— Du-te dracului.

— Ce adresă are ?

— Du-te dracului !

— Nu te costă nimic că-mi dai adresa. Tot știu numărul de la mașină, așa că pot să-i dau de urmă.

— Pa.

Mi-a aruncat o privire superioară, ceea ce însemna probabil că Jaguarul e al lui.

— Ce s-a răzgîndit să facă ? Din ce voia să iasă ?

— Nu știu să ghicesc gînduri. Nu știu nimic despre ea. Fac servicii la tot felul de femei, clar ? Dacă mă roagă, le mai fac cîte o bucurie. Asta înseamnă că sînt eu vinovat ?

M-am întins să-l ating. S-a dat înapoi, cu fața schimonosită.

— Să nu pui labele pe mine. Și plimbă ursu' din curtea mea. Să nu zic că nu ți-am spus. Am în casă o pușcă încărcată.

A luat-o spre casă, dar la ușă s-a oprit și s-a întors să se uite ce facem. George stătea în patru labe. I-am trecut un braț peste umeri și l-am urcat în picioare. Mergea ca un om care încearcă să-și mențină echilibrul pe o somieră cu arcuri.

Cînd m-am întors să mă mai uit o dată la casă, Leonard, în prag, se pieptăna.

CAPITOLUL 9

Am coborît panta lungă spre Beverly Hills, conducînd foarte încet, pentru că mă simțeam predispus la accidente. Sînt zile cînd apeși cu degetul pe buton, unde trebuie, și totul se așterne la picioarele tale în tipare inteligibile. Dar mai sînt și altfel de zile.

George mă îngrijora. Stătea cocîrjat, cu capul în mîini, și gemea din cînd în cînd. Avea acel talent deosebit, poate chiar mai dezvoltat decît la mine, să-și bage nasul

unde nu trebuie şi să-şi însîngereze mutra. Avea nevoie de un apărător, şi se pare că eu eram alesul.

L-am dus la doctorul meu, pe nume Wolfson, care avea un cabinet de medicină generală pe bulevardul Santa Monica. Wolfson l-a întins pe o masă de metal capitonată, într-o nişă, i-a pipăit obrazul şi ţeasta cu degetele lui groase şi pricepute, i-a băgat o luminiţă în ochi şi a mai îndeplinit alte cîteva ritualuri.

— Cum s-a întîmplat ?

— A căzut şi s-a lovit cu capul de piatră.

— Cine i-a dat brînci ? Tu ?

— Un prieten comun. Hai să nu intrăm în amănunte. Are ceva ?

— S-ar putea să aibă o mică comoţie. Te-ai mai lovit vreodată la cap ?

— Da, cînd jucam fotbal, a răspuns George.

— Nu-mi place de loc, mi-a spus Wolfson. Ar trebui să-l duci la spital. Trebuie să stea în pat cel puţin două-trei zile.

— Nu !

George s-a ridicat în capul oaselor, împingîndu-l pe doctor înapoi. Ochii i se mişcau greu în orbitele umflate.

— Mai mult de două-trei zile nici n-am liber. Trebuie să vorbesc cu ea.

Wolfson a ridicat din sprîncene :

— Cu cine să vorbească ?

— Cu nevastă-sa. L-a părăsit.

— Ei şi ? Asta se-ntîmplă în fiecare zi. Doar ţi s-a întîmplat şi ţie, Lew. Oricum, tot trebuie să stea în pat.

George şi-a tras picioarele de pe masă şi s-a dat jos clătinîndu-se. Faţa lui avea culoarea cimentului proaspăt turnat.

— Refuz să mă duc la spital.

— Să ştii că iei o hotărîre gravă, a spus Wolfson rece.

— Poate să stea în pat la mine acasă. Aşa e bine ?

Wolfson s-a uitat la mine.

— Poţi să-l ţii culcat ?

— Cred că da.

— Bine, a declarat George solemn, accept compromisul.

Wolsfon a dat din umeri.

— Dacă asta-i tot ce putem face... O să-i fac o injecție să se liniștească și o să trec să-l văd mai tîrziu.

— Știi unde stau, i-am spus eu.

Într-o căsuță de stuc cu două dormitoare, pe un teren de douăzeci de metri lîngă Olympic. Un timp n-a stat nimeni în al doilea dormitor. Pe urmă, un timp a stat cineva. Cînd a fost golit definitiv, am vîndut patul la consignație și am transformat camera în birou. În care, nu știu din ce motiv, nu-mi plăcea de loc să intru.

L-am băgat pe George în patul meu. Dimineața femeia schimbase așternutul, așa că cearceafurile erau curate. Atîrnîndu-i hainele rupte pe-un scaun mă întrebam ce dracu vreau să fac și de ce. M-am uitat, dincolo de hol, la ușa dormitorului fără pat, unde nu mai dormea nimeni. Am simțit în gît gustul unei dureri vechi, ca mirosul de ceapă care nu trece oricît te-ai spăla pe dinți. Mi se părea foarte important ca George să se întîlnească cu nevasta lui și s-o ia din Los Angeles. Și să trăiască fericiți pînă la adînci bătrînețe.

George a-ntors capul pe pernă, spre mine. Acum era pe jumătate adormit, sub influența injecției și a pumnilor liniștitori ai lui Leonard.

— Ascultă, Archer. Tu ești prietenul meu.

— Da.

— Ești singurul prieten pe care-l am. Trebuie să mi-o găsești.

— Ți-am găsit-o. Și la ce bun ?

— Știu, n-ar fi trebuit să mă năpustesc așa spre casă. Am speriat-o. Totdeauna fac lucrurile pe dos. Doamne, nu m-aș atinge nici de-un fir de păr de-al ei. Să-i spui asta din partea mea. Promite-mi că-i spui.

— Bine. Hai, dormi.

Dar mai avea ceva de spus :

— Cel puțin trăiește, nu ?

— Da, era cam sprintenă pentru un cadavru.

— Cine sînt ăștia cu care umblă ea ? Cine era tipul în pijama ?

— Unul, Torres. A fost boxer, dacă asta te consolează.

— El a amenințat-o ?

— Așa cred.

George s-a ridicat în coate.

— Am mai auzit de numele ăsta, Torres. Hester avea o prietenă pe care o chema Gabrielle Torres.

— Ţi-a povestit despre Gabrielle, va să zică ?

— Mi-a spus în noaptea aia cînd... cînd mi-a mărturisit păcatele.

Privirea lui absentă se roti obosită prin cameră şi se opri într-un colţ, fixată pe ceva invizibil. Buzele lui uscate se mişcară, încercînd să dea un nume lucrului pe care-l vedea.

— Prietena ei a fost împuşcată şi omorîtă primăvara trecută. Hester a plecat din California imediat după aceea.

— De ce a plecat ?

— Nu ştiu. Cred că se simţea vinovată de moartea fetei. Îi era şi frică să nu fie chemată ca martoră, dacă se face cumva proces.

— Nu s-a făcut proces.

Nu răspunse, cu ochii la lucrul din colţul gol

— Ce ţi-a mai spus, George ?

— Despre bărbaţii cu care s-a culcat, de cînd avea treisprezece-paisprezece ani.

— Cu care s-a culcat Hester ?

— Da. M-a supărat chiar mai mult decît povestea ailaltă. Nu ştiu ce mă face să simt treaba asta.

Te face uman, m-am gîndit eu.

George închise ochii. Am tras storurile şi m-am dus dincolo la telefon. Voiam să vorbesc cu secţia de circulaţie de la poliţie, unde lucra ca dispecer un prieten de-al meu, Mercero. Din fericire lucra în schimbul de zi. Nu, nu era ocupat, dar putea oricînd să intervină ceva, accidentele vin totdeauna cîte două şi cîte trei deodată ca să-l înnebunească pe el. O să-ncerce să-mi dea cît mai repede relaţii despre numărul Jaguarului.

M-am aşezat lîngă telefon, am aprins o ţigară şi am căutat o intuiţie genială, aşa cum au toţi detectivii din cărţi şi unii în viaţa de toate zilele. Singura intuiţie pe care-am avut-o a fost că Jaguarul îi aparţine lui Lance Leonard şi o să mă aducă înapoi de unde am plecat, după ce m-am învîrtit în jurul cozii.

Telefonul.

— Mercero ? am întrebat eu.

Dar era vocea lui Bassett, care-mi răsuflă în ureche.

— Am încercat să te prind mai devreme.

— Sînt acasă de jumătate de oră.

— Asta înseamnă că ai găsit-o sau că ai lăsat-o baltă ?

— Am găsit-o şi am pierdut-o iar.

I-am explicat cum, acompaniat de oh-uri, ah-uri şi ţi-ţi-ţi-uri la celălalt capăt al firului.

— Pot spune că n-am făcut nimic pînă acum. Greşeala cea mai mare a fost că l-am luat şi pe Wall.

— Sper că nu e lovit prea rău.

În solicitudinea lui Bassett se ghicea puţină răutate.

— Are capul tare, o să scape.

— De data asta de ce crezi că a fugit iar ?

— Poate că s-a speriat, pur şi simplu. Poate că nu. Îmi face impresia că e un caz mai serios decît pierderea unei neveste. Gabrielle Torres intră mereu pe fir.

— Ce ciudat că pomeneşti de ea. M-am gîndit la ea toată dimineaţa, de cînd am discutat despre fotografie.

— Şi eu. În fotografie sînt trei : Gabrielle, Hester şi Lance. Gabrielle a fost omorîtă. Ucigaşul n-a fost prins. Ceilalţi doi îi erau foarte apropiaţi. Lance era vărul ei. Hester era cea mai bună prietenă a ei.

— Nu cumva vrei să spui că Lance, sau Hester... ?

Vorbea aproape în şoaptă, dar vocea îi bîzîia de implicaţii.

— Fac doar nişte presupuneri. Nu cred că Hester a omorît-o pe prietena ei. Dar sînt sigur că ştie despre acest omor ceva ce nu mai ştie nimeni.

— Ţi-a spus ea ?

— Nu mi-a spus mie. I-a spus lui George. E cam neclară povestea. Numai că deodată, după aproape doi ani, apare la Coldwater Canyon. O duce foarte bine, şi ea şi prietenul ei cu pumni solizi.

— Sigur, chestia asta dă de gîndit, chicoti el nervos. Dumneata ce crezi c-ar putea fi ?

— Şantajul este ipoteza cea mai evidentă, şi eu nu exclud niciodată ceea ce este evident. Lance a bătut toba că are contract cu Helio-Graff, şi se pare că aşa-i. Problema e, cum a reuşit să pună mîna pe un contract la un mare producător independent ? O fi el frumuşel, dar

n-ajunge numai asta în ziua de azi. Îl cunoşteaţi cînd era salvator la club ?

— Bineînţeles. Ca să fiu sincer, nu l-aş fi angajat dacă n-ar fi insistat atita unchiul lui. De obicei vara angajăm studenţi.

— Avea veleităţi de actor ?

— Eu n-am observat aşa ceva. Se antrena ca să devină boxer.

Vocea lui Bassett era plină de dispreţ.

— Acum e actor. S-ar putea să fie un geniu neinstruit, se întîmplă şi minuni de astea, dar eu mă îndoiesc. Şi pe deasupra, Hester se laudă şi ea că are contract.

— Cu Helio-Graff ?

— Nu ştiu. Vreau să aflu.

— O să afli probabil că are contract cu Helio-Graff.

Glasul îi devenise mai tăios şi mai hotărît. Am ezitat să-ţi spun, cu toate că de asta te-am chemat. În situaţia mea, omul e obişnuit să tacă. Totuşi, uite, azi-dimineaţă vorbeam cu o anumită persoană şi s-a pomenit numele lui Hester. Şi al lui Simon Graff. Au fost văzuţi împreună în împrejurări destul de compromiţătoare.

— Unde ?

— La un hotel pe Santa Monica, la Windsor, mi se pare.

— Da, se potriveşte. A stat acolo. Cînd asta ?

— Acum cîteva săptămîni. Persoana care m-a informat i-a văzut ieşind dintr-o cameră, la un etaj de sus. Adică, domnul Graff a ieşit. Hester a venit numai pînă la uşă.

— Cine e persoana care v-a informat ?

— Nu pot să-ţi spun, dragul meu. Unul din membrii noştri.

— Păi şi Simon Graff e membru.

— Să nu crezi că nu ştiu. Dintre toţi membrii clubului, luaţi în parte, domnul Graff are cea mai mare putere.

— Nu vă băgaţi singur în încurcătură cînd îmi spuneţi toate astea ?

— Ba da, cum să nu ? Dar sper că încrederea mea în dumneata... în discreţia dumitale... nu va fi înşelată.

— Liniştiţi-vă. Sînt mormînt. Dar ce s-a-ntîmplat cu tabloul de comandă ?

— Chiar acum sînt la tabloul de comandă.

— Graff mai e acolo ?

— Nu. A plecat de mult.

— Unde aș putea să-l găsesc ?

— N-am idee. Deseară dă o recepție aici, dar nu cumva să-l abordezi. Pentru nimic în lume să nu-l abordezi.

— Bine.

Dar în gînd aveam rezerve în privința promisiunii.

— Acest informator secret.., nu cumva e doamna Graff ?

— Da de unde !

Glasul îi scăzuse. Sau mințea, sau hotărîrea de a-mi aduce la cunoștință episodul de la hotelul Windsor îi secase puterile.

— N-ar trebui nici măcar să te gîndești la așa ceva.

— Bine, am spus eu, gîndindu-mă.

Am sunat la circulație și l-am prins pe Mercero :

— Iartă-mă, Lew, n-am putut. Trei accidente au fost de cînd ai sunat tu, m-am învîrtit tot timpul — și-mi închise telefonul.

N-avea nici o importanță. Cazul lăsa să se întrezărească o formulă, ca un motiv într-o muzică furtunoasă și discordantă. Prinsesem un fir aproape invizibil, o pălărie de soare de la o prăvălie de pe Santa Monica. Și mai aveam sentimentul ciudat că mă umflu și putrezesc, sentimentul pe care-l ai cînd știi că ceva o să se frîngă.

Am trecut pe la George înainte de a pleca. Sforăia. N-ar fi trebuit să-l las singur.

CAPITOLUL 10

Taos era o prăvălioară mică pentru turiști fraieri, pe șoseaua de pe coastă. Găseai acolo pături țesute de indienii Navajo, efigii ale păsării furtunii, de pus la gît, coșuri, pălării și vase, toate într-o atmosferă de dezordine artistică. O păpușică blondă, îmbrăcată într-o bluză indiană cafenie, a venit la mine legănîndu-și languros colierul de scoici și m-a întrebat ce doresc, un cadou pentru

soție ? I-am răspuns că dimpotrivă, caut soția cuiva ca să i-o fac cadou. Avea ochi romantici, vineți-cenușii, și intervenția directă mi s-a părut modul cel mai bun de a ataca problema.

— Formidabil. Sînteți detectiv ?

Am răspuns că da.

— Formidabil.

Dar cînd i-am spus de pălărie, a dat din cap cu regret.

— Îmi pare rău. Sînt sigură că e de la noi, de asta sînt sigură, — le importăm chiar noi din Mexic. Dar se cumpără așa de multe, că nu pot să...

Drept continuare își undui brațul arătîndu-mi în capătul tejghelei un morman de pălării îngrămădite una peste alta.

— Poate puteți s-o descrieți ?

I-am descris-o. A dat din nou din cap, profund întristată.

— N-am putut niciodată să deosebesc blondele de la Hollywood una de alta.

— Nici eu.

— Oricum, nouăzeci și nouă la sută se fac blonde din sticluță.

Se aplecă spre mine, și colierul se legănă ispititor peste tejghea.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut.

— Mersi că ai încercat. Oricum, nu speram să aflu mare lucru.

Am dat să ies, dar m-am întors.

— Aha, îți spune ceva numele ăsta ? O cheamă Hester Wall.

— Hester ? Cunosc pe cineva Hester, dar numele de familie nu era Wall. Mama ei a lucrat aici.

— Dar care era numele de familie ?

— Campbell.

— Asta e. Campbell e numele ei de domnișoară.

— Vai, e formidabil.

De bucurie îi luceau ochii și zîmbea cu gropițe în obraz.

— Ce lucruri extraordinare se întîmplă, nu credeți ? Bănuiesc că o căutați pentru moștenire.

— Pentru moștenire ?

— Da. De asta și-a lăsat doamna Campbell slujba pentru că fiica ei a primit o moștenire. Să nu-mi spuneți că a mai primit una !

— Dar prima cine i-a lăsat-o ?

— Soțul ei, răposatul.

Se opri ; îi tremura gurița.

— E cam trist, dacă te gîndești că nimeni nu poate să moștenească nimic dacă nu moare cineva.

— Asta așa e. Și zici că soțul ei a murit ?

— Da. S-a măritat cu unul bogat, în Canada, și el a murit.

— Asta ți-a spus Hester ?

— Nu. Doamna Campbell. Eu n-o cunosc pe Hester.

Deodată se întunecă la față.

— Sper că nu e o alarmă falsă. Am fost cu toții așa de bucuroși cînd ne-a spus doamna Campbell. E foarte drăguță ; zău, pentru vîrsta ei e o bomboană. Și a fost obișnuită să aibă bani ; n-a invidiat-o nimeni pentru norocul ăsta.

— Cînd a aflat vestea cea mare ?

— Acum vreo două săptămîni. A plecat abia la începutul săptămînii ăsteia. Se mută la fata ei.

— Atunci poate-mi spune ea unde e fata ei. Dacă vrei să-mi spui unde stă doamna Campbell.

— Am adresa pe undeva.

— N-are telefon ?

— Nu, telefonează de la un vecin. N-a prea stat pe roze Teeny Campbell în ultimii ani.

Se opri și-mi aruncă o privire moale.

— Nu vă dau adresa dacă s-ar putea să aibă neplăceri. De ce o căutați pe Hester ?

— O rudă din Canada vrea să intre în legătură cu ea.

— O rudă de-a soțului ?

— Da.

— Dați-vă cuvîntul de onoare.

— Uite, mi-l dau.

Presimțeam că minciuna asta o să-mi aducă ghinion. Așa a și fost.

Doamna Campbell stătea pe o străduță sărăcăcioasă, cu case de stuc pe jumătate ascunse de stejari bătrîni și

mari. Gunoierii care strîngeau lăzile stîrniseră un cor de cîini care lătrau supărați, în semn de protest că li se fură stăpînilor gunoiul.

Casa doamnei Campbell se afla în spatele unui zid de stuc în care o poartă ruginită stătea veșnic deschisă. Pe cartonul nou legat cu sîrmă de poartă scria DE VÎNZARE. Ușa de la intrare și acoperișul erau cuprinse de flăcările zburlite ale iederei.

Am trecut pe sub umbra lor răcoroasă și am bătut în oblon, care avea găurile înfundate cu bumbac, ca să nu năvălească muștele. Ușa avea o ferestruică minusculă cu gratii. Ferestruica se deschise energic, și în deschizătură apăru un ochi. Ochiul era albastru, puțin spălăcit, înconjurat de gene întoarse, și însoțit de un glas ce semăna cu ciripitul vrăbiilor din stejari.

— Bună dimineața, sînteți din partea lui Gregory ?

Am mormăit ceva care putea foarte bine să însemne da.

— Bravo, tocmai așteptam să veniți.

Descuie ușa și o deschise larg.

— Intrați vă rog, domnule...?

— Archer, am spus eu.

— Sînt foarte încîntată c-ați venit, domnule Archer.

Era o femeie micuță și dreaptă, îmbrăcată într-o rochie albastră de bumbac, prea scurtă și prea înzorzonată pentru vîrsta ei. Cît despre vîrstă, avea probabil în jur de cincizeci de ani, deși toate amănuntele din înfățișarea ei conspirau ca s-o ascundă. Se învîrti puțin prin holișor, ridicînd ici și colo cîte-o scrumieră curată și punînd-o la loc.

— Vai de mine, luați loc, sau preferați să stați în picioare ca să vedeți mai bine ? Ce drăguț că vă interesează cuibușorul meu. Observați, vă rog, cum se vede oceanul, e unul din micile avantaje pe care le am. E adorabil !

Trupul ei micuț și bine păstrat luă o poză demonstrativă, cu brațul întins spre fereastră țeapăn și nemișcat, ușor îndoit din cot, cu degetele răsfirate. Oceanul se vedea ca o panglicuță albastră și amărîtă, încurcată printre ramurile stejarilor.

— Foarte frumos.

Dar mă tot întrebam pentru ce asistență invizibilă făcea atîta paradă și cît timp o să mă ia drept un eventual cumpărător.

Odaia era încărcată de mobilă veche, închisă, făcută pentru un spațiu mai mare și pentru oameni mai mari : o masă de sufragerie sculptată, încadrată de scaune spaniole cu spătar înalt, un divan de pluș roșu mult prea încărcat, perdele grele, roșii, de o parte și de alta a ferestrei. Toate acestea erau în contrast deprimant cu tavanul și pereții zugrăviți în verde închis, cu pete în degrade de pe vremea cînd era găurit acoperișul.

M-a surprins uitîndu-mă la pete.

— Asta n-o să se mai întîmple, vă garantez. Am reparat acoperișul toamna trecută, și de fapt strîngeam bani ca să zugrăvesc și camera asta. Cînd deodată a intervenit marea schimbare. Știți, cum să vă spun, am avut un noroc extraordinar, adică, mai degrabă, fiica mea.

Se opri într-o atitudine studiată, parcă ascultînd ceva, ca și cum ar fi recepționat un scurt mesaj în cod transmis de plombele din fundul gurii.

— Dar mai bine vă spun la cafea. Săracul, vă compătimesc, sînteți cam dărîmat. Știu ce-nseamnă să alergi după casă.

Generozitatea ei mă deranja. Nu-mi plăcea de loc gîndul să primesc ceva de la ea sub pretexte false. Dar înainte să pot formula un răspuns, se și mistuise cu pași de balet după o ușă batantă spre bucătărie. Se întoarse cu o tavă mare pe care strălucea mîndru un serviciu de cafea, o puse pe masă și începu să plutească în jurul ei. Era o plăcere să te uiți la ea cum toarnă cafeaua. Am făcut un compliment la adresa cafetierei.

— Mulțumesc mult de tot, dragul meu domn. A fost cadou de nuntă, l-am păstrat în toți anii ăștia grei. Nu m-am îndurat să mă despart de multe lucruri și acum îmi pare bine, acum cînd mă mut înapoi în casa noastră mare.

Își atinse buzele cu vîrful degetelor și chicoti muzical.

— Dar sigur nici nu știți despre ce vorbesc, doar dacă v-a spus domnul Gregory.

— Domnul Gregory ?

— Domnul Gregory, misitul.

Se cocoţă pe divan, lîngă mine, cu un aer confidenţial.

— De asta sînt dispusă să vînd casa asta fără nici un profit, doar cît valorează. Mă mut la începutul săptămînii viitoare împreună cu fata mea. Ştiţi, fata mea pleacă pentru o lună şi ceva în Italia şi vrea să am eu grijă de casă cît timp lipseşte ea. Şi credeţi-mă, o fac cu mare plăcere.

— Vă mutaţi într-o casă mai mare ?

— Chiar aşa, chiar aşa. Mă mut înapoi în casa mea, casa în care mi s-au născut fetele. Uitaţi-vă în jur, poate n-o să credeţi dacă nu ştiţi ce-nseamnă o mobilă bună, dar am stat înainte într-o casă mare şi frumoasă, în Beverly Hills.

Dădu energic din cap, ca şi cum aş fi contrazis-o.

— Am pierdut-o... am pierdut-o mult înainte de război, cînd ne-a lăsat bărbatul meu. Dar acum, fetiţa mea deşteaptă a cumpărat-o înapoi ! Şi m-a rugat să stau cu ea !

Îşi strînse mîinile încrucişate pe pieptul ofilit, îmbrăţişîndu-se singură :

— Ce mult trebuie s-o iubească pe mămica ! Nu-i aşa ? Nu ?

— Ba da, sigur, am răspuns eu. Din cîte-mi spuneţi, se pare că a pus mîna pe nişte bani.

— Da.

Mă agăţă de mînecă.

— I-am spus eu că aşa o să se întîmple, dacă-şi păstrează credinţa, dacă munceşte, dacă e drăguţă cu oamenii. Chiar în ziua cînd ne-am mutat din casă, le-am spus fetelor că odată şi-odată o să ne mutăm înapoi. Şi uite, aşa s-a şi întîmplat. Hester a moştenit toţi banii de la uraniu.

— A găsit uraniu ?

— Nu ea. Domnul Wallingford. Era canadian, mare industriaş, avea nu ştiu cîte mine. Hester s-a măritat cu un om mai în vîrstă, cum am făcut şi eu. Din păcate, bietul om a murit cînd nu se împlinise nici un an de la căsătorie. Eu nici n-am apucat să-l cunosc.

— Cum îl chema ?

— George Wallingford, spuse ea. Hester are un venit lunar foarte frumos din proprietate. Şi mai are şi banii de la cinematografie. A dat norocul peste ea din toate părţile deodată.

M-am uitat la ea atent, dar n-am văzut nimic care să-mi spună că minte cu bună-ştiinţă.

— Ce face la cinematografie ?

— Tot felul de lucruri, spuse ea, fîlfîind din mînă.

— Dansează, înoată, sare de la trambulină, a fost săritoare profesionistă, — şi bineînţeles, joacă. Şi tatăl ei a fost actor pe vremuri. Aţi auzit de Raymond Campbell, nu ?

Am dat din cap că da. Era numele unui fanfaron, actor în filme mute, care încercase să joace în filmele vorbite, dar nu reuşise din cauza vîrstei înaintate şi a glasului de tenor.

Doamna Campbell spuse :

— Sigur, vă aduceţi aminte de Raymond, nu ? L-aţi cunoscut personal ?

— Nu, numai pe ecran. E mult de-atunci. Dar ce s-a întîmplat cu el ?

— A murit, spuse ea. A murit de inimă rea, de mult, în timpul crizei. Nu mai jucase într-un film de nu ştiu cîţi ani, toţi prietenii erau împotriva lui, avea datorii pînă peste cap. Aşa că a murit.

Ochii îi sticleau de lacrimi, dar zîmbi curajoasă printre ele, ca una din actriţele care jucase rolul principal alături de Raymond Campbell.

— Totuşi, eu am purtat steagul mai departe. Am fost şi eu actriţă înainte de a-mi închina viaţa lui Raymond, şi mi-am crescut fetele ca să-i calce pe urme, exact aşa cum ar fi vrut el. Una, cel puţin, a profitat la maximum de ceea ce le-am oferit.

— Cealaltă fată ce face ?

— Rina ? E soră la psihiatrie, dacă vă puteţi imagina. A fost întotdeauna o enigmă pentru mine cum pot două fete, aproape de aceeaşi vîrstă şi care seamănă aşa de mult, să fie aşa de deosebite ca temperament. Cu toată educaţia artistică pe care i-am dat-o, acum cînd e mare, zău dacă mai ştiu vreo fată aşa de rece, de dură, de calculată. Vai de mine, cred că aş pica jos s-o aud pe Rina

că-mi oferă un acoperiș. Nu ! strigă ea melodramatic. Rina preferă să stea cu nebunii. Ce nevoie are o fată drăguță să facă așa ceva ?

— Poate vrea să-i ajute.

Doamna Campbell păru descumpănită.

— Putea să găsească o ocupație mai feminină. Hester îi bucură pe alții fără ca ea să se înjosească.

Probabil mi-a trecut o umbră de zîmbet pe față. Doamna Campbell s-a uitat la mine cu ochi care pricepeau tot, apoi a clipit aprinzînd faza mare.

— Dar n-are rost să vă plictisesc cu problemele mele de familie. Ați venit să vedeți casa. N-are decît aceste trei camere, dar este foarte, foarte comodă, mai ales bucătăria.

— Nu vă mai deranjați, doamnă Campbell. Și-așa am profitat prea mult de ospitalitatea dumneavoastră.

— Vai de mine, de loc. Nici vorbă.

— Ba da. Sînt detectiv.

— Detectiv ?

Degetele ei mici se agățară de mîna mea ca niște gheare. Spuse, pe un glas cu totul nou, cu o octavă mai jos decît ciripitul de mai înainte :

— S-a întîmplat ceva cu Hester ?

— Nu, după cîte știu eu. Pur și simplu o caut.

— A dat de vreun bucluc ?

— S-ar putea.

— Știam. Mi-era așa de frică să nu se întîmple ceva rău. Niciodată nu ne ies nouă lucrurile așa cum vrem. Totdeauna se întîmplă cîte ceva.

Își atinse obrazul cu vîrful degetelor : era ca o hîrtie boțită.

— Înseamnă că sînt în aer, fir-ar să fie, spuse ea răgușit. Bazîndu-mă pe asta mi-am lăsat slujba, și am datorii la jumătate din oraș. Dacă mă lasă Hester acum, nu știu ce mă fac.

Lăsă mîinile să-i cadă și ridică bărbia.

— Ei, hai, să auzim vestea cea rea. Toate astea sînt numai minciuni ?

— Ce să fie numai minciuni ?

— Ce v-am spus pînă acum, ce mi-a spus ea. Contractul la cinematografie, călătoria în Italia, bărbatul bo-

gat care a murit. Aveam şi eu îndoielile mele, ştiţi... nici chiar aşa de proastă nu sînt.

— Unele s-ar putea să fie adevărate. Dar unele nu sînt. Bărbatul ei n-a murit. Nu e bătrîn, nu e nici bogat, şi o vrea înapoi pe Hester. Ei, şi-aici intru eu pe fir.

— Asta-i tot ? Nu se poate.

Mă privea cu o bănuială grea în ochi. Şocul îi dăduse brusc la iveală o a doua personalitate, şi mă întrebam cît din această tărie i se datora ei, şi cît isteriei.

— Îmi ascundeţi ceva. Chiar adineauri aţi recunoscut că a dat de bucluc.

— Am spus că s-ar putea. Ce vă face să fiţi aşa de sigură ?

— Greu mai află omul ceva de la dumneavoastră.

Stătea în picioare în faţa mea, puţin aplecată, ca un boxer de categoria cocoş.

— Vă rog, nu-ncercaţi să mă purtaţi cu vorba. I s-a întîmplat ceva rău lui Hester, sau nu ?

— La asta nu pot să vă răspund, doamnă Campbell. După cîte ştiu eu, nu există nici o dovadă împotriva ei. Nu vreau decît să vorbesc cu ea.

— În ce privinţă ?

— În privinţa întoarcerii ei acasă, la bărbat.

— De ce nu vorbeşte el singur ?

— O să vorbească şi el. Deocamdată nu prea e în apele lui. Şi ne-am chinuit foarte mult ca să-i dăm de urmă.

— Cine e bărbatul ei ?

— Un tînăr ziarist din Toronto. George Wall îl cheamă.

— George Wall, spuse ea. George Wallingford.

— Da, am spus eu. Se potriveşte.

— Ce fel de om e George Wall ăsta ?

— Cred că e un om bun, sau în orice caz o să fie cînd o să mai crească.

— O iubeşte ?

— Foarte mult. Prea mult poate.

— Şi vreţi să vă dau adresa ei ?

— Dacă o ştiţi.

— Cum să n-o ştiu. Doar am stat acolo aproape zece ani. Şoseaua Manor Crest, 14, în Beverly Hills. Dar dacă asta-i tot ce voiaţi, de ce n-aţi spus de la început ? M-aţi

lăsat să trăncănesc și să mă fac de rîs. De ce trebuia să faceți asta ?

— Îmi pare foarte rău. N-a fost frumos. Dar s-ar putea să fie ceva mai grav decît o părăsire de domiciliu conjugal. Chiar dumneavoastră v-ați gîndit că Hester a pățit ceva rău.

— Cînd aud de un detectiv, pentru mine înseamnă că s-a întîmplat ceva rău.

— A mai fost ceva și înainte ?

— Să nu discutăm despre asta.

— V-ați văzut des iarna asta ?

— Foarte puțin. Am fost într-un week-end cu ea, acum două săptămîni.

— În casa din Beverly Hills ?

— Da. Tocmai se mutase și voia să se sfătuiască cu mine cum să zugrăvească niște camere. Cei care au stat în casă înaintea lui Hester n-au păstrat-o cum trebuie, așa cum era cînd îi aveam pe cei doi japonezi.

Privirea ei albastră se încordă, pătrunzînd prin deceniii, și se întoarse din nou în prezent.

— Totuși, ne-am simțit foarte bine împreună, Hester și cu mine. A fost un week-end minunat, numai noi două : am stat de vorbă, i-am aranjat rochiile lui Hester, am încercat să reînviem vremurile de altădată. Și la plecare, Hester mi-a propus să mă mut acolo după întîi.

— Drăguț din partea ei.

— Foarte drăguț, nu ? Am fost așa de surprinsă și de bucuroasă. De cîțiva ani eram aproape ca niște străine. De fapt, nu ne vedeam aproape de loc. Și deodată, din senin, mă invită să vin să stau cu ea.

— De ce credeți că v-a invitat ?

Se pare că întrebarea a atins-o la partea realistă. S-a așezat pe marginea scaunului, în poziție de gîndire, cu degetul la tîmplă.

— Greu de spus. Bineînțeles că nu de dragul ochilor mei frumoși. Sigur, ea o să plece și are nevoie de cineva care să rămînă să vadă de casă. Cred că se și simțea singură.

— Și speriată ?

— Nu se purta ca un om speriat. Poate că era. Oricum nu-mi spunea ea mie. Fetele mele nu-mi spun nimic.

Își introduse unghia de la degetul mare, îndoit, între dinți și își încreți fața ca o maimuțică.

— Oare o să mai pot să mă mut la întîi ? Credeți că o să pot ?

— Eu unul n-aș prea crede.

— Dar casa trebuie să fie a ei. Altfel n-ar da atîția bani ca s-o zugrăvească. Domnule Archer, așa vă cheamă, nu ? de unde are atîția bani ?

— N-am idee, am răspuns eu, deși idei aveam, slavă Domnului.

CAPITOLUL 11

Șoseaua Manor Crest era unul din acele bulevarde liniștite, mărginite de palmieri, construite înainte de sfîrșitul zbuciumat al anilor douăzeci. Clădirile, mai puțin masive și încărcate ca unele palate rococo de pe colinele din jur, erau totuși pretențioase. Strada era bună, dar avea un aer dezamăgit.

Casa cu numărul 14 era mult retrasă de la stradă, ascunsă după un gard viu de chiparoși Monterey. Apa care dansa deasupra gardului, aruncată de un furtun automat, mi-a salutat trecerea cu un mic curcubeu. Pe aleea de la intrare era parcat un Jaguar gri, plin de praf.

Mi-am lăsat mașina în fața unei case din apropiere, m-am întors pe jos și m-am îndreptat ca din întîmplare spre Jaguar. Banda albă de pe volan arăta că mașina era înregistrată pe numele lui Lance Leonard.

M-am întors ca să examinez fațada casei. Aburul de la furtun m-a udat pe față. Alt semn de viață nu mai era primprejur. Ușa neagră de stejar era închisă, ferestrele acoperite cu perdele grele. Acoperișul de țiglă roz apăsa pe casă ca un capac.

Am urcat scările și am sunat ; soneria a răsunat adînc în clădire. Mi s-a părut că aud pași apropiindu-se de ușa încadrată cu ramă de fier. Pe urmă mi s-a părut că aud o respirație. Am bătut la ușă și am așteptat. Respirația

de cealaltă parte a uşii, dacă era într-adevăr o respiraţie, s-a îndepărtat, sau pur şi simplu s-a oprit.

Am mai bătut de cîteva ori şi am mai aşteptat, dar degeaba. În timp ce mă întorceam spre alee, am surprins cu coada ochiului o mişcare. Marginea draperiei de la ultima fereastră a tresărit o clipă. Cînd m-am uitat direct, căzuse la loc. M-am întins peste ţepii unui tufiş de piracantă şi am bătut în geam, aşa, de banc. A trebuit să mă mulţumesc cu bancul.

M-am urcat în maşină, am întors la prima intersecţie, am trecut pe lîngă casa cu acoperiş roz şi am parcat ceva mai departe, într-un loc de unde puteam să văd faţada în oglinda retrovizoare. Strada era foarte liniştită. Pe amîndouă părţile, frunzele palmierilor atîrnau în aer ca nişte explozii verzi, statice, prinse de un obiectiv. Undeva între ele şi linia orizontului se profila, pe cerul albastru şi şters, clădirea albă şi ştearsă a primăriei din Beverly Hills. În afară de acele ceasului meu, care după ce au închis ora două într-o parantează, se mişcau mai departe, nimic altceva n-a marcat trecerea timpului.

Pe la două şi zece, a intrat în cîmpul meu vizual o maşină din direcţia primăriei. Era un Lincoln negru de tip vechi, lung şi greu ca un dric, şi cu perdeluţe gri la geamurile din spate care completau de minune asemănarea. La volan era un bărbat cu pălărie neagră de fetru. Mergea cu vreo cincizeci de mile la oră într-o zonă de restricţie, unde se permitea doar douăzeci şi cinci. Cînd s-a apropiat de ultima intersecţie a început să încetinească.

Am luat un ziar de ieri de pe bancheta din spate şi l-am pus pe volan ca să nu mi se vadă faţa. Titlurile articolelor parcă erau din istoria antică. Lincolnul părea că nu se mai hotărăşte odată să mă depăşească. Apoi m-a depăşit. Cu ochii mici, cu nasul ca o şa, cu gura de cauciuc, figura şoferului era de neuitat. O urîţenie pe care s-o visezi şi noaptea.

A făcut la dreapta, în aleea de la numărul 14, intrînd în oglinda mea, a parcat lîngă Jaguar şi s-a dat jos. Se mişca repede şi fără zgomot, fără să mişte braţele. În raglanul gri-antracit, silueta lui cu umeri căzuţi semăna cu o torpilă care înaintează alunecînd pe coadă.

Ușa s-a deschis înainte de a ajunge la ea. N-am văzut cine a deschis-o. Ușa s-a închis și a rămas închisă cîteva minute care au părut nesfîrșite, pe urmă s-a deschis din nou.

Din casă a ieșit Lance Leonard. Alerga împleticit, ca o marionetă trasă de sfori, parcă-i tot dădea cineva vînt din spate ; așa, cu mersul ăsta ciudat, a coborît treptele și s-a dus peste gazon drept la Jaguar, fără să observe furtunul, cu toate că i-a udat leoarcă cămașa albă desfăcută la gît și i-a pătat pantalonii bej deschis.

Jaguarul a dat înapoi pînă în șosea, răgînd din motor. Cînd s-a șters pe lîngă mine schelălăind din cauciucuri, am zărit o fracțiune de secundă fața lui Lance Leonard. Era galbenă-pămîntie, ca de mort. Nasul și bărbia erau clar desenate. Ochii aveau o lucire neagră, sticloasă. Nu m-a văzut.

Jaguarul s-a afundat în depărtare, lăsînd în urmă o liniște totală. Mi-am luat revolverul tip 38 special pe care-l țineam la bord și am traversat strada. Lincolnul era înregistrat pe numele unui oarecare Theodore Marfeld, care stătea undeva pe șoseaua de coastă în South Malibu. Interiorul de piele neagră era cam jerpelit și mirosea a pisică. În spate, bancheta și podeaua erau acoperite cu foi groase de hîrtie de ambalaj. Ceasul de la bord se oprise la unsprezece și douăzeci.

M-am dus la ușă și am ridicat pumnul ca să bat, dar am văzut că ușa era ușor întredeschisă. Am deschis-o ceva mai tare și am intrat într-un hol întunecos cu tavanul rotund în stil maur. În fund spre stînga, îți venea în cap o scară de cărămidă roșie care ducea sus trecînd prin tavan. La dreapta, o ușă interioară arunca un evantai strîmb de lumină care traversa podeaua și se urca pe balustrada tencuită a scării.

O umbră cu pălărie a apărut în lumină, acoperind-o aproape de tot. În prag ieșise capul și umărul Năsosului.

— Domnul Marfeld ? am întrebat eu.

— Da. Cine dracu ești ? N-ai dreptul să dai buzna așa într-o locuință particulară. Ieși dracului afară !

— Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Campbell.

— Despre ce ? Cine te-a trimis ? întrebă el obraznic.

— De fapt, mama ei m-a trimis. Sînt un prieten de-al familiei. Și dumneavoastră sînteți tot un prieten de-al familiei ?

— Mda. Un prieten al familiei.

Marfeld își duse mîna dreaptă la față. Mîna stîngă nu i se vedea, și-o ținea după ușă. Aveam revolverul în buzunar și stăteam cu degetul pe trăgaci. Marfeld părea încurcat. Își apucă toată partea de jos a feții și trase într-o parte. Pe buricul degetului mare era o pată roșie, care lăsă o amprentă pe o latură a nasului.

— V-ați tăiat ?

Întoarse mîna, se uită la deget și închise pumnul peste el.

— Mda, m-am tăiat.

— Sînt specialist în acordarea primului ajutor. Dacă vă doare, am în mașină niște eter acid monoacetic de acid salicilic. Am și tinctură de iod, concentrație cinci la sută, pentru îndepărtarea oricărui risc de septicemie sau altă infecție gravă.

Cînd a vorbit, parcă dădea brînci la cuvinte cu mîna cu care se ținea de falcă. Isteria îi subția surprinzător glasul :

— Tacă-ți gura, Dumnezeii mă-ti, faci mișto de mine ?

Reuși să se controleze și coborî glasul cu un ton mai jos.

— M-ai auzit cînd ți-am zis să ieși afară ? Ce mai aștepți ?

— Un prieten al familiei nu vorbește așa cu alt prieten al familiei.

Se dădu la o parte din dreptul ușii, arătîndu-și în sfîrșit amîndoi umerii rotunzi : în mîna stîngă îi lucea o bară de metal. Era un vătrai de aramă. Îl trecu în dreapta și fandă spre mine, ajungînd atît de aproape încît îi simțeam mirosul răsuflării. Avea răsuflarea acră de furie cînd a deschis gura :

— Mișlocar împuțit !

Aș fi putut să-l împușc prin buzunar. Poate ar fi fost mai bine. Din păcate nu-l cunoșteam destul, altfel n-aș fi ezitat. Și mă bazam și pe rapiditatea reflexelor mele, uitînd de cnocautul lui Leonard și de lîncezeala care-mi rămăsese în picioare.

Marfeld ridică vătraiul. Din vîrful încîrligat zbură o picătură neagră și împroșcă peretele alb ca o pată de vopsea roșie proaspătă. Am rămas cu ochii la pată o miime de secundă mai mult decît trebuia. Lovitura în cap mă arse și mă îngheță. Mă atinsese doar într-o parte, altfel aș fi leșinat. Dar așa, am simțit cum se ridică podeaua în două picioare și mă pocnește peste genunchi, peste coate și în frunte. În lumina spartă am văzut cum patinează revolverul și dispare în întuneric.

Am încercat să mă cațăr pe podea pînă la el. Marfeld mă călcă pe mînă. Am reușit să-l apuc cu amîndouă mîinile de un picior, să-mi proptesc umărul în genunchiul lui, și l-am trîntit pe spate. A căzut tare, de sus, și a rămas gîfiind și înecîndu-se.

Am început să bîjbîi după revolver printre cioburi săltărețe de lumină. Deodată, din unghiul pieziș din care priveam lumea, mi-a apărut ca într-o străfulgerare camera luminată de dincolo de prag, cu o claritate de coșmar. Era o viziune în alb, negru și roșu. Fata blondă în rochia de olandă era întinsă pe un covor alb în fața unui cămin înalt, negru. Avea capul întors. În jurul capului se lățea o pată mare, neagră-roșiatică.

Pe urmă am auzit pași în spate, și cînd m-am întors, o lumină mare m-a pocnit în cap dintr-o parte, provocînd deraierea totală într-o imensă întunecime roșie.

Mi-am revenit, conștient de existența unei mișcări și a unui huruit în stomac, care încetul cu încetul s-a detașat de mine și a devenit zgomotul de sine stătător al unui motor. Stăteam pe bancheta din față, proptit la mijloc. Dintr-o parte și dintr-alta se înghesuiau în mine niște umeri. Am deschis ochii și am recunoscut ceasul de bord oprit la unsprezece și douăzeci.

— Oamenii mor să intre aici, spuse Marfeld peste mine, din dreapta.

Mi-am mișcat globii ochilor, care scrîșneau în orbite. Marfeld ținea revolverul meu pe genunchi. Șoferul spuse din stînga mea :

— M-ai omorît, măi frate. De cîte ori treci pe-aici, scoți de la naftalină același banc răsuflat.

Treceam pe lîngă cimitirul Forest Lawn. Cîmpiile lui Elizee erau deformate de curbe mișcătoare, valuri de căldură în aer sau în dosul ochilor mei. Tînjeam după liniște. Pe urmă am observat mîinile șoferului pe volan. Erau niște mîini mari, murdare, cu unghii mari și murdare ; am văzut negru înaintea ochilor.

Am întins mîna să iau revolverul de pe genunchiul lui Marfeld. Marfeld l-a luat de acolo, așa cum îi iei bomboanele unui copil. Reflexele mele erau atît de slabe și lente încît m-am speriat. Mi-a dat una peste mînă cu țeava.

— Ce spui ? S-a trezit Frumosul din pădurea adormită.

Mi-am mișcat limba de lemn în gura uscată și am reușit să cloncăn cîteva cuvinte :

— Glumeților, știți care-i pedeapsa pentru răpire ?

— Răpire ?

Șoferul avea o mutriță schimonosită, care răsărea cu totul nefiresc dintr-un trup masiv. Cînd s-a uitat, parcă a băgat un tirbușon în mine.

— Eu n-am auzit de nici o răpire în ultimul timp. Oi fi visat.

— Mda, zise Marfeld. Nu-ncerca să mă duci pe mine, mă, ochișor. Am lucrat cin'șpe ani la poliție și știu ce e voie să faci și ce nu. Uite, de exemplu, nu e voie să vii cu o armă de foc să faci pe nebunu într-o casă de om. Erai hăt departe de lege, așa că aveam tot dreptul să te opresc. Doamne, păi puteam să te și omor, și nici nu mă-ntrebau cum mă cheamă.

— Ia numără-ți bubele, spuse șoferul. Voi ăștia care vă băgați peste tot, vă-nchipuiți că puteți omorî pe cine vreți voi și să scăpați.

— Știu și eu pe cineva care așa-și închipuie.

Marfeld se întoarse brusc și-mi băgă țeava revolverului în stomac.

— Cum ? Ia mai zi o dată, că n-am auzit.

Mintea îmi mai era încă risipită ici și colo prin împrejurimi. Dar îmi mai rămăsese cît să încropesc cîteva idei. Dacă nu le spuneam nimic, n-aveau de unde să știe sigur că am văzut-o pe fata din camera luminată. Dacă era

moartă și dacă aflau că știu, puteam să mă consider în drum spre cimitir la o înmormîntare modestă.

— Ce-ai zis, că pe cine știi ?

Marfeld se lăsase tare pe revolver. Mi-am întărit mușchii de la stomac ca să rezist la apăsare. Am început să simt în gît gustul grăunțelor din pîinea de secară pe care o mîncasem dimineața. M-am concentrat ca să-mi stăpînesc senzația.

După un timp Marfeld s-a plictisit să mă mai împungă și s-a așezat la loc cu revolverul pe genunchi.

— Bine. N-ai decît să vorbești cu domnul Frost.

În gura lui suna ca și cum ceva mai rău nici c-ar fi putut să mi se-ntîmple.

CAPITOLUL 12

Leroy Frost nu era numai șeful serviciului special de poliție de la Helio-Graff. Mai avea și alte îndeletniciri, pe cît de importante pe atît de obscure. Erau zone în care putea să te scoată basma curată, dacă erai prins conducînd în stare de ebrietate sau dacă erai acuzat că folosești narcotice. Se pricepea cum și unde să facă presiuni ca să aranjeze, fără proces, un divorț sau un caz evident de viol. În mîinile lui dibace, sinuciderile cu barbiturice se transformau în supradoze întîmplătoare. Cînd lucrase un timp ca șef adjunct al siguranței la o agenție din Washington a studiourilor, îi sfătuia pe cei de la secția editorială ce anume scenarii să achiziționeze, iar pe cei însărcinați cu distribuirea rolurilor — cui să dea roluri și cui nu. Îl cunoșteam oarecum, și de mai mult n-aveam nevoie.

Studioul era într-un grup de clădiri, mult în afara orașului, spre San Fernando, înconjurat de un zid înalt de ciment. Mutriță a parcat Lincolnul pe aleea semicirculară. Fațada colonială cu coloane albe a administrației rînjea prostește la soare. Marfeld s-a dat jos cu revolverul meu, l-a băgat în buzunar și a îndreptat buzunarul spre mine :

— Marș !

Am marşat. În vestibul, într-o cuşcă de sticlă, stătea un paznic în uniformă albastră. Din lambriul de stejar alb a mai ieşit un paznic în uniformă, care ne-a condus sus, întîi pe o rampă curbă, apoi pe un coridor fără geamuri, cu podea de plută şi acoperiş de sticlă ; am trecut pe lîngă şiruri de fotografii în mărime mai mult decît naturală : capetele pe care Graff, şi înaintea lui, Heliopoulos, le proiectează la dimensiuni uriaşe pe ecranele lumii.

Paznicul a deschis o uşă cu tăbliţă lustruită de aramă : SIGURANŢĂ. Încăperea era mare, fără altă mobilă decît clasoare şi birouri cu maşini de scris ; la unul din birouri stătea un om cu o cască pe urechi şi bătea la maşină ca un apucat. Am trecut într-o anticameră, cu un singur birou la care nu stătea nimeni, şi Marfeld a dispărut pe o altă uşă pe care era scris numele lui Leroy Frost.

Paznicul a rămas cu mine, cu mîna dreaptă pe revolverul de la şold. Avea o faţă împietrită, inexpresivă şi mulţumită în împietreala şi inexpresivitatea ei. Stătea cu pieptul scos în afară şi cu stomacul supt, purtîndu-şi uniforma neoficială ca şi cum ar fi fost cine ştie ce.

M-am aşezat pe un scaun de la perete şi n-am încercat să fac conversaţie. În cămăruţa întunecoasă era o atmosferă de sală de aşteptare la un dentist fără clientelă. Marfeld a ieşit din biroul lui Frost, cu o mutră de parcă dentistul i-ar fi spus că trebuie să-i scoată toţi dinţii. Uniforma umblătoare mi-a făcut semn să intru.

Nu mai fusesem în biroul lui Frost. Era impresionant de mare, cel puţin cît biroul unui director administrativ. Mobila era grea dar cam eterogenă, moştenită probabil în rate de pe la alte birouri : scaune de piele, o canapea englezească cu spătar de păr de cămilă şi un birou bulbucat Empire, din lemn de trandafir, pe care puteai liniştit să joci ping-pong.

Frost stătea la birou, cu receptorul la ureche :

— Chiar acum, spuse el în receptor. Te rog să iei contact cu ea chiar acum.

Puse receptorul în furcă şi ridică ochii, dar nu spre mine. Trebuia să fiu convins cît sînt de lipsit de importanţă. S-a lăsat pe spate în scaunul turnant. Pe perete,

în spatele lui, erau două săbii încrucișate și fotografiile cîtorva oameni politici cu autografele respective.

În ciuda acestui fundal, și a plăcuței de pe ușa de afară, Frost nu părea de loc în siguranță. Autoritatea pe care sprîncenele negre și groase o împrumutau feței lui era falsă. Sub ele, ochii erau posomorîți, gălbui. Slăbise, și pielea de sub ochi îi atîrna în pungi, ca la un șarpe gata să năpîrlească. Părul tuns scurt nu făcea decît să scoată și mai bine în evidență că e bolnav și îmbătrînit înainte de vreme.

— Bine, Lashman, îi spuse el paznicului. Poți să aștepți afară. Lew Archer și cu mine sîntem prieteni vechi.

Vorbea pe un ton ironic, dar se referea și la faptul că o dată mîncasem cu el la Musso și făcusem greșeala să-l las să plătească el, pentru că dădea din banii de deplasare, iar eu aș fi dat din buzunar. Nu m-a invitat să stau jos. M-am așezat totuși, pe brațul unui fotoliu de piele.

— Nu-mi place treaba asta, Frost.

— Ție nu-ți place ? Atunci eu ce să mai zic ? Și eu care credeam că sîntem prieteni, cum ziceam, că există o înțelegere reciprocă : tu mă lași în pace, te las și eu pe tine. Vai, Lew, dacă oamenii nu sînt în stare să creadă în ceva, să aibă încredere unul într-altul, atunci se dărîmă toată șandramaua.

— Te referi la rufele murdare pe care le speli în public ?

— Ce vorbă-i asta ? Lew, te rog să mă iei în serios, dacă nu vrei să mă jignești în amorul meu propriu. Nu pentru mine, eu nu contez. Sînt și eu un oarecare ca și tine, care încearcă să-și croiască un drum în viață ; o rotiță într-un mecanism.

Își plecă ochii plin de umilință.

— Un mecanism uriaș. Știi cumva cifra noastră de investiții pentru aparate, pentru contracte, pentru filme nelivrate, pentru toate astea ?

Făcu o pauză retorică. Pe fereastra din dreapta mea vedeam studiourile de filmare solide ca niște hangare și o serie de decoruri deschise : Fațadă de Piatră, Orășel de Provincie, Sat de Pescari, și Strada Mare din westernuri, pe care zeci de eroi de celuloid muriseră în timpul

plimbării de după-masă. Studioul părea închis, și decorurile erau pustii.

— Aproape cincisprezece milioane, spuse Frost cu tonul unui preot care dezvăluie o mare taină. O investiție uriașă. Și știi de ce depinde siguranța acestei investiții ?

— De petele din soare ?

— Nu, nu de petele din soare, spuse el răbdător. Nu e de glumit, cincisprezece milioane de dolari nu sînt o glumă. O să-ți spun de ce depinde. Știi și singur, dar o să-ți spun totuși.

Degetele i se închiseră în ogivă, la cîțiva centimetri în fața nasului.

— În primul rînd de puterea de fascinație, și în al doilea rînd de bunăvoință. Unii cred că publicul înghite orice de la război încoace, orice zeamă lungă, dar eu mă pricep mai bine. Am studiat problema și o mai studiez încă. Trebuie să avem pregătită întreaga putere de fascinație pentru public. Trebuie să ne păstrăm cu dinții bunăvoința strategică. E un război psihologic, Lew, și eu sînt în linia întîi.

— Și atunci îți trimiți trupeții să-i învîrtească pe cetățeni cum vor ei. Ce vrei, să-ți adresez mulțumiri în scris ?

— Dragă Lew, tu nu ești un cetățean oarecare. Tu apari așa de repede, și faci atîtea greșeli. Dai buzna la Lance Leonard, într-o casă particulară, dai cu pumnii în dreapta și-n stînga. Tocmai am vorbit cu Lance la telefon. N-ai fost nici prea deștept și nici nu te-ai comportat etic ; să știi că treburile astea nu se uită.

— N-am fost prea deștept, am recunoscut eu.

— Ai fost mai mult decît deștept în comparație cu ce-a urmat. Doamne, Dumnezeule, Lew, credeam că ai puțin simț al situațiilor. Și să nu mai vorbim ce-a fost la urmă... cînd ai încercat să intri cu forța în casa unei doamne pe care n-o voi numi aici...

Întinse mîinile larg în lături și le lăsă să cadă, ca și cum nu putea să cuprindă cu ele toată ticăloșia mea.

— Ce se-ntîmplă în casa aia ? am întrebat eu.

Își mușcă buza pe dinăuntru, atent la expresia mea.

— Dacă ai fi mai deştept, cum te credeam eu, n-ai mai întreba. Ai lăsa-o moartă. Dar dacă te interesează aşa de mult lucrurile astea, o să-ţi spun un lucru foarte important. Cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine pentru tine. Cu cît ştii mai mult, cu atît mai rău pentru tine. Se zice că eşti discret. Fii discret şi acum.

— Credeam că sînt.

— He-he, nu eşti tu aşa de prost, puiule. Nimeni nu-i aşa de prost. Te-ai vîrît în mare belea, ştii tu bine. Ai ghicit la ce mă gîndesc, sau trebuie să spun tare cuvînt cu cuvînt ca să-nţelegi ?

— Spune tare cuvînt cu cuvînt.

Se ridică de la birou şi îmi dădu ocol ; privirea lui galbenă de om bolnav evita să se întîlnească cu a mea. O dată cu şoapta plină de aluzii mi-a venit şi un miros de parfum de la părul lui sau din gură.

— Un om simpatic ca tine care se bagă peste tot şi supără lumea... s-ar putea într-o bună zi să nu se mai bage nicăieri, punct.

M-am ridicat în picioare întorcîndu-mă spre el.

— Să ştii că aşteptam asta, Frost. Mă întrebam cînd o să ajungem la ameninţări.

— Spune-mi Leroy. Aiurea, nu voiam să te ameninţ.

Respinse ideea cu mişcări din umeri şi din mîini.

— Nu sînt omul care să recurgă la violenţă, ştii doar. Domnului Graff nu-i place violenţa, şi nici mie nu-mi place. Adică, dacă pot s-o evit... Partea proastă într-o acţiune de proporţii mari, aşa ca asta, e că se mai întîmplă accidente cu ăia care se tot vîră în drum. Meseria noastră e să ne facem prieteni, înţelegi, şi avem prieteni peste tot, la Vegas, la Chicago, peste tot. Unii sînt cam iuţi la mînie, şi să nu le treacă cumva vreo idee prin căpşoarele lor luminate, ştii tu cum stă treaba.

— Nu, nu ştiu. Îmi cade fisa greu. Mai spune.

Zîmbi cu gura, ochii erau de cremene galbenă, opacă :

— Uite, Lew, chestia e că-mi eşti simpatic. Am simţit aşa, o bucurie, cînd am aflat că ai venit în oraş, că eşti bine, sănătos. N-aş vrea să-ţi văd numele în chenar negru.

— Mi s-a mai întîmplat cîte ceva, dar soiul rău nu piere. Uite-mă, sănătos-voinic.

— Și de ce să nu rămîi așa. Ca prieten vechi, am datoria să-ți spun : știu undeva un revolver care ar lua foc într-un minut, dac-ar ști tot ce-ai făcut. Ar avea motivele lui să ia foc și s-ar putea să găsească și timpul potrivit. Și să știi că s-ar putea să fi aflat deja. Îți dau un avertisment prietenesc.

— Am auzit avertismente și mai prietenești ca ăsta. Cum îl cheamă pe revolver ?

— Cred că știi, dar n-o să discutăm despre asta.

Frost se aplecă spre mine peste spătarul fotoliului, înfigîndu-și unghiile adînc în pernița de piele.

— Fii mai înțelept, Lew, de dragul tău ți-o spun. Ce tot vrei, ce tot încerci, să te omoare ăla și să ne tragi și pe noi după tine ?

— Ce faci atîta melodramă ? Căutam o femeie. Am găsit-o.

— Ai găsit-o ? Adică... ai văzut-o ? Ai vorbit cu ea ?

— N-am apucat să vorbesc cu ea. M-a oprit haidamacul tău la ușă.

— Deci propriu-zis n-ai văzut-o ?

— Nu, am mințit.

— Știi cine-i ?

— Știu cum o cheamă. Hester Campbell.

— Cine te-a angajat s-o găsești ? Cine se ascunde în spatele poveștii ăsteia ?

— Am un client.

— Hai, hai, nu mă lua pe mine cu tertipuri de-astea avocățești. Cine te-a angajat, Lew ?

N-am răspuns.

— Isobel Graff ? Ea te-a asmuțit să alergi după fată ?

— Ești foarte departe.

— Totdeauna m-am ținut departe. Stai să-ți spun ceva, dacă cumva ea e. Face numai încurcături, nu e în toate mințile mai de mult. Aș putea să-ți spun niște lucruri despre Isobel, nici nu ți-ar veni să crezi.

— Ia să vedem.

— Ea te-a angajat ?

— Nici n-o cunosc pe cucoana asta.

— Să se facă așa cine minte ?

— Așa să se facă.

— Atunci de ce toată povestea asta ? Trebuie să știu, Lew. Asta-i meseria mea, să știu. Trebuie să-l păzesc pe șef și toată organizația.

— De ce să-i păzești ? am întrebat eu, așa, de probă. Să nu vină cineva să-i omoare ?

Încercarea a dat rezultate. Pe figura lui Leroy Frost a apărut frica, ca o umbră gonită de alte umbre. Spuse cu foarte multă blîndețe și răbdare :

— A zis cineva ceva de omor ? De ce să inventăm complicații, Lew ? Și-așa avem destule. Uite, acuma de exemplu îmi vine în minte un tip din Hollywood care se bagă peste tot, Archer îl cheamă, e pe jumate deștept, pe jumate tîmpit, și a-nceput să și-o ia rău în cap, fir-ar capul lui să fie.

În timp ce vorbea, frica i se transforma în răutate.

— Ai de gînd să-mi răspunzi, sau nu ? Am întrebat cine te plătește și de ce.

— Îmi pare rău, dar nu-ți spun.

— O să-ți pară și mai rău.

Înconjură scaunul și se uită la mine de sus în jos și de la dreapta la stînga, ca un croitor care ia măsura pentru un costum. Pe urmă îmi întoarse spatele și clic ! deschise interfonul.

— Lashman ! Ia vino aici.

M-am uitat la ușă. Nu s-a-ntîmplat nimic. Frost vorbi din nou în interfon, pe un ton mai ridicat :

— Lashman ! Marfeld !

Nici un răspuns. Frost se uită la mine, și ochii galbeni i se dilatara.

— Eu în locul tău n-aș împușca un biet bătrîn fără apărare, am spus eu.

Răspunse ceva pe un ton gutural ; n-am înțeles ce-a spus. Afară, sub fereastră, ca un ecou amplificat al mormăielii lui Frost, începură să strige niște oameni. Am prins cîteva cuvinte :

— Vine spre tine.

Și după un timp :

— Îl văd.

Pe sub fereastră trecu în fugă un bărbat cu părul roz, într-un costum închis, alergîndu-și umbra frenetică pe pămîntul gol. Era George Wall. Fugea fără spor, bă-

lăbănindu-se dintr-o parte în alta, gata să cadă. Imediat în spatele lui, ca o a doua umbră, mai voluminoasă, care încerca să recapete contactul cu călcîiele lui George, fugea Marfeld. În mînă avea un pistol.

Frost întrebă :

— Ce se-ntîmplă ?

Deschise larg ferestrele şi întrebă acelaşi lucru, strigînd. Nici unul din cei doi nu-l auzi. Alergau mai departe prin praf, pe Strada Mare, în liniştea de carton a Oraşului de Provincie. Picioarele lui George de-abia mai depănau şi Marfeld reducea distanţa văzînd cu ochii. În faţa lui George, în Satul de Pescari, apăru Lashman sărind de după o colibă acoperită cu frunze de palmier.

George îl văzu şi încercă să cotească. I se muiară picioarele şi căzu. Se ridică, clătinîndu-se nehotărît în ce parte să fugă, în timp ce Lashman şi Marfeld convergeau asupra lui. Marfeld îl lovi dintr-o parte cu umărul, trîntindu-l din nou. Lashman îl apucă de subţiori şi-l ridică în picioare, pe urmă Marfeld cu masa neagră a trupului îi acoperi faţa.

Frost stătea aplecat peste pervaz, urmărind mişcarea siluetelor de la distanţă. Umărul lui Marfeld, aplecat peste George, se mişca ritmic dintr-o parte în alta. L-am împins pe Frost din drum, era uşor ca un fulg, am sărit pe fereastră şi m-am repezit spre ei.

Marfeld şi Lashman erau fascinaţi, uitaseră de toate. Marfeld îl pisa pe George cu patul de la pistol, în timp ce Lashman îl ţinea în picioare. Pe faţa lui oarbă şiroia sîngele, pătîndu-i costumul gri-antracit. Am observat amănuntul, cu totul nepotrivit situaţiei, că purta costumul meu ; ultima oară îl văzusem pe umăraş în dulapul de haine. M-am repezit la ei cu o furie rece, l-am apucat de guler cu o mînă pe Marfeld şi cu cealaltă, ţeava năclăită a pistolului. M-am opintit. Omul şi pistolul s-au desprins. Omul a căzut de-a-ndaratelea pe spate. Pistolul a rămas la mine în mînă. L-am întors şi l-am somat pe Lashman :

— Dă-i drumul. Pune-l jos uşurel.

Lashman căscă gura, o gură crudă, mult prea mică pentru fălcile lui masive, şi o-nchise la loc. Febra îi

pieri din ochi. Îl întinse grijuliu pe George pe nisipul alb de import. Băiatul își pierduse cunoștința, îi sticlea albul ochilor.

Am luat revolverul de la șoldul lui Lashman și m-am dat un pas înapoi, așezîndu-l și pe Marfeld în bătaia pistolului.

— Ce v-ați pus să faceți aici, animalelor ? Sau vă distrați ?

Marfeld se ridică în picioare, dar nu spuse nimic. Lashman răspunse politicos pistoalelor ațintite asupra lui :

— Tipul e scrîntit A dat buzna în biroul domnului Graff, l-a amenințat că-l omoară.

— Ce i-a venit ?

— Zicea ceva de nevastă-sa.

— Leagă cățeaua, mîrîi Marfeld. Vorbești cam mult, Lashman.

Am auzit pași în spatele meu, amortizați de praf. I-am înconjurat pe Marfeld și pe Lashman și m-am dat înapoi pînă la peretele de bambus al unei colibe. Frost și paznicul din vestibul traversau terenul venind către noi. Paznicul avea o carabină pe braț. Se opri și o ridică în poziție de tragere.

— Arunc-o, am spus eu. Spune-i s-o arunce, Frost.

— Arunc-o, spuse el gardianului.

Carabina bufni de pămînt, ridicînd un norișor de praf. Eram stăpîn pe situație. Dar asta nu-mi făcea nici o bucurie.

— Ce se-ntîmplă aici ? întrebă Frost pe un ton certăreț.

— Bărbatul lui Hester Campbell. Mai bușiți-l voi mult încoace și-ncolo dacă vreți să vi se ducă vestea.

— Doamne, Dumnezeule !

— Mai bine ați chema un doctor.

Nu se mișcă nimeni. Frost își strecură mîna pe sub vestă și-și pipăi coastele, ca să vadă dacă nu cumva i s-a oprit inima. Spuse cu glas pierit :

— Tu l-ai adus ?

— Las' că știi tu mai bine ce l-a adus.

— Tipul a încercat să-l omoare pe domnul Graff, spuse Lashman ca o mironosiță. Alerga după domnul Graff prin birou.

— Graff a pățit ceva ?

— Nu, cum să pățească ? L-am auzit pe tip zbierînd și l-am pus pe fugă înainte de a face vreun rău.

Frost se întoarse spre paznicul care aruncase carabina :

— Cum a intrat ?

Omul păru încurcat, apoi se întunecă. Desfăcu buzele cu greutate :

— Avea o legitimație de presă. Zicea că-l așteaptă domnu Graff.

— Mie nu mi-ai spus nimic.

— Erați ocupat, ați spus să nu vă deranjez...

— Mie să nu-mi spui ce ți-am spus eu. Hai, valea. Ai terminat cu noi. Cine te-a angajat ?

— Dumneavoastră, domnule Frost.

— Atunci merit să fiu împușcat. Acuma cară-te, să nu te mai văd.

Omul se făcuse alb la față, cu pete, ca orezul cu lapte. Deschise și închise gura de cîteva ori, fără să vorbească, făcu stînga-mprejur și se îndreptă spre poartă cu pași obosiți.

Frost își coborî privirea la omul însîngerat de pe nisip. Scheună de milă, dar nu pentru George, ci numai pentru el :

— Ce mă fac acum cu el ?

— Mișcă și cheamă Salvarea.

Frost se întoarse măsurîndu-mă din nou cu privirea. Încercă să zîmbească cu un zîmbet de Moș Crăciun, care nu se potrivea de loc. I se zbătea o pleoapă, parcă îmi făcea cu ochiul ca să nu înțeleagă ceilalți.

— Am fost cam aspru adineauri în birou. Nu te mai gîndi la asta, Lew. Îmi ești simpatic. Sincer îți spun, îmi ești foarte, foarte simpatic.

— Cheamă Salvarea, am spus eu, dacă nu vrei s-o chemăm și pentru tine.

— Bine, bine, imediat.

Își rostogoli ochii spre cer, ca un regizor căruia, brusc, i-a venit inspirația.

— Mă gîndeam mai de mult, mult înainte de povestea asta, ai putea să intri și tu în organizație, Lew. Ce-ai zice de o plimbare în Italia, pe contul nostru ? Practic, nimic de lucru, o să ai oameni să-ți facă treaba. Ar fi o vacanță pe gratis.

M-am uitat la figura lui inteligentă de om bolnav și la fețele tîmpe, pline de cruzime, ale celor doi de lîngă el.

— Nu te-aș lăsa să-mi plătești drumul nici o stație de autobuz, pînă la Pismo Beach. Acum hai, întoarce-te și umblă, Frost. Și voi, Marfeld, Lashman. Nu vă depărtați unul de altul. Mergem la un telefon să chemăm spitalul de urgență. Și-așa am pierdut destul timp.

Aveam slabe speranțe să ies de-acolo și să-l scot și pe George. Dar merita să încerc. Speranțele mele slabe s-au prăbușit repede. În fața noastră, în Orașul de Provincie, au apărut doi oameni, alergînd cocoșați după un gard alb de pari proaspăt cojiți. Unul din ei era paznicul pe care îl concediase Frost. Amîndoi erau cu degetele pe trăgaciul unor mitraliere.

M-au văzut și s-au ascuns după o poartă mare care mai avea o portiță demodată, glisantă. Frost și haidamacii lui se opriră din mers. M-am adresat spatelui lui Frost :

— Vezi, ai grijă ce faci. Pe tine te găuresc primul. Spune-le să iasă în mijlocul străzii și să arunce mitralierele.

Frost se întoarse cu fața la mine, clătinînd din cap. Cu coada ochiului stîng, am văzut al treilea om alergînd pe furiș spre mine, pitindu-se pe după colibele de pescari. Avea pușcă. Mă simțeam ca o grevă mare ce se sparge. Frost făcu o mutră lugubră, în bătaie de joc, care îi schimonosea toate riduriie feței.

— Nu poți să ieși viu de-aici.

Apoi ridică glasul.

— Aruncă-le, Lew. Număr pînă la trei.

Omul pe care-l vedeam cu coada ochiului era culcat și se tîra spre mine. Cînd a-nceput Frost să numere, s-a oprit și a ochit. Am aruncat pistoalele. Auzind zgomotul, Marfeld și Lashman s-au întors.

Frost dădu din cap :

— Bravo, vezi că ești deștept ?

Marfeld pescui pistoalele. Lashman făcu un pas înainte. În mîna dreaptă avea o vînă de bou neagră. Omul cu pușca se ridicase în picioare și venea trap. Mercenarii de după poartă ieșiră și ei, la început cu precauție, pe urmă mai repede. Cel pe care-l concediase Frost avea

un rînjet tîmp, care-ţi făcea silă. Îi era ruşine de ce face, dar n-avea încotro.

Undeva de cealaltă parte a terenului, stătea în cadrul unei uşi Simon Graff şi se uita la Lashman cum se joacă cu vîna de bou.

CAPITOLUL 13

Timpul începu din nou să palpite, cu zvîcnituri şi cu hîc-uri. Durerea îmi dogorea în creieri ca fulgerul într-un nor, pulsînd o dată cu bătăile inimii. Eram întins pe spate pe ceva tare. Undeva deasupra mea, l-am auzit pe Lance Leonard spunînd, cu o voce care se depărta şi se apropia, parcă-mi astupa şi-mi destupa cineva urechile :

— Simpatică chestie şi-a făcut Carlie aici. Am mai fost de multe ori. Mă lasă să vin cînd vreau. Cînd el e plecat, pot să fac aici ce vreau. E grozav pentru cucoane.

— Taci odată.

Vorbise Frost.

— Voiam numai să-ţi explic. Leonard era ofensat. Cunosc casa asta ca pe buzunarul meu. Vrei ceva, să bei ceva, un vin, îţi aduc imediat.

— Nu beau.

— Nici eu nu beau. N-ai voie pentru că iei hapuri ?

— N-am voie pentru că iau hapuri, răspunse Frost scîrbit. Hai, taci odată dracului. Încerc să mă gîndesc.

Leonard se conformă. Am zăcut un timp într-o liniște nebinecuvîntată. Simțeam soarele, o fierbințeală pe obraz şi o roşeaţă prin pleoape. Cînd am ridicat puţin pleoapele, suliţe de lumină mi s-au înfipt în creier.

— Mi se pare că a clipit, zise Leonard.

— Ia vezi ce-i cu el.

Am auzit paşi scîrţîind pe ciment. Pe urmă am simţit un bombeu în coastă. Leonard se lăsă pe vine şi-mi ridică o pleoapă. Dădusem ochii peste cap.

— Nu şi-a revenit încă.

— Toarnă apă peste el. Uite un furtun pe partea ailaltă a bazinului.

Am aşteptat şi am simţit jetul de apă pe faţă, la început fierbinte de la soare, pe urmă călduţ. Am lăsat să-mi curgă puţină apă în gura uscată.

— Tot nu se trezeşte, zise Leonard supărat. Ce-ar fi să nu se mai trezească ? Ce ne facem atunci ?

— Asta să-l întrebi pe prietenul tău Stern. Dar las' că se trezeşte el. Are capul tare, numai oase. Chiar poate ar fi mai bine să rămînă aşa cum e acum.

— Carlie ar fi trebuit să vie de mult. Crezi că a căzut cu avionul ?

— Da, cred că a căzut cu avionul. Ai rămas orfan, vai de cozonacul tău.

Vocea lui Frost şuiera ca un şarpe cu clopoţei.

— Faci băşcălie de mine ? Rîzi de mine ?

Leonard era complet dezorientat.

Frost nici nu răspunse. Iar linişte. Cu pleoapele strînse, am trimis nişte mesaje pe bulevardele cu lumină roşie din dosul ochilor. A durat mult pînă să ajungă primul mesaj, dar cînd şi-a atins ţinta, mi-a mişcat degetele de la mîna dreaptă. Mi-am poruncit să dau din degetele de la picioare, şi am dat. Era foarte reconfortant.

Undeva după un zid sună un telefon.

— Pot să jur că ăsta-i Carlie, spuse Leonard vesel.

— Atunci nu răspunde. Hai să stăm să ghicim cine e.

— De ce faci pe sarcasticul ? Poate să răspundă Flake. E-năuntru, se uită la televizor.

Telefonul se oprise din sunat. Un perete mobil scîrţîi pe şine şi bufni deschizîndu-se. Se auzi vocea lui Mutriţă spunînd :

— Stern. E în Victorville, zice că să-l luăm.

— Mai e la telefon ? întrebă Leonard.

— Da, vrea să vorbească cu tine.

— Du-te fuga şi vorbeşte, spuse Frost. Nu-l lăsa să sufere.

Se auziră paşi îndepărtîndu-se. Am deschis ochii, uitîndu-mă în sus la cerul albastru incandescent, pe care soarele în drum spre apus atîrna ca o farfurie răsturnată. Cîte puţin, cîte puţin, mi-am ridicat capul, care-mi zvîcnea. Bazinul oval, sclipitor, era înconjurat pe trei părţi

de un gărduț albastru de fibre de sticlă, și pe partea cealaltă era închis de peretele de sticlă al unei case de deșert, de culoarea chirpiciului. Între mine și bazin, Frost stătea întins liniștit pe un șezlong de aluminiu, sub o umbrelă mare, albastră. Era întors aproape cu spatele, ascultînd murmurul de cuvinte din casă. Din mîna dreaptă, moale, îi atîrna un automat.

M-am ridicat încet în capul oaselor, sprijinindu-mă în brațe. Vederea avea tendința să mi se întunece. M-am concentrat asupra gîtului lui Frost. Era ca un gît de cocoș jumulit, numai piele, ușor de răsucit. Mi-am adunat picioarele sub mine. Nu prea puteam să le controlez, și un pantof mi-a alunecat pe ciment.

Frost auzi zgomotul. Se răsuci spre mine. Ridică pistolul. M-am tîrît totuși spre el, picurînd o apă roșiatică. Se opinti să se scoale din șezlong, se ridică și o luă de-a-ndaratelea spre casă.

— Flake ! Vino-ncoa !

Mutriță apăru în deschizătura peretelui. Nu prea îmi mergea mintea și mă mișcam cu încetinitorul. M-am ridicat, m-am aruncat împleticit asupra lui Frost și am căzut scurt, în patru labe, fără să-l ajung. Frost îmi repezi un picior în cap ; m-am mișcat prea încet ca să-l evit. Cerul se sparse în cioburi de lumină. Am simțit cum mă mai lovește ceva în cap, și cerul se făcu negru.

Mă legănam în văzduhul negru, suspendat pe un fel de cîrlig care atîrna din cer, deasupra punții luminate. Puteam să mă uit în jos și vedeam totul foarte clar. Frost, Leonard și Mutriță erau aplecați asupra unui om sleit, întins pe jos, și tot vorbeau ceva cu două înțelesuri. Cel puțin mie mi se părea că sînt două înțelesuri. Eu eram preocupat de alte gînduri, mult mai profunde : Hollywood a început ca un vis fără sens, inventat pentru bani. Și uite, acum sîntem toți prinși în visul ăsta fără nici un sens. A devenit coșmarul în care trăim. Le vedeam adînc.

Mi-am dat seama cu oarecare jenă că trupul întins pe punte e al meu. Am coborît cu grijă din văzduh și m-am strecurat în el, ca un șobolan într-o sperietoare de ciori. Era intim înăuntru, chiar plăcut, cu excepția spărturilor. Dar se-ntîmplase ceva cu mine. Cred că aiuram puțin, în fața mea se deschise autocompătimirea

ca o baltă albastră, ademenitoare, în care poţi să intri şi să te-neci. Am plonjat. Am înotat totuşi pînă în partea cealaltă. Balta era plină de baracude care se înghesuiau lacome să mă ciupească. M-am căţărat pe mal.

Mi-am revenit şi am văzut că nici nu mă mişcasem. Frost şi Leonard plecaseră. Mutriţă stătea în şezlongul de aluminiu şi se uita cum mă ridic. Era gol pînă la brîu. Smocuri de păr negru îi desenau pe piept motive zburlite. Avea sîni ca o gorilă femelă. În labă ţinea inevitabilul revolver.

— Bravo, spuse el. Nu ştiu ce intenţii ai, dar mandea vrea să intre să se uite la televizor. Aici afară e ca într-o clocitoare.

Parcă umblam pe cataligе, dar am ajuns totuşi cu bine înăuntru, am trecut printr-o cameră mare, cu tavanul jos, şi am intrat într-o cameră mai mică, cu lambriuri de lemn negru, dominată de ochiul căscat şi orb al unui televizor. Flake arătă cu revolverul la fotoliul de piele de lîngă aparat.

— Şezi colo. Caută-mi un western.

— Şi dacă nu găsesc ?

— Totdeauna la ora asta se dă un western.

Spusese adevărul. Am stat un timp — foarte mult, mi s-a părut — ascultînd trap-trap şi poc-poc. Flake şedea cu nasul în ecran, fascinat de uşurinţa cu care virtutea învinge păcatul, cu pumni, pistoale şi filozofie simplă.

Îmi dezmorţeam din cînd în cînd braţele şi picioarele şi încercam să generez o hotărîre. Pe televizor era o veioză de alamă. Avea un picior solid şi părea destul de grea ca să servească drept armă. Numai să mă fi putut hotărî să mă servesc de ea, şi Flake să fi uitat de revolver timp de două secunde.

Filmul se termină cu o sărutare castă, şi lui Flake îi dădură lacrimile. Sau poate că-l usturau ochii pentru că stătuse prea aproape. Revolverul îi alunecă între genunchi. M-am ridicat şi am apucat veioza. Nu era chiar aşa de grea cum părea. Dar tot i-am dat cu ea în cap.

Flake păru doar surprins. Apăsă pe trăgaci din reflex. Crainicul de pe ecran explodă în mijlocul unei fraze nemuritoare. Într-o grindină de cioburi am repezit un picior în revolverul din mîna lui Flake. Revolverul zbură

prin aer, se lovi de perete și se descărcă încă o dată. Flake puse bărbița în piept și se năpusti spre mine.

Am sărit într-o parte. Pumnul dezlănțuit sparse un panou de pe perete. Înainte de a-și recăpăta echilibrul, l-am prins într-un simplu nelson și imediat în dublu nelson.

Era un om greu de îndoit. L-am îndoit și l-am dat cu capul de marginea televizorului. S-a aruncat într-o parte, tîrîndu-mă după el. Nu i-am dat drumul, îmi țineam mîinile încleștate pe ceafa lui. L-am mai dat o dată cu capul de colțul de oțel al dispozitivului de aer condiționat de la fereastră. S-a muiat și l-am lăsat să cadă.

M-am lăsat în genunchi să iau revolverul și m-am chinuit mult să mă ridic iar în picioare. Simțeam în mine o slăbiciune îngrozitoare și tremuram. Flake era și mai rău, horcăia cu nasul spart.

Am căutat unde e bucătăria, am băut niște apă și am ieșit afară. Se înserase. În parcaj nu era nici o mașină, ci numai o bicicletă englezească cu cauciucurile dezumflate și un scuter care nu pornea. Doar nu era prost să pornească, să plec eu cu el. M-am gîndit să-i aștept acolo pe Frost, pe Leonard și pe Stern, dar dacă mă-ntîlneam cu ei, altă soluție decît să-i împușc nu-mi venea în minte. Eram sătul, mi-era greață de violență. Un singur gest brutal și puteau să-mi rețină o rezervă la Camarillo, într-o aripă mai retrasă. Cel puțin așa credeam atunci.

Am pornit-o pe jos pe drumeagul prăfuit. O pantă ușoară cobora pînă la albia secată a unui rîu, în mijlocul unei văi largi și întinse. Pe o parte și pe alta a văii erau lanțuri de munți, înalți spre sud și mijlocii spre vest. Pe pantele de la sud luceau pete de zăpadă de un alb ireal între pădurile bleumarin. Lanțul dinspre vest își proiecta zimții negri pe fundalul unui cer pe care ultima lumină se destrăma în toate culorile ei.

Am luat-o spre lanțul dinspre vest. Dincolo de el era Pasadena. În partea mea, pe mijlocul văii, goneau mașini minuscule pe o șosea dreaptă. Una din ele a întors spre mine, hurducîndu-și lumina farurilor la hopuri. M-am culcat în salvia de la marginea drumului.

Era Jaguarul lui Leonard, și el era la volan. Am zărit în fugă figura celui de lîngă el : un oval palid și

turtit ca o cratiță pe care erau pictați doi ochi turtiți, cu o bărbie ascuțită, sprijinită într-un papion cu picățele. Mai văzusem figura aceea și tinerică și bătrînicioasă, întîi în ziare după moartea lui Siegel, pe urmă la televiziune în timpul înfățișărilor preliminare în cazul Kefauver, de vreo două-trei ori în baruri de noapte, flancat de garda personală. Carl Stern.

Nu m-am mai întors pe drum, am tăiat de-a dreptul peste deșert pînă la șosea. Se făcuse frig. În întunericul care se ridica din pămînt și se întindea peste cer, atîrna luceafărul, singur. Eram cam ametit, și din cînd în cînd mi se părea că luceafărul e un lucru drag pe care l-am pierdut, o femeie poate, sau un ideal, sau un vis.

CAPITOLUL 14

A patra mașină la care am făcut semn a oprit să mă ia. O hodoroagă ofticoasă cu o pereche de schiuri legate pe acoperiș și la volan un student care se-ntorcea la Westwood. I-am spus că m-am răsturnat cu mașina pe un drum lăturalnic. Era destul de tînăr ca să înghită povestea fără prea multe întrebări, și, cumsecade, m-a lăsat în pace să dorm pe bancheta din spate.

M-a dus pînă la poarta spitalului St. John. Un intern mi-a înfipt cîteva copci în țeastă, mi-a transmis clar din priviri cam ce crede despre mine și mi-a spus să stau cîteva zile în pat. Am luat un taxi și m-am dus acasă.

Căsuța mea arăta prăpădită și meschină. Am aprins toate luminile. Costumul negru al lui George Wall zăcea pe jos în dormitor, ca un om mototolit. Ia mai dă-l dracului, mi-am spus în gînd, și pe urmă am mai spus o dată și tare. Am făcut o baie, am stins toate luminile și m-am culcat.

Degeaba. Din toate colțurile, camera emana o lume de coșmar, o lume de figuri schimbătoare care se mișcau tot timpul. Era și figura lui Hester, refractată prin mintea lui George Wall. M-am răsucit un timp în așternut

şi pînă la urmă am renunţat. M-am sculat, m-am îmbrăcat şi m-am dus în garaj.

Abia atunci mi-a căzut fisa că maşina mea nu e acolo. Dacă poliţia din Beverly Hills n-o dusese la cimitir, era încă parcată pe şoseaua Manor Crest, vizavi de casa lui Hester. Am chemat un taxi şi i-am spus să mă lase la colţ, înainte de casă. Maşina era unde o lăsasem, cu o chitanţă pentru parcare sub ştergător.

Am traversat ca să mă uit mai de-aproape la casă. Nu era nici o maşină pe alee şi nici o lumină la ferestre. Am urcat scările şi am sunat prelung. Înăuntru, soneria ţîrîia ca un greier într-o vatră părăsită. Cîntec de casa nimănui, blues pe o singură notă pentru cuibul gol şi puicuţa dusă.

Am încercat clanţa. Era încuiat. Mi-am aruncat privirea pe stradă. Luceau lumini la intersecţii şi în casele liniştite. Oamenii erau toţi în casele lor. Nu mai făceau plimbări nocturne încă din timpul războiului.

Dacă ar fi să am un nume pe potrivă, ar trebui să-mi zică Bucluc, că ştiu să dau de el.

Am înconjurat faţada, am deschis o poartă de lemn, care scîrţîia, şi am intrat într-o curte interioară. Lespezile cu care era pavată erau dezghiocate şi instabile. Mi-am făcut drum printre mese de fier forjat şi scaune desfundate pînă la un glasvand din peretele casei.

Fasciculul de lumină de la lanternă, trecînd prin sticla murdară, a căzut într-un loc cu umbre obscene, aruncate de cactuşi care creşteau în ghivece de pămînt. Am întors lumina spre mine şi cu coada de la lanternă am spart un ochi de geam ; am tras un zăvor înţepenit şi am împins în uşă pînă s-a deschis.

Mai mult faţada era de casă, ca la clădirile din decorul lui Graff. Dosul fusese lăsat în voia soartei şi a păianjenilor. Păianjenii împodobiseră fotoliile de bambus şi grinzile de stejar, cu fire, hamace şi roţi spiţate de pînză prăfuită. Aveam senzaţia că sînt un arheolog care profanează un mormînt.

Uşa dinspre casă era descuiată. Am trecut printr-o debara plină de vechituri care costaseră o avere şi am intrat în holul central pe care l-am traversat pînă la uşa care dădea în living-room.

În fața mea se ridicau pereții albi și un tavan cu grinzi, sprijinit pe coloana de lumină care pornea în sus din lanternă. Am coborît lumina pe podea, acoperită cu o mochetă de culoarea fildeșului. Mobila cubistă, demontabilă, vopsită în alb și negru, era aranjată pe lîngă pereți în grupuri joase. Căminul era de teracotă neagră și lîngă el, într-o parte, era o perniță pătrată de piele albă. În cealaltă parte pe covor, se vedea o pată întunecată.

M-am lăsat în genunchi ca să examinez pata. Era udă, cam cît o farfurie mare, și n-avea nici o culoare. Prin mirosul de detergent și peste toate celelalte mirosuri din cameră — de parfum, de țigări, de băuturi dulci — simțeam miros de sînge. Mirosul de sînge persistă oricît ai freca.

Tot în genunchi, mi-am îndreptat atenția spre căminul din perete. Era utilat cu un set de unelte din alamă așezate într-un rastel : perie, lopățică și niște foale de piele cu mînere de alamă. Setul era nou și părea să nu fi fost folosit și nici măcar atins de cineva. Numai că lipsea vătraiul.

Dincolo de cămin era o arcadă fără ușă care dădea probabil în sufragerie. Majoritatea caselor construite în stilul acesta, în aceeași perioadă, au aproape același plan, și intrasem în multe. M-am îndreptat spre arcadă, cu gîndul să mă uit și prin celelalte camere de la parter, și pe urmă prin cele de sus.

Pe stradă se auzi un huruit de motor. O lumină șterse geamurile cu perdele dinspre stradă și trecu mai departe. M-am dus la fereastra din capăt și m-am uitat afară prin perdea și tocul ferestrei. Lincolnul negru, cunoștință veche, era oprit în alee. La volan era Marfeld, cu umbre grotești pe față de la lumina reflectată a farurilor. Le stinse și se dădu jos.

Pe partea cealaltă coborî Leroy Frost. L-am recunoscut după pașii grăbiți de om slăbit. Cei doi trecură la un metru de mine, îndreptîndu-se spre ușa din față. Frost avea în mînă o bară lucitoare de metal, o întrebuința ca baston.

Am trecut prin arcadă în cealaltă cameră. În centru, o masă lustruită reflectă lumina palidă filtrată prin

perdelele de dantelă de la ferestrele duble. Înăuntrul arcadei, la perete, era un bufet înalt, și după bufet, în colț, era un scaun. M-am așezat în întuneric, cu lanterna într-o mînă și pistolul în cealaltă.

Am auzit o cheie răsucindu-se în broască, pe urmă pe Leroy Frost, vorbind sacadat din cauza încordării :

— Iau eu cheia. Ce s-a-ntîmplat cu cealaltă cheie ?

— I-a dat-o Lance lu' mititica.

— Mare bleg.

— Dumneavoastră ați spus să facem așa. Ați spus să nu vorbesc eu cu ea.

— Bine, lasă, dacă-i la ea.

Frost mormăi ceva nedesluşit. L-am auzit tîrşiindu-şi picioarele la intrarea în living-room. Deodată explodă :

— Unde dracu e lumina ? Doar ai umblat în casa asta, ce vrei, să orbecăi prin întuneric toată noaptea ?

În living-room se aprinseră luminile. Se auziră paşi apropiindu-se. Frost spuse :

— Ai cam dat rasol cu covorul.

— Am făcut ce-am putut, trebuia repede. Şi oricum, n-o să se apuce nimeni să-l cerceteze atent să vadă ce-a fost.

— Așa crezi tu. Mai bine adu perniţa aia şi acoper-o pînă se usucă. Asta ar mai lipsi, s-o vadă.

L-am auzit pe Marfeld icnind şi zgomotul pernei tîrîtă pe covor.

— Bun, zise Frost. Acum şterge-mi amprentele de pe vătrai şi pune-l la locul lui.

Se auzi un clinchet de metal în contact cu alt metal.

— Sînteţi sigur că nu mai e nimic pe el ?

— Mă, minte de vrabie, crezi că-i acelaşi vătrai ? I-am găsit un frate geamăn în depozitul de recuzită.

— Să fiu al naibii, la toate vă gîndiţi.

Vocea lui Marfeld era plină de admiraţie.

— Unde l-aţi aruncat pe ăl'lalt ?

— Undeva unde să nu-l găsească nimeni. Nici chiar tu.

— Eu ? Ce să fac eu cu el ?

— Las-o moartă.

— Vai, n-aveţi încredere ? În mine ?

— N-am încredere în nimeni. De-abia am încredere în mine. Hai acuma să ieşim de-aici.

— Și cum rămîne cu mititica ? N-o aşteptăm ?

— Nu, ea vine ceva mai tîrziu ! Și cu cît ne vede mai puțin, cu atît mai bine. Lance i-a spus ce trebuie să facă, și nu-i bine să ne mai întrebe și altele.

— Cred c-aveți dreptate.

— N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate. Mă pricep cum să împiedic șantajul mai bine ca voi toți la un loc. Vezi, bagă asta la cutie, în caz că-ți vine vreo idee.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Ce idee ?

Vocea lui Marfeld era plină de nevinovăție ofensată.

— Eu știu... să te retragi cu o pensioară grasă.

— Nu, domnule. Eu n-aș face una ca asta, domnule Frost.

— Păi chiar, nu te cred așa de prost. Să-ncerci numai să storci ceva de la mine sau de la vreun prieten al meu, și e cea mai rapidă metodă să te pomenești cu o gaură în cap care să-i țină de urît la gaura care-o ai deja.

— Știu, domnule Frost. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă nu vă sînt credincios. Nu v-am dovedit ce credincios sînt ?

— Poate. Ești sigur că ai văzut ce ziceai c-ai văzut ?

— Cînd ?

— Azi după-masă. Aici.

— Aoleu, da.

Mintea înceată înțelese abia acum și Marfeld sări în sus.

— Vai de mine, domnule Frost, cum o să vă mint eu pe dumneavoastră ?

— Ba poți foarte bine, dacă ai făcut tu isprava. Deșteaptă chestie, să omori pe cineva și să păcălești toată organizația să-ți șteargă urmele.

— Ei, asta-i, doar n-o să mă acuzați pe mine. De ce să omor eu pe cineva ?

— De amorul artei. Ai face-o de amorul artei, de cîte ori ai crede că poți să scapi. Sau ca să pozezi în erou, dacă te-ar duce mintea pînă acolo.

Marfeld scînci pe nas, parcă ar fi avut polipi.

— Să pozez în erou ?

— Da : Marfeld salvatorul, iar îi scapă pe nătăfleți, că are compania nevoie de ei. Ciudată coincidență, cum te-ai nimerit la ambele crime ; cum e o crimă, hop și tu. Nu crezi ?

— Să mă bată Dumnezeu, asta-i nebunie curată !

Vocea lui Marfeld colcăia de sinceritate. Se pierdu undeva jos și începu pe altă notă :

— Am fost credincios toată viața, întîi lu' șerifu și p'ormă dumneavoastră. N-am avut niciodată nimic pentru mine.

— Doar cîte-o mică gratificație din cînd în cînd, nu ? rîse Frost.

Acum, că Marfeld făcuse pe el, Frost era dispus să-l ierte.

— Bine, lasă, o să capeți și acum un cec, dacă pot să-l trec de control.

— Mulțumesc, domnule. Sincer vă mulțumesc.

— Cred și eu.

Lumina se stinse. Ușa din față se închise în urma lor. Am așteptat pînă cînd nu s-a mai auzit Lincolnul și am urcat sus. Primul dormitor era singura încăpere folosită. Avea pereții roz, capitonați, și un pat cu baldachin de mătase, ca în visele unei adolescente. Lucrurile de pe masa de toaletă și hainele din dulap îmi spuneau că adolescenta a cheltuit o mulțime de bani pe îmbrăcăminte și pe cosmetice, și că n-a luat nimic cu ea cînd a plecat.

CAPITOLUL 15

Am ieșit din casă pe unde intrasem, m-am urcat în mașină și am pornit spre Canyon. Printre panglicile de nori care pluteau de-a lungul crestei, apăreau și dispăreau cîteva stele răzlețe.

În casa lui Lance Leonard era întuneric. Am parcat pe taluzul de pietriș, la vreo sută de metri de intrarea în alee. Panta repede era alunecoasă din cauza ceții. Ușa din față era încuiată, și n-a răspuns nimeni cînd am bătut.

Am încercat ușa de la garaj. S-a deschis ușor cînd am apăsat pe clanță. Jaguarul se-ntorsese și motocicleta era și ea la locul ei. Am trecut printre ele spre ușa care dădea în interiorul clădirii. Nu era încuiată.

Cercurile concentrice de lumină de la lanternă alunecau în fața mea dezvăluind în drum pardoseala oficiului, linoleumul cu pătrățele din bucătărie, parchetul lustruit de stejar din living-room ; lumina a urcat apoi pe pereții de sticlă, pe care apăsa greu noaptea cenușie, a înconjurat căminul de piatră și s-a oprit deasupra. Pe policioară era un rastel de pipe și un borcan de tutun, un ceas Atmos care arăta că e unsprezece fără trei minute, și un instantaneu de toată splendoarea, care-l înfățișa, încadrat într-o ramă de argint, pe Lance Leonard, zîmbind cu tot șarmul lui de motan cuceritor.

Lance în persoană era și el prezent, încadrat de ușa de la intrare. Era îmbrăcat într-o haină de seară de stofă scoțiană, cu pantaloni albaștri ca miezul nopții și pantofi de dans albastru mat, dar nu se ducea nicăieri. Stătea culcat pe spate, arătînd cu vîrfurile pantofilor spre colțuri opuse din tavan. Un ochi, cenușiu ca asfaltul, se uita în bec fără să clipească. Celălalt ochi fusese scos de un glonte.

Mi-am pus mănușile și am îngenuncheat ; atunci am văzut și urma celui de-al doilea glonte în tîmpla stîngă. Nu era sînge în rană. Părul din jur era pîrlit și pe piele erau punctișoare negre de la praful de pușcă. Am început să caut pe jos, mergînd numai în patru labe. Am dat la o parte piciorul țeapăn și am găsit un cartuș gol, de calibru mijlociu. Probabil că ricoșase din perete sau din hainele ucigașului și se rostogolise pe jos, iar Lance căzuse peste el.

A durat mult pînă să găsesc al doilea cartuș. În cele din urmă, am deschis ușa și l-am văzut lucind în crăpătura dintre prag și scara de ciment. M-am așezat pe vine în ușă, cu spatele la mort, încercînd să reconstitui crima. Părea destul de simplu. Cineva a bătut la ușă, l-a așteptat pe Lance să deschidă, cu pistolul în mînă, l-a împușcat în ochi, după ce a căzut l-a mai împușcat o dată, ca să fie sigur, și a plecat trăgînd ușa după el. Ușa se încuia singură.

Am lăsat cartușele unde erau și am făcut o percheziție prin casă. Living-room-ul era total lipsit de personalitate, aproape ca o cameră de hotel. Barul mobil dintr-un colț era bine aprovizionat cu tot felul de sticle, majoritatea neîncepute.

Am intrat în dormitor. Scrinurile galbene de stejar erau umplute cu prada luată din galanteriile de pe Miracle Mile : teancuri de cămăși din stofă englezească de lînă, gabardină și madras, cravate pictate de mînă. Într-un sertar de batiste erau butoni de aur și agrafe de cravată cu monogramă ; o brățară de aur gravată cu numele lui Lance Leonard ; o medalie coclită, acordată lui Manuel Torres (scria pe dos) la Campionatele de Cros și Orientare, Liceul Serena, 1945 ; cinci ceasuri scumpe de mînă și un cronometru. Băiatul se antrena la alergări cu cronometrul.

M-am uitat în dulap. În raftul pentru pantofi erau o duzină de perechi de pantofi, asortați la duzina de costume și de haine care atîrnau deasupra. Într-un colț stătea sprijinită o pușcă cu două țevi, lîngă un teanc mai înalt de jumătate de metru de cărți umoristice și reviste polițiste.

Mai erau și alte cărți, pe rafturile de la capul patului, dar alt gen. O carte de rugăciuni legată în piele de căprioară, pe care o mînă de femeie scrisese : „Manuel Purificación Torres, 1943". O carte veche despre viața lui Jack Dempsey, ruptă de atîta citit. Un manual de engleză, care avea primele pagini subliniate gros cu creionul. Numele de pe prima pagină era Lance Leonard.

A patra și ultima carte era un album de piele gravată, cu fragmente tăiate din ziare și reviste. Poza de ziar de pe prima pagină îl înfățișa pe Lance cu mutră de copil, aplecîndu-se în obiectiv, lat în umeri, cu o talie de viespe. Explicația afirma că Manny Torres îl are ca antrenor pe Unchiul Tony, boxer veteran al clubului, și că experții îi prezic titlul de campion la categoria pană, la campionatul Mănușile de Aur. Nu urma nici o explicație care să justifice pronosticurile. A doua tăietură din ziar era o relatare scurtă a debutului profesional al lui Lance Torres ; învinsese prin cnocaut un alt semimijlociu în minutul doi al reprizei a doua. Și așa mai departe, două-

zeci de meciuri cîştigate între repriza a şasea şi repriza a douăsprezecea. Nici una din tăieturi nu menţiona arestarea şi suspendarea lui Lance.

Am pus albumul la loc pe raft şi m-am întors la mort. În buzunarul de la piept avea un portmoneu din piele de aligator, burdușit cu bani, un carneţel de adrese, din aceeaşi piele, plin cu nume de fete şi numere de telefon răspîndite pe o rază imensă, de la National City pînă la Ojai. Dintre nume, două erau Hester Campbell şi Rina Campbell. Am notat numerele lor de telefon din Los Angeles.

Într-unul din buzunarele hainei de seară era un portţigaret de aur plin cu ţigări de marijuana. În acelaşi buzunar am găsit o invitaţie într-un plic pe care scria Domniei sale Domnului Lance Leonard, şi adresa din Goldwater Canyon ; Domnul şi Doamna Simon Graff îl rugau să participe la Saturnalele Romane ce vor avea loc astă-seară la clubul Channel.

Am pus toate înapoi şi m-am ridicat să plec ; la uşă m-am întors să mă mai uit o dată la băiat. Zăcea extenuat de saltul pe care-l făcuse, de nicăieri, în soare. Avea faţa ca fildeşul vechi, în lumina lanternei. Am stins-o şi l-am lăsat să-l ia întunericul.

— Lance Manuel Purificación Torres Leonard, am spus tare în chip de epitaf.

Afară, o pală de ceaţă mi-a udat obrazul, ca nişte lacrimi reci şi sărăcăcioase. Am urcat cu paşi grei şoseaua pînă la maşină. Înainte de a porni motorul, am auzit alt motor gîfîind la urcuş, din direcţia bulevardului Ventura. Pe norul care atîrna peste şosea se cătăra lumina farurilor. Am lăsat farurile de la maşina mea stinse.

Lumina se roti la ultima curbă, proiectată de o maşină de culoare închisă, cu o bară masivă de crom. Fără să ezite, intră pe aleea lui Leonard, luminînd faţada casei. De la volan coborî un bărbat şi trecu prin lumina farurilor pînă la uşă. Era îmbrăcat într-un trenci de culoare închisă, strîns cu cordonul în talie, şi călca uşor, cu precizie. Nu-i vedeam decît părul negru din creştet, tuns scurt.

După ce bătu şi nu primi nici un răspuns, scoase o legătură de chei care străluceau în lumină şi deschise

ușa. În casă se aprinseră luminile. Un minut mai tîrziu, pe jumătate înăbușit de pereții de lemn, se auzi un glas de bărbat scoțînd un strigăt ca un croncănit de cioară. Luminile se stinseră din nou. Croncănitul se mai auzi un timp în întunericul din casă.

Au urmat cîteva clipe de liniște înainte de a se deschide ușa. Bărbatul ieși în lumina orbitoare a farurilor de la propria lui mașină. Era Carl Stern. În ciuda părului tuns scurt și a papionului elegant, semăna la față cu o babă căreia i-a murit o rudă apropiată.

Întoarse mașina din cîteva mișcări cam nesigure și trecu pe lîngă mașina mea fără să dea semne că ar fi observat-o. A trebuit să pornesc și eu mașina și să întorc, dar l-am prins din urmă înainte de a ajunge la capătul pantei. Trecea peste stopuri de parcă i-ar fi deschis drumul o escortă de motocicliști. Treceam și eu. Mie îmi deschidea drumul el.

Pe urmă am intrat pe șoseaua Manor Crest, și astfel mi-am dovedit că pămîntul e rotund. Intervenise totuși o schimbare. Casa lui Hester era luminată de sus pînă jos. La etaj, proiectată pe un stor, se vedea umbra unei femei. Se mișca cu vioiciune, ca o femeie tînără. Stern își lăsă mașina în alee fără să oprească motorul, bătu și intră, și imediat ieși, înainte să mă hotărăsc ce să fac. Se urcă în mașină și plecă. Nu m-am mai luat după el. După toate aparențele, se părea că Hester s-a întors acasă.

CAPITOLUL 16

Am intrat în casă pe ușa cu geam spart. Deasupra mea, pe podea, se auzeau pași grăbiți încoace și încolo. Auzeam zgomotul tocurilor și vocea unei fete fredonînd ceva neclar. Am urcat scările sprijinindu-mă de balustradă, ca să-mi fie mai ușor. La capătul holului de la etaj se revărsa lumina din primul dormitor. Am înaintat pe lîngă perete pînă într-un punct de unde vedeam ce se petrece în cameră.

Fata stătea în picioare lîngă patul cu baldachin, cu spatele la mine. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă de tweed şi o bluză albă cu mînecă scurtă. Părul strălucitor era periat cu grijă, scoţînd în evidenţă linia frumos rotunjită a capului. Pe pat era deschis un geamantan de piele albă, căptuşit cu mătase albastră. Fata era aplecată şi împăturea cu mişcări gingaşe o rochie neagră.

Se îndreptă din mijloc şi trecu spre celălalt colţ al camerei, legănîndu-şi şoldurile din talia mică şi elastică. Deschise o uşă cu oglindă şi intră într-o cămăruţă luminată de alături. Cînd ieşi de acolo, cu alte haine în braţe, mă găsi în cameră.

Trupul i se crispă. Rochiile viu colorate căzură pe jos. Se dădu înapoi spre uşa cu oglindă, care se închise cu un pocnet sec.

— Bună seara, Hester. Credeam c-ai murit.

Desfăcu buzele, arătîndu-şi dinţii, şi îşi băgă pumnul în gură. Spuse de după pumn :

— Cine eşti dumneata ?

— Mă cheamă Archer. Nu mă mai ţii minte de azi-dimineaţă ?

— Eşti detectivul... cu care s-a bătut Lance ?

Am dat din cap.

— Şi ce vrei de la mine ?

— Să discutăm puţin.

— Te rog să pleci de-aici.

Aruncă o privire la telefonul alb de pe noptieră şi spuse cu voce nesigură :

— Chem poliţia.

— Mă îndoiesc.

Luă mîna de la gură şi o duse într-o parte, sub umflătura sînului, ca şi cum ar fi simţit acolo o durere. Mînia şi îngrijorarea îi munceau faţa, dar făcea parte din acea categorie de femei care nu sînt niciodată urîte. Era frumoasă, şi ştia că frumuseţea n-o s-o trădeze.

— Te previn, spuse ea, trebuie să vină nişte prieteni de-ai mei dintr-un moment într-altul.

— Bravo. Mi-ar face plăcere să fac cunoştinţă cu ei.

— Aşa crezi ?

— Aşa cred.

— Atunci n-ai decît să stai, dacă vrei, spuse ea. Te deranjează dacă-mi fac în continuare bagajul ?

— Chiar te rog, Hester. Eşti Hester Campbell, nu ?

Nu-mi răspunse şi nici nu se uită la mine. Ridică rochiile căzute, puse grămada foşnitoare pe pat şi începu să le aşeze în geamantan.

— Unde te duci la ora asta ? am întrebat eu.

— Nu te interesează.

— S-ar putea să intereseze poliţia.

— Zău ? Du-te şi le spune, ce mai stai ? Fă ce vrei.

— Ai mult curaj să vorbeşti aşa, avînd în vedere că o ştergi ca să fugi de poliţie.

— În primul rînd n-o şterg, cum te-ai exprimat, ca să fug de poliţie, şi în al doilea rînd să ştii că nu mă sperii.

— A, pleci numai aşa, să petreci un week-end la ţară.

— Şi de ce nu ?

— Te-am auzit azi-dimineaţă spunîndu-i lui Lance că ai vrut să ieşi.

Nu reacţionă la nume aşa cum bănuiam că o să reacţioneze. Mîinile ei pricepute se mişcau mai departe, împăturind ultimele rochii. Curajul ei îmi plăcea şi nu-mi dădea încredere. S-ar fi putut să aibă un revolver în geamantan. Dar cînd s-a întors în cele din urmă, n-avea nimic în mînă.

— Din ce voiai să ieşi ? am întrebat eu.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti şi nu mă interesează nici cît negru sub unghie.

Dar o interesa.

— Prietenii care trebuie să vină... e cumva şi Lance Leonard printre ei ?

— Da, şi te sfătuiesc să pleci înainte de a veni el.

— Eşti sigură că vine ?

— Aşteaptă şi ai să vezi.

— Într-adevăr ar fi ceva de văzut. Cine cară coşul ?

— Coşul ? întrebă ea cu voce subţire şi slabă.

— Lance nu prea mai circulă singur ! Trebuie să-l ducă cu coşul.

Îşi duse iar mîna într-o parte. Durerea urcase mai sus. Se apropie cu mişcări nervoase, din şolduri şi din umeri,

încercînd să treacă prin locşorul îngust dintre mine şi pat. I-am tăiat drumul.

— Cînd l-ai văzut ultima oară ?

— Astă-seară.

— Cînd astă-seară ?

— Nu ştiu. Acum cîteva ceasuri. Are vreo importanţă ?

— Pentru dumneata are mare importanţă. Cum era cînd v-aţi despărţit ?

— Bine, cum să fie ? De ce, s-a-ntîmplat ceva cu el ?

— Asta să-mi spui dumneata, Hester. Pe unde treci, laşi în urmă numai prăpăd, ca marşul lui Sherman prin Georgia.

— Ce s-a-ntîmplat ? E rănit ?

— Rău de tot.

— Unde e ?

— Acasă la el. Dar curînd o să fie la morgă.

— E pe moarte ?

— A murit. Nu ţi-a spus Carl Stern ?

Clătină din cap. Era mai curînd o zvîrcolire decît un simplu semn negativ.

— Nu se poate să fi murit Lance. Eşti nebun.

— Cîteodată mi se pare că sînt singurul care n-a înnebunit încă.

Se aşeză pe marginea patului. Linia de unde începea părul, care făcea un unghi la mijlocul frunţii, era perlată cu broboane mici. Le şterse cu mîna, şi sînul drept i se ridică o dată cu mişcarea braţului. Se uită la mine, cu ochii împăienjeniţi din cauza şocului. Era o actriţă perfectă, în caz că juca teatru.

Dar nu cred că juca.

— Prietenul dumitale a murit, am spus eu. L-a împuşcat cineva.

— Minţi.

— Poate ar fi trebuit să aduc cadavrul cu mine. Să-ţi spun unde l-au lovit gloanţele ? Unul în tîmplă şi unul în ochi. Sau ştii deja ? Nu vreau să te fac să caşti de plictiseală.

Îşi încreţi fruntea. Gura i se întinse într-un dreptunghi tragic.

— Eşti îngrozitor. Ai inventat toate ororile astea, ca să încerci să scoţi de la mine ce ştiu. Ai spus acelaşi lucru şi despre... despre mine... că am murit.

Îi apărură lacrimi în ochi.

— Ai fi în stare să spui orice, ca să mă faci să vorbesc.

— Și cam ce mi-ai spune dacă ai vorbi ?

— Nu sînt obligată să-ți răspund la întrebări, la nici o întrebare.

— Ia gîndește-te puțin, poate chiar vrei să-mi răspunzi. Se pare că prietenii te folosesc ca momeală.

Se uită la mine uluită.

— Ești cam naivă, nu ți se pare, dacă stăm să ne gîndim cu cine umbli în companie. Frumoasă companie. Au aranjat să te procopsească cu un omor la dosar. Au prins ocazia să împuște doi iepuri dintr-o singură lovitură, să-l lichideze și pe Lance, și să te aranjeze și pe tine.

Cîntam după ureche, dar știam bine melodia, și ea mă asculta cu toată atenția. Spuse cu voce șoptită

— Cine ar putea să facă așa ceva ?

— Ăla care te-a convins să pleci în excursie.

— Nu m-a convins nimeni. Eu am vrut.

— Dar ideea a cui a fost ? A lui Leroy Frost ?

Privirea îi licări și apoi se întunecă.

— Ce ți-a spus Frost ? Unde ți-a spus să te duci ?

— Nu domnul Frost. Lance a luat legătura cu mine. Așa că ce spui nu poate fi adevărat. Doar nu era să-și plănuiască el singur moartea.

— Sigur că nu, dacă ar fi știut scopul. Dar e clar că n-a știut. L-au păcălit să facă ce spun ei, așa cum te-au păcălit și pe tine.

— Nu m-a păcălit nimeni, spuse ea cu încăpățînare. Ce nevoie aveau să mă păcălească ?

— Uite ce-i, Hester, termină odată, doar nu ești o puicuță abia ieșită din ou. Știi mai bine ca mine de ce chestii te ții.

— N-am făcut nimic rău.

— Oamenii judecă diferit. Unii dintre noi consideră că *șantajul e cel mai murdar joc.*

— Șantajul ?

— Uită-te în jurul tău și nu te mai preface. Să nu-mi spui că Graff ți-a dat tot felul de lucruri numai fiindcă-i place cum îți faci părul. Am văzut destule cazuri de șantaj la viața mea, și acum nu știu cum se face dar îi

miros pe ăia care se bagă în treburi din astea. Și tu ești băgată pînă-n gît.

Se pipăi la gît cu degetele. Rezistența îi slăbise. Se uită în jur la pereții roz, și încet obrazul deveni de aceeași culoare cu ei. De mult nu mai văzusem o fată înroșindu-se ; era o roșeață autentică și mi-a trezit îndoieli. Fata spuse :

— Toate astea le-ai scornit.

— N-am avut încotro. Dacă nu vrei să-mi spui nimic... Judec și eu după ce văd, după ce aud. O fată își lasă bărbatul și se înhăitează cu un boxer falit care umblă cu gangsteri. Cît ai clipi din ochi, vă scăldați amîndoi în bani. Lance cu contractul pentru film, tu cu ditai casa în Beverly Hills. Și cine e zîna, adică zînoiul cel bun ? Simon Graff. De unde pînă unde ?

Nu-mi răspunse. Se uita în jos frămîntîndu-și mîinile în poală.

— Ce puteai să-i vinzi ? am întrebat eu. Și ce amestec are Gabrielle Torres în treaba asta ?

Culoarea îi fugise din obraji, lăsîndu-i albi ca varul, cu cearcăne vinete în jurul ochilor. Privirea absentă se întorsese spre interior, asupra unei imagini pe care-o avea în minte. Imaginea părea s-o îngrozească.

— Părerea mea e că știi cine-a omorît-o, am spus eu. Și dacă știi, ar fi mai bine să-mi spui. E timpul să dăm pe față lucrurile astea, înainte de a mai fi omorîți și alții. Pentru că acum urmezi tu la rînd, Hester.

Buzele i se deschiseră brusc, ca buzele unei marionete, mînuită de un ventrilog.

— Nu sînt...

Se controlă, înghițind restul propoziției.

Scuturâ sălbatic din cap, rupîndu-și lacrimile din ochi. Își acoperi cu mîinile fața brăzdată de șiroaie și se aruncă într-o parte pe pat. Frica, tăcută și implacabilă ca un șoc electric, îi scutura tot trupul. Simțeam și eu ceva în trup, ceva care semăna cu mila. Numai că ce e prost cu mila asta, totdeauna se transformă în altceva — în repulsie sau în dorință. Stătea acum nemișcată, cu șoldul arcuit ca o colină pustie.

— Îmi spui sau nu despre Gabrielle ?

— Nu știu nimic, ca să pot să-ți spun.

Avea vocea slabă și înăbușită.

— Știi cine l-a împușcat pe Lance ?

— Nu. Lasă-mă-n pace.

— Ce ți-a spus Carl Stern ?

— Nimic. Trebuia să ne întîlnim. Voia să amîne întîlnirea, asta-i tot.

— Ce fel de întîlnire ?

— Nu te privește.

— Trebuia să te ducă undeva cu mașina ?

— Poate că da.

Părea să nu fi înțeles implicația.

— Undeva de unde să nu te mai întorci ?

De data asta înțelese și se ridică aproape urlînd :

— Pleacă și lasă-mă în pace, sadicule. Vă știu eu. Am mai cunoscut detectivi și știu cum se pricep să chinuiască oameni fără apărare. Dacă ți-a mai rămas puțină omenie, pleacă de-aici.

Avea bustul răsucit într-o parte, cu bluza întinsă peste sînii tari. Buzele roșii erau strînse dispreţuitor, și ochii îi scînteiau albastru. Era extraordinar de frumoasă, dar nu numai atît. Părea să fie un om dintr-o bucată.

M-am prins punînd la îndoială premizele de la care pornisem, punînd la îndoială ideea că fata asta poate face o escrocherie oricît de mică. Și în afară de asta, era destul adevăr în acuzația ei, destulă cruzime în hotărîrea mea de a face dreptate, și destulă dorință în mila mea, ca să nu mai am ce căuta acolo în cameră. Am spus noapte bună și am plecat.

Problema cea mai grea este să iubești oamenii, să încerci să-i ajuți, dar să nu vrei nimic în schimb de la ei. Și eu eram departe de a o rezolva.

CAPITOLUL 17

Cînd am ajuns la clubul Channel, nu era nici un paznic. Și totuși poarta era deschisă și petrecerea nu se terminase încă. Dintr-o aripă a clădirii se revărsa muzică și lumină. La locul de parcaj erau cîteva zeci de ma-

șini. Pe a mea am lăsat-o între un Porsche negru și un Cadillac lavande decapotabil, și am intrat pe sub pomul roșu de Crăciun întors cu capul în jos.

Am bătut la ușa lui Bassett și n-am primit nici un răspuns. Bazinul era ca o placă lucioasă verde, luminată de jos de reflectoare subacvatice și de sus cu rotocoale de lumină. Oamenii erau adunați la capătul celălalt, sub trambulina de aluminiu. Am coborît cîteva scări joase și m-am îndreptat spre ei, urmînd conturul pavat cu cărămizi.

Majoritatea erau fetișcane de la Hollywood, machiate și aranjate în rochii de seară cu umerii goi, sau în costume de baie care nu erau făcute pentru apă. Printre bărbați i-am recunoscut pe Simon Graff, pe Sammy Swift și pe salvatorul negru cu care vorbisem dimineața. Toți erau cu ochii în sus, la o fată care stătea absolut nemișcată pe trambulina de la zece metri.

Își luă avînt și sări în întretăierea de lumini. Trupul ei se aplecă, se întoarse răsucindu-se lin și se schimbă din pasăre în pește, intrînd în apă. Spectatorii aplaudară. Unul din ei, un tînăr vioi de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în frac, îi făcu o poză cu blitzul cînd urcă udă pe scară. Fata își scutură cu dispreț apa din părul negru, tuns scurt, și se retrase într-un colț să se șteargă. M-am dus după ea.

— Frumoasă săritură.

— Credeți ?

Ridică spre mine fața măslinie, cu pielea întinsă ; am văzut atunci că nu mai era de mult tinerică.

— Eu nu mi-aș da nici trei puncte.

— Faceți sport de performanță ?

— Am făcut odată. De ce ?

— Mă-ntrebam, așa, ce poate determina pe o femeie să facă asta. Trambulina e înaltă.

— Fiecare trebuie să fie bun la ceva, și frumoasă nu sînt. Avea un surîs superficial, chinuit. Doctorul Frey, un prieten de-al meu, psihiatru, zice că trambulina e un simbol falic. Știți ce zic înotătorii, — că un săritor e de fapt un înotător care a înnebunit.

— Eu credeam că e un înotător care are mult curaj.

— Asta spun săritorii. Cunoașteți mulți săritori ?

— Nu, dar mi-ar face plăcere să cunosc. Sînteți cumva prietenă cu Hester Campbell ?

Fața îi deveni inertă.

— O cunosc pe Hester, spuse ea cu precauție. Dar n-aș zice că sîntem prietene.

— De ce ?

— E o poveste prea lungă, și mi-e frig.

Se întoarse brusc și o luă la fugă spre vestiar. Nu mișca de loc din șolduri.

— Liniște la galerie, se auzi o voce... Veți asista acum la minunea secolului, adusă cu mari sacrificii.

Vocea era a unui bărbat cărunt de pe trambulina de cinci metri. Avea picioarele pirpirii, pieptul căzut și burta ca o minge maronie de piele îmbrăcată cu chiloței. M-am uitat mai bine și am văzut că era Simon Graff.

— Doamnelor și domnilor.

Graff duse mîna streașină la ochi și se uită în jur, glumeț nevoie mare.

— Sînt și doamne de față ? Domni, cumva ?

Hi-hi-hi, făcură femeile. Ho-ho-ho, făcură bărbații. Sammy Swift, care stătea lîngă mine, semăna mai mult ca oricînd cu o fantomă care l-a văzut pe bau-bau.

— Priviți vă rog, fetițe și băieți, strigă Graff cu voce pițigăiată, nenaturală. Marele Grafissimo, sfidînd moartea în saltul său nemaivăzut.

Alergă cîțiva pași duduiți, etalîndu-și platfusul, și sări cu brațele lipite de corp ; cum îi zic băieții, săritura ca toporul la fund. Supușii săi îl așteptară pînă ieși la suprafață și apoi începură să-l aclame, aplaudînd și fluierînd admirativ.

Sammy Swift băgă de seamă tăcerea mea și se apropie. Nici nu m-a recunoscut pînă nu l-am strigat pe nume. Cred că, dacă apropiam un chibrit de respirația lui, îi dădeam foc.

— Măi, să fie. Lew Archer. Ce alizeu te-aduce pe-aici ?

— Sînt în vîjîială.

— Apropo de vîjîială, ai vorbit pînă la urmă cu Lance Leonard ?

— Nu. Prietenul meu s-a îmbolnăvit și n-am mai luat interviul.

— Păcat, băiatul s-a ridicat repede. E bun de pus într-un articol.

— Fă-mi un rezumat.

— Bine.

Dădu din cap a dojană.

— Vezi, zi-i prietenului tău s-o ia ușor cu publicitatea. Există o versiune oficială și una neoficială, după cîte-am auzit.

— Mai precis, ce-ai auzit ?

— Nu știam că lucrezi oficial pentru ziare, Lew. Care-i secretul, vrei să-i pui ceva în cîrcă lui Leonard ?

Ochii lui încețoșați erau acum limpezi și mă priveau printre pleoapele mijite. Nu era chiar așa de beat cum crezusem, iar subiectul era delicat. Am dat frumușel înapoi :

— A, nu, vreau doar să dau o mînă de ajutor unui prieten.

— Acuma îl cauți pe Leonard ? Nu l-am văzut aici astă-seară.

Graff ridică iar vocea :

— *Achtung,* vă rog. Acum vom face demonstrații de salvare.

Avea ochi inexpresivi și gura bleagă. Făcu cîțiva pași pînă la șirul de fete care chicoteau și întinse degetul spre una din ele, îmbrăcată într-o rochie de argint. Degetul lui îi lăsă o pată pe umăr.

— Dumneata ! Cum te cheamă ?

— Martha Matthews.

Fata zîmbea înnebunită de bucurie. Trăsnetul binevoise s-o lovească.

— Ești o fetiță drăguță, Martha.

— Vă mulțumesc.

Era cu un cap mai înaltă decît el.

— Vă mulțumesc mult, domnule Graff.

— Ți-ar place să te salvez, Martha ?

— Ar fi o fericire pentru mine.

— Atunci ce mai stai ? Sări.

— Dar ce fac cu rochia ?

— Poți să ți-o scoți, Martha.

Fata surîse uşor uluită.

— Pot să mi-o scot ?

— Am spus că da.

Îşi trase rochia peste cap şi o dădu altei fete. Graff o împinse cu spatele în bazin. Fotograful cel vioi luă în clipa aceea un instantaneu. Graff sări după ea şi o remorcă pînă la scară, ţinînd mîna cu vinele umflate pe pielea ei goală. Fata zîmbea mereu. Salvatorul negru se uita la ei fără nici o expresie pe figură.

Simţeam că-mi vine să bat pe cineva. Dar nu vedeam în jur decît nişte bicisnici, nevrednici de asemenea cinste. Am plecat mai încolo, cu Sammy Swift codiţă după mine. La celălalt capăt al bazinului, unde era apa mai mică, ne-am rezemat de o jardinieră din care debordau flori de begonia şi am aprins cîte-o ţigară. În semiîntuneric, faţa lui Sammy era tristă şi palidă.

— Îl cunoşti bine pe Simon Graff, am declarat eu.

În ochii lui deschişi la culoare se văzu o licărire.

— Trebuie să-l cunoşti bine ca să ai sentimentele pe care le am eu faţă de el. De vreo cinci ani îl studiez pe toate părţile. Dacă a rămas ceva ce nu ştiu despre el, înseamnă că acel ceva nu merită să fie ştiut. Iar ceea ce ştiu despre el, tot nu merită să fie ştiut. Totuşi e interesant. De exemplu, ştii de ce face toate exhibiţiile astea cu salvarea ? Povestea se repetă la fiecare seară, ca un ceasornic, dar pot să jur că sînt singurul care a mirosit cum stă treaba. Pot să jur că Simon nici el nu ştie.

— Ia spune.

Sammy îşi luă un aer atotştiutor. Spuse, în jargonul unui psihiatru care vorbeşte prin saloane :

— Simi are o nevroză, pe care a făcut-o silit de împrejurări. E obsedat de fata aia care a fost omorîtă anul trecut.

— Ce fată ? am întrebat eu încercînd să-mi ascund interesul.

— Fata pe care au găsit-o pe plajă, găurită de gloanţe. S-a întîmplat chiar aici, jos.

Făcu un gest spre oceanul invizibil de după perdeaua de lumină.

— Simi era mort după ea.

— Foarte interesant, dacă-i adevărat.

— Ei, ce dracu, nu mă crezi ? Eram la Simi în dimineaţa cînd a aflat. Are în birou un telegraf cu bandă, totdeauna vrea să ştie el primul, şi cînd i-a văzut numele pe bandă, s-a făcut alb ca hîrtia, ca să-ţi fac o comparaţie. S-a închis în baie şi n-a mai ieşit un ceas. Cînd a ieşit în sfîrşit, parcă era mahmur. Ăsta e cuvîntul : mahmur. De cînd a murit fata nu mai e acelaşi om. Cum Dumnezeu o chema ?

Încercă să pocnească din degete, fără rezultat.

— Gabrielle, şi nu mai ştiu cum.

— Parcă îmi aduc aminte ceva. Nu era cam tinerică pentru el ?

— Ei, pe dracu, e la vîrsta cînd bărbaţii se dau la tinerele. Nu că Simi ar fi aşa bătrîn. A încărunţit abia anul trecut, şi asta după moartea fetei.

— Eşti sigur ?

— Sigur că sînt sigur. I-am văzut împreună în primăvara aia de cîteva ori, şi am nişte ochi, raze X, nu altceva. Măcar cu atîta te-alegi dacă scrii scenarii.

— Unde i-ai văzut ?

— Şi pe-aici, şi la Vegas o dată. Erau la unul din hotelurile mari, întinşi alături pe marginea bazinului, şi fumau din aceeaşi ţigară.

Se uită la vîrful aprins de la ţigara lui, şi o aruncă în apă cu un bobîrnac.

— Poate că nu-i frumos să divulg secrete de familie, dar ştiu că tu nu spui, şi oricum au trecut toate. Numai el a rămas cu mania salvatului. Joacă o piesă, înţelegi, o piesă cu moartea ei, şi încearcă să o salveze. Te rog să observi însă că o face într-un bazin încălzit.

— Asta-i o păsărică de-a ta, precis.

— Da, dar are şi cap şi coadă, spuse el cu oarecare doză de fanatism. Mă uit la el de ani de zile, aşa cum te uiţi la muştele din geam, şi îl cunosc. Citesc în el ca într-o carte.

— Şi cine-a scris cartea ? Freud ?

Sammy parcă nici n-ar fi auzit ce-am spus.

— Poţi să-mi zici Oedip dacă vrei. Dar zău că nu pot să-l sufăr pe ticălosul ăsta.

— Ce ţi-a făcut ?

— Nu mie, lui Flaubert. Scriu scenariul la Cartagina, versiunea numărul șase, și Simi Graff stă și-mi suflă-n ceafă.

Își schimbă vocea, imitînd accentul lui Graff :

— Matho e junele nostru prim, nu se poate să moară și să ne lase cu degetu-n gură. Trebuie să-l păstrăm viu pentru fată, asta nici vorbă. Gata, știu. Știu. Ea îl îngrijește pînă la vindecare, scăpîndu-l astfel de la moarte, după ce el fusese grav rănit. Ei, ce părere ai ? În definitiv nu pierdem nimic ca atracție, dar în schimb cîștigăm totul prin optimism, îi dăm optimism. Salammbô îl reabilitează, înțelegi ? Băiatul fusese la început un fel de revoluționar, dar acum este salvat de propria lui slăbiciune prin influența binefăcătoare a unei femei. De dragul ei îi învinge pe barbari. Fata îl urmărește cum se apropie. Îmbrățișare. Nuntă.

Sammy își reluă vocea obișnuită :

— Ai citit „Salammbô" ?

— Am citit de mult o traducere. Nu mai știu subiectul.

— Atunci n-ai cum să-nțelegi despre ce vorbesc. „Salammbô" e o tragedie care are ca temă descompunerea. Și Simi Graff vine și mă pune să-i lipesc la coadă un *happy-end*. Și eu îl ascult. Ce mă determină oare să mă port așa cu mine și cu Flaubert ? Aveam o mare admirație pentru Flaubert.

— Banii ?

— Da. Banii. Banii.

Repetă cuvîntul de cîteva ori, pe mai multe tonuri. Parcă găsea în el nuanțe noi, înțelesuri subtile pe care numai el, la beție, putea să le înțeleagă, și care îi umpleau glasul de lacrimi. Dar era prea schimbător și prea slab ca să rămînă mult timp stăpînit de emoție. Își dădu cu mîna pe ochi și rîse.

— Ei, n-are rost să plîngem, Sammy de la groapă nu se mai întoarce. Bem ceva, Lew ?

— Imediat. Cunoști pe o fată Hester Campbell ?

— Am văzut-o pe-aici.

— De curînd ?

— Nu, de curînd n-am văzut-o.

— Știi cumva în ce relații e cu Graff ?

— Nu, așa ceva nu știu, răspunse el tăios.

Îl deranja acest subiect și încercă să scape maimuțărindu-se.

— Nu-mi spune nimeni nimic aici, nu sînt decît un băiat la toate, un trepăduș intelectual. Un banal trepăduș intelectual. Urmează cîntec.

Începu să cînte cu o voce fornăită de tenor, după o melodie improvizată :

— „Un trepăduș intelectual, banal, dar prea sexual, intelectual, un biet băiat. Ce de nimic nu poate fi schimbat"... Fii atent ce elegant sună „ce de nimic..."

— Am fost atent.

— Asta-i pecetea geniului, băiete. Ți-am spus vreodată că sînt un geniu ? Am avut o sută optzeci și trei de puncte la testul de inteligență cînd eram la liceu la Galena, în Illinois.

Își încreți fruntea.

— Ce s-a întîmplat cu mine oare ? Ce s-a întîmplat ? Săptămîna trecută am avut o viziune. Eram un iepuraș amărît, cu coada albă, și fugeam mîncînd pămîntul prin marele deșert american.

— Cine te gonea din urmă ?

— Nu știu, spuse el cu un rînjet strîmb. Mi-era frică să mă uit.

CAPITOLUL 18

Graff venea spre noi pe marginea bazinului, cu un mers chinuit. Nu eram pregătit să vorbesc cu el, așa că m-am întors cu spatele cînd a trecut. De atîta ostilitate, Sammy căsca.

— Gata, trebuie neapărat să beau ceva, spuse el. Încep să nu mai văd dublu. Hai, mergi la bar ?

— Poate mai tîrziu.

— Atunci pa. Să nu spui că știi ceva de la mine.

I-am promis să nu spun, și Sammy s-a îndreptat spre lumini și muzică. Acum nu mai era nimeni lîngă bazin, în afară de salvatorul negru care trebăluia sub trambu-

lina mare. Veni în trap spre mine, cu un maldăr de prosoape murdare în braţe, şi le duse într-o încăpere luminată, la capătul şirului de *cabañas*.

M-am dus şi eu acolo şi am bătut la uşa deschisă. Salvatorul, care tocmai băgase prosoapele într-un coş de rufe, se întoarse.

— Ce să v-aduc, domnule ?

— Nimic, mulţumesc. Ce mai fac peştişorii tropicali ?

Îmi zîmbi larg în semn de recunoaştere.

— Astă-seară n-am necazuri cu peştii. Numai cu oamenii. Totdeauna ai necazuri cu oamenii. Ce i-a apucat să înoate, acuma noaptea ? Cred că din cauza băuturii. Stai şi te minunezi cum toarnă-n ei.

— Apropo de băutură, şeful cam trage la măsea, nu ?

— Domnul Bassett ? Da, în ultimul timp, de cînd i-a murit mama, toarnă-n el ca într-un butoi. Domnul Bassett şi-a iubit foarte mult mama.

— Frumos din partea lui. Ştii cumva unde e Bassett acum ?

— Circulă pe-aici.

Îşi legănă degetul prin aer.

— Vreţi să vi-l găsesc ?

— Nu, nu chiar acum, mulţumesc. Pe Tony Torres îl cunoşti ?

— Îl cunosc bine. Am lucrat ani de zile împreună.

— Şi pe fata lui ?

— Oarecum, spuse el cu prudenţă. A lucrat şi ea aici.

— Unde stă Tony, ştii cumva ?

— Cum să nu ştiu. Practic vorbind, stă sub picioarele dumneavoastră. Are o cămăruţă lîngă sala cazanelor, s-a mutat acolo anul trecut. Îmi zicea că i se face frig noaptea.

— Arată-mi drumul, dacă eşti drăguţ.

Băiatul nu se mişcă, se uită doar la ceas.

— E unu şi jumătate. Poate nu vreţi să-l treziţi acuma, în mijlocul nopţii.

— Ba da, am spus eu. Vreau să-l trezesc.

Dădu din umeri şi mă conduse de-a lungul unui coridor care mirosea a săpun de la duşuri ; am coborît apoi cîteva scări de ciment şi am intrat într-un aer cald ca într-o seră, am trecut printr-o uscătorie unde atîrnau

costume de baie pe bare de lemn, ca niște piei năpîrlite de șarpe, și mai departe printre cele două mari boilere care încălzeau bazinul și clădirile. În spatele lor fusese construită un fel de nișă, din scînduri și placaj.

— Tony stă aici pentru că așa vrea el, spuse salvatorul oarecum justificîndu-se. Nu mai vrea să stea în casa lui, pe plajă, o închiriază. Îmi pare rău că-l treziți. Tony e bătrîn, are nevoie de odihnă.

Dar Tony era deja treaz. Picioarele lui goale bîjbîiau pe jos. Se aprinse lumina, debordînd prin toate crăpăturile pereților de placaj și desenînd cadrul ușii. Tony o deschise ; ne privi clipind un moșneguț cu burtă, într-o cămășoaie lungă, cu un talisman la gît.

— Iartă-mă că te scol din pat. Aș vrea să stăm de vorbă.

— Despre ce ? Ce s-a întîmplat ?

Se scărpină în chica albă, ciufulită.

— Nu s-a întîmplat nimic.

Decît două crime la el în familie, dintre care una n-aveam, oficial, de unde să o știu.

— Pot să intru ?

— Sigur că puteți. De fapt, și eu mă gîndeam să vorbesc cu dumneavoastră.

Deschise ușa larg și se dădu un pas înapoi, cu un gest aproape curtenitor.

— Intri și tu, Joe ?

— Trebuie să mă-ntorc sus, răspunse salvatorul.

I-am mulțumit și am intrat. Camera era mică și caldă, luminată de un bec gol care atîrna de un prelungitor. Nu văzusem niciodată o chilie de monah, dar camera cam așa arăta. Un birou scorojit cu furnir de stejar, un pat de fier, un taburet, un dulap de carton fără ușă, în care era un costum albastru de serj, o haină de piele și o uniformă curată. Pe pat erau cearceafuri de un albastru decolorat și de sub el ieșea un geamantan vechi cu mîner de alamă. Pe peretele de la capul patului stăteau alături două tablouri. Unul era o fotografie făcută în studio, colorată de mînă, reprezentînd o fată drăguță cu ochii negri, într-o rochie albă care părea să fie rochia de serbare de la sfîrșitul liceului. Cealaltă era Fe-

cioara Maria, pictată în patru culori, ținînd în mîna întinsă o inimă strălucitoare.

Tony mă invită să stau pe taburet, iar el se așează pe pat.

— Da, m-am tot gîndit, repetă el. Toată ziua m-am gîndit, și jumătate din noapte. Sînteți detectiv, așa zice domnul Bassett.

— Particular.

— Da, particular. Asta-mi trebuie mie. Ăștia de la poliție, cine se-ncrede în ei? Toată ziua bat șoselele și arestează oamenii, că n-are ochi de pisică sau că aruncă gunoi în șanț. Dar cînd se-ntîmplă ceva rău de-adevărat, ia-i de unde nu-s.

— De obicei sînt la datorie, Tony.

— Poate. Dar eu am văzut și ciudățenii la viața mea. Uite, ca de exemplu, ce s-a-ntîmplat anul trecut, chiar la mine-n familie.

Întoarse încet capul spre stînga, împins de ceva intangibil dar irezistibil, pînă cînd rămase cu ochii la fata în rochie albă.

— Cred c-ați auzit de Gabrielle, fata mea.

— Da. Am auzit.

— Împușcată pe plajă, așa am găsit-o. Martie, douăș'unu, anul trecut. A fost plecată toată noaptea, zicea că e la o prietenă. Am găsit-o dimineața, optsprezece ani avea, singurul meu copil.

— Îmi pare foarte rău.

Îmi scruta fața cu ochii lui negri, măsurînd adîncimea compasiunii mele. Gura lui mare era contorsionată de durerea de a spune adevărul.

— Nu vreau să fac pe neconsolatul. Eu am fost de vină, am știut tot timpul ce-o să se-ntîmple. Cum puteam s-o cresc eu singur? O fetiță fără mamă? O fetiță drăguță?

Privirea i se roti din nou cu un sfert de cerc și se întoarse la mine.

— Ce să-i fi spus eu ce să facă?

— Ce s-a întîmplat cu nevasta dumitale, Tony?

— Nevastă-mea?

Întrebarea l-a surprins. A trebuit să se gîndească un minut.

— A fugit de la mine, sînt mulți ani de-atunci. A fugit cu un bărbat, ultima dată am auzit că-i la Seattle, tot n-a terminat cu bărbații. Gabrielle a mea cred că a moștenit-o. M-am dus la Mîntuirea Catolicilor, să-i întreb ce să fac, fata mea o ia razna ca o iapă în călduri — nu i-am spus așa părintelui, nu cu vorbele astea.

Părintele zice, bag-o la un internat, dar costa prea mulți bani. Prea mulți bani să-i salvez viața fetei mele. Nu-i nimic, acuma am strîns bani, îi am banii la bancă, îi țin acolo că n-am pentru cine să-i cheltuiesc.

Se întoarse și-i spuse Fecioarei :

— Sînt un măgar bătrîn.

— Nu puteai să trăiești în locul ei, Tony.

— Nu. Asta nu, dar puteam s-o țin încuiată și cu oameni cumsecade care să vadă de ea. Puteam să nu-l primesc pe Manuel în casă.

— A avut și el vreo legătură cu moartea ei ?

— Manuel era la închisoare cînd s-a întîmplat. Dar el a fost ăla care a-mpins-o la rele. Eu n-am băgat de seamă multă vreme, a-nvățat-o să mă mintă. Ba era la școală la baschet, ba la înot, ba dormea noaptea la o prietenă. Și ea tot timpul călare la spate pe motociclete la Oxnard, făcea școală să se facă o...

Strînse buzele, lăsînd cuvîntul nerostit.

După o tăcere, continuă ceva mai calm :

— Fata aia care-am văzut-o cu Manuel pe autostrada Veneția, în mașina aia joasă. Hester Campbell. La ea zicea Gabrielle că doarme noaptea cînd a omorît-o. Azi-dimineață ați venit și m-ați întrebat de Manuel. Am început să mă gîndesc iar, cine i-o fi făcut-o. Manuel și blonda aia, de ce stă ei mereu împreună, puteți să-mi spuneți ?

— Mai tîrziu poate o să pot. Spune-mi, Tony, zici că te-ai gîndit, altceva n-ai mai făcut ?

— Ha ?

— Ai plecat cumva de la Club azi, sau aseară ? L-ai văzut pe nepotul tău Manuel ?

— Nu. N-am plecat și nu l-am văzut.

— Cîte pistoale ai ?

— Numai ăla.

— Ce calibru ?

— Colt, 45.

Mintea lui era pornită pe un făgaș, prea preocupată ca să-și dea seama de implicație.

— Uite-l.

Se intinse peste perna turtită și-mi dădu revolverul. Avea încărcătoarele pline și nu arăta nici un indiciu că ar fi fost descărcat de curînd. Și oricum, cartușele pe care le găsisem lîngă cadavrul lui Manuel erau de calibru mijlociu, 32 probabil.

Am cîntărit Coltul în mînă.

— Frumos pistol.

— Da. E al clubului. Am permis să-l port.

I l-am dat înapoi. Îl îndreptă spre podea, ochind pe lîngă țeavă. Spuse cu voce de om bătrîn, uscată, fără sex, înspăimîntătoare :

— Dacă aflu vreodată cine a omorît-o, asta capătă. N-o să aștept eu să-mi facă niște bandiți de polițiști ce am eu de făcut.

Se aplecă spre mine și mă bătu pe braț ușurel cu țeava pistolului.

— Sînteți detectiv, domnule, găsiți-mi pe cine mi-a omorît fata, vă dau tot ce am. Bani la bancă, peste o mie de dolari ; acuma depun toți banii, ce să fac ; am și o casă de-nchiriat, pe plajă, ipoteca e plătită.

— Să le stăpînești sănătos. Și lasă pistolul, Tony.

Băgă revolverul sub pernă și se ridică.

— E prea tîrziu, așa-i ? Aproape doi ani, e mult. Nu vă interesează potcoave de cai morți, aveți alte treburi.

— Ba mă interesează foarte mult. De fapt de asta am și vrut să stăm de vorbă.

— Asta e, cum s-ar zice, o coincidență, nu ?

Era foarte mîndru de cuvînt.

— Nu prea cred în coincidențe. Dacă le urmezi firul destul de departe, descoperi că de obicei au o rațiune. Sînt convins că asta are, în orice caz.

— Vreți să spuneți, rosti el rar, cu Gabrielle, și cu Manuel, și cu blonda lui Manuel ?

— Și cu dumneata, și cu altele. Toate se adună.

— Altele ?

— N-o să discutăm acum despre ele. Ce ți-au spus polițiștii atunci în martie ?

— Zicea că nu sînt probe. S-a învîrtit pe-aici cîteva zile și a închis dosarul. Zicea că vreun hoț, dar eu nu cred. Ce hoț să împuște o fată pentru șaptezeci și cinci de cenți ?

— A fost violată ?

La suprafața ochilor săi de antracit se adună ceva ca un praf. Mușchii i se umflaseră pe față ca niște nuci de diverse mărimi într-un sac de piele, schimbîndu-i forma. Am văzut pentru o clipă temperamentul boxerului de categoria cocoș care se bătuse șase reprize cu Armstrong, chiar cînd nu mai era foarte tînăr.

— N-a fost violată, spuse el cu greutate. Doctorul la autopsie zicea că s-a culcat cu un bărbat cîndva în timpul nopții. Nu vreau să vorbesc despre asta. Poftim.

Se aplecă și trase geamantanul de sub pat, dădu brînci la capac și începu să răscolească sub un maldăr de cămăși. Cînd se ridică i se auzea respirația ; în mînă avea o revistă cu coperțile terfelite.

— Poftim, spuse el răstit. Citiți.

Era o revistă de crime adevărate, cu coperta strident colorată, care se deschise singură spre mijloc la un articol intitulat „Uciderea fecioarei violate".

Era o relatare a uciderii Gabriellei Torres, ilustrată cu fotografii de-ale ei și de-ale tatălui ei, una din ele fiind o reproducere mîzgălită a fotografiei de pe perete. Tony era arătat stînd de vorbă cu un om al șerifului, în civil, prezentat în explicație drept deputatul Theodore Marfeld. Marfeld îmbătrînise mult de anul trecut. Relatarea începea așa :

„Era o noapte înmiresmată de primăvară, pe plajă la Malibu, veselă desfătare a capitalei cinematografului. Dar caldul vînt tropical ce biciuia valurile, gonindu-le spre țărm, îi părea amenințător lui Tony Torres, fost boxer la categoria ușoară, acum paznic la pretențiosul club Channel. Tony nu se speria ușor după atîția ani petrecuți pe ring, dar astă-seară era îngrijorat pînă la disperare din pricina fiicei sale Gabrielle, o tînără voioasă de optsprezece ani.

De ce întîrzie oare? se întreba Tony pentru a nu ştiu cîtea oară. Promisese să se întoarcă cel tîrziu la douăsprezece. Şi acum era trei dimineaţa; încă un ceas, se făcuse patru, iar Gabrielle nicăieri. Ceasul ieftin de bucătărie ticăia înainte fără nici o remuşcare. Valurile care bubuiau pe plajă, lîngă căsuţa modestă, păreau să răsune în urechile lui ca însăşi vocea destinului..."

Mi-am pierdut răbdarea cu clişeele şi cu vorbăria de prisos, care arăta că autorul n-a avut prea multe de spus. Şi într-adevăr aşa era. Restul povestirii, pe care am răsfoit-o în grabă, era o zeamă lungă, ascunsă sub un văl de proză pseudo-poetică, care se baza pe cîteva date:

Gabrielle avea o reputaţie proastă. În viaţa ei existaseră bărbaţi, al căror nume nu era dat. În cadavrul ei se găsiseră două gloanţe. Primul glonte provocase o rană superficială în coapsă. Din rană cursese mult sînge, ceea ce ducea la concluzia că trecuseră cel puţin cîteva minute de cînd fusese tras primul glonte şi pînă la al doilea. Cel de-al doilea glonte intrase prin spate, printre coaste, şi îi oprise inima.

Amîndouă gloanţele erau de calibrul 22 şi fuseseră trase din acelaşi revolver cu ţeavă lungă, neidentificat. Cel puţin aşa spuneau experţii în balistică ai poliţiei. Theodore Marfeld zicea, într-un citat cu care se încheia articolul: „Fiicele noastre trebuie apărate. Voi rezolva această crimă odioasă, chiar de-ar fi să-mi ia tot restul vieţii. În momentul de faţă nu am probe concludente".

M-am uitat la Tony:

— Simpatic, Marfeld ăsta.

— Mda.

Înţelesese ironia.

— Îl cunoaşteţi, nu?

— Îl cunosc.

M-am ridicat. Tony îmi luă revista din mînă, o aruncă în geamantan şi împinse geamantanul sub pat cu piciorul. Ridică mîna la firul de care atîrna întrerupătorul şi scufundă brusc în întuneric cămăruţa cuprinsă de durere.

CAPITOLUL 19

Am urcat scările şi am străbătut galeria pînă la biroul lui Bassett. Tot nu venise încă. Am intrat în bar ca să beau ceva. Sub acoperişul mobil, pe jumătate deschis, al unei mari curţi interioare, pe cărămizile ceruite alunecau perechile de dansatori, în sunetele unei orchestre decimate.

Prietena mea săritoarea care nu mişca din şolduri dansa cu tipul de celibatar peren căruia îi plăcea să facă poze. Nu i-a convenit cînd m-am băgat pe fir, dar a plecat plin de graţie.

Partenera mea era îmbrăcată într-o rochie largă, vărgată, crestată la gît, care nu-i stătea bine. Am dansat intens, politicoşi, ca doi luptători într-un meci amical, fără să ne cheltuim respiraţia pe vorbe. Cînd s-a terminat dansul, am spus :

— Mă numesc Lew Archer. Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră ?

— De ce nu ?

Ne-am aşezat la una din mesele cu tăblie de marmoră, separate de bazin printr-un paravan de sticlă. Am spus :

— Să vă aduc ceva de băut.

— Mulţumesc, nu beau. Nu sînteţi membru şi nici nu-l frecventaţi pe Simi Graff. Ia să vedem dacă ghicesc.

Îşi frecă bărbia ascuţită cu degetele, scînteindu-şi briliantele.

— Reporter ?

— Mai încercaţi o dată.

— De la poliţie ?

— Aveţi spirit de observaţie, sau mă cunosc eu de la o poştă ?

Mă studie printre pleoapele îngustate, zîmbind îngust.

— Nu, n-aş zice chiar de la o poştă. Dar m-aţi întrebat mai înainte ceva despre Hester Campbell. Asta m-a cam făcut să mă întreb dacă nu cumva sînteţi de la poliţie.

— Nu-mi dau seama ce legătură are.

— Nu ? Atunci cum de vă interesează Hester ?

— Mă tem că asta nu pot să vă spun. Gura mea e pecetluită.

— Ei, gura mea nu e, zise ea. Spuneţi-mi, pentru ce e urmărită ? Pentru furt ?

— N-am spus că e urmărită.

— Atunci ar trebui să fie. E hoaţă.

Zîmbetul ei avea ceva muşcător.

— A furat de la mine. Vara trecută mi-am lăsat într-o zi portofelul în vestiar, la mine în *cabaña.*

— De unde ştiţi că l-a luat ea ?

— Nu există nici un dubiu, ea a fost. Am văzut-o strecurîndu-se spre duşuri, chiar înainte de a descoperi că-mi lipseşte portofelul. Avea ceva în mînă, înfăşurat într-un prosop, şi zîmbea vinovat. Nu m-am lăsat înşelată nici o clipă. M-am dus după aceea la ea şi am întrebat-o de la obraz dacă l-a luat. Bineînţeles că n-a recunoscut, dar am văzut imediat viclenia din ochii ei.

— Viclenia din ochi nu e nici pe departe o dovadă.

— A, n-a fost numai atît. Au mai suferit pierderi şi alţi membri, şi întotdeauna au coincis cu prezenţa domnişoarei Campbell primprejur. Ştiu că dau impresia că am păreri preconcepute, dar nu-i aşa, zău că nu-i aşa. Să ştiţi că am făcut tot ce-am putut ca s-o ajut pe fata asta. Într-un timp o consideram aproape protejata mea. Aşa că m-a durut destul de mult cînd am prins-o furînd de la mine. Erau peste o sută de dolari în portofel.

— Ziceaţi c-aţi prins-o.

— Din punct de vedere moral, am prins-o. Bineînţeles că n-a recunoscut nimic. Dosise portofelul undeva între timp.

— Aţi reclamat furtul ?

Întrebarea a sunat mai sever decît aş fi vrut.

Interlocutoarea mea bătea toba pe masă cu degetele boante.

— La drept vorbind, nu mă aşteptam să fiu supusă unui astfel de interogatoriu. Vă dau informaţii de bunăvoie, şi o fac fără nici un fel de răutate. Dumneavoastră nu înţelegeţi, mă ataşasem de Hester. Cînd a fost mică a primit tot felul de lovituri şi o compătimeam sincer.

— Va să zică n-aţi reclamat-o.

— Nu, adică n-am reclamat la autorități. Am discutat însă cu domnul Bassett, dar fără nici un succes. Îl îmbrobodise bine. Pur și simplu nu-i venea să creadă că poate face vreun rău... pînă cînd a pățit-o și el.

— Ce-a pățit ?

— Hester a furat și de la el, spuse ea cu oarecare satisfacție. Adică, nu pot să jur că a furat, dar moral sînt absolut sigură. Domnișoara Hamblin, secretara lui, e prietenă cu mine, și mai aud ce se mai întîmplă. Domnul Bassett era grozav de supărat în ziua cînd a plecat Hester.

Se aplecă spre mine peste masă. Îi vedeam zăbrelele cutiei toracice printre sîni.

— Și domnișoara Hamblin mi-a spus că și-a schimbat cifrul de la seif chiar în ziua aceea.

— Toate astea sînt acuzații destul de slabe. Bassett a reclamat vreun furt ?

— Bineînțeles că nu. N-a spus nimănui un cuvințel. Îi era prea rușine că l-a înșelat tocmai ea.

— Și nici dumneavoastră n-ați spus nimic, nimănui ?

— Pînă acum nu.

— Și de ce puneți totul pe tapet tocmai acum ?

Tăcu ; se auzea numai zgomotul degetelor pe masă. Partea de jos a feței avea o expresie dură, încăpățînată. Își întorsese capul din lumină și nu-i vedeam ochii.

— Pentru că m-ați întrebat.

— Nu v-am întrebat nimic în mod special.

— Vorbiți ca și cum ați fi prieten cu ea. Așa e ?

— Dar dumneavoastră ?

Își acoperi gura cu mîna, acum toată fața îi era ascunsă, și spuse mormăit :

— Credeam că e prietenă cu mine. Cred că aș fi iertat-o și pentru portofel. Dar am văzut-o săptămîna trecută la Myrin. Eu m-am dus drept la ea, eram gata să uit tot ce-a fost, și ea nici n-a deniat să se uite la mine. S-a făcut că nu mă cunoaște.

Coborîse vocea și vorbea răgușit, iar mîna de la gură i se făcuse pumn.

— Și m-am gîndit că dacă tot are bani și-și permite să cumpere haine de la Myrin, atunci ar putea măcar să-mi dea înapoi suta de dolari.

— Probabil că aveţi nevoie de bani.

Pumnul respinse ideea cu mişcări violente, ca şi cum aş fi acuzat-o de slăbiciune morală sau i-aş fi spus că suferă de o boală.

— Nici gînd să am nevoie de bani. E vorba de principiu.

După un timp de gîndire, adăugă :

— Ştiu că nu vă plac nici un pic, aşa e ?

Nu mă aşteptam la această întrebare şi n-aveam un răspuns potrivit. Era în ea acea combinaţie de forţă şi meschinărie care de multe ori se vede la femeile bogate care au rămas nemăritate.

— Sînteţi bogată, spre deosebire de mine, am răspuns eu ; şi nu pot să uit diferenţa. Are vreo importanţă ?

— Are mare importanţă. Nu puteţi înţelege.

Ochii îi ieşiră din umbră, şi îşi sprijini cu toată greutatea bustul uscăţiv de marginea mesei.

— Nu e atît vorba de bani. Dar am crezut că Hester mă iubeşte. Credeam că e o prietenă adevărată. O pregăteam pentru sărituri, o lăsam să se antreneze în bazinul tatii. Am dat o dată şi un ceai pentru ea, de ziua ei.

— Cîţi ani avea ?

— Împlinea optsprezece ani. Pe-atunci era cea mai frumoasă fată din lume şi cea mai drăguţă. Nu-nţeleg... unde i-a dispărut toată drăgălăşenia ?

— Se-ntîmplă şi la cele mai mari case.

— Asta e o pietricică în curtea mea ?

— Ba într-a mea, am răspuns eu. A noastră a tuturor. Cine ştie, poate că lucrurile astea se-ntîmplă din cauza radiaţiilor atomice.

Simţeam mai mult ca oricînd nevoia să beau ceva, aşa că i-am mulţumit, m-am scuzat şi m-am îndreptat spre încăperea unde se serveau băuturile. Unul din pereţi era ocupat de un bar semicircular de mahon. Ceilalţi pereţi erau ornaţi cu fresce murale, pe jumătate foviste, pe jumătate stil Hollywood.

M-am aşezat la bar între doi străini, am cerşit un whisky de la unul din filipinezii în haină albă, şi am început să ascult ce vorbeau oamenii. Erau toţi de la cinematografie, dar în mare parte discuţiile erau despre televiziune. Vorbeau despre medii de comunicaţie,

despre lista neagră, despre reclamă şi plata la reluări, despre cine are bani pentru filme şi ce zic agenţii lor.

Bărbatul care stătea lîngă mine, în dreapta, arăta ca un actor bătrîn şi vorbea ca un regizor. Poate că din actor devenise regizor. Îi explica ceva unei blonde cu voce de broască :

— Înseamnă că ţi se-ntîmplă ţie, înţelegi. Tu eşti îndrăgostită de băiat, sau îndrăgostit de fată, după cum e cazul. Nu pentru fata de pe ecran scrie el piesa, ci pentru tine.

— Asta-i empatie prin simpatie, orăcăi ea amabilă. De ce să nu recunoaştem că-i chestie de sex ?

— Nu e chestie de sex. Include chestiile de sex.

— Atunci sînt pentru. La orice include chestii de sex, eu sînt pentru. Asta e filozofia mea personală în viaţă.

— Bună filozofie, spuse alt bărbat. Sexul şi televiziunea sînt opiul maselor.

Mi-am lăsat paharul plin. Aveam nevoie de aer. La una din mesele de marmoră din curte, în umbra fierăstruită a unui bananier, stătea Simon Graff cu soţia lui.

Părul lui cărunt era încă negru şi ud de la duş. Era îmbrăcat în smoching, cu o cămaşă roz şi o curea roşie. Ea purta o rochie brodată cu aur, care nu mai era la modă. El avea faţa întunecată şi ascuţită şi-i vorbea. Nu vedeam faţa ei. Se uita la bazin prin peretele de sticlă.

Aveam în maşină un microfon şi m-am dus să-l iau. Erau mai puţine maşini ca înainte şi una singură în plus : automobilul lui Carl Stern. N-am mai stat să văd ce-i înăuntru.

Graff încă mai vorbea cînd m-am întors lîngă bazin. Bazinul era acum părăsit, dar tot mai făcea vălurele care spălau marginile, strălucind în lumina subacvatică. Ascuns de bananier privirii lui Graff, mi-am tras un scaun de sfoară împletită lîngă peretele despărţitor şi am lipit microfonul de sticlă. Şmecheria asta îmi mersese de cîteva ori şi mi-a mers şi acum. Graff spunea :

— Păi da, sigur, numai eu sînt de vină, sînt un fel de *bête noire* care te urmăreşte tot timpul. Îmi cer iertare cu plecăciune.

— Te rog, Simon.

— Care Simon ? Nici un Simon. Eu sînt Mefisto Bête Noire, faimosul bărbat-diavol. Nu !

Vocea i se ridică ascuțită pe ultimul cuvînt.

— Gîndește-te puțin, Isobel, dacă ți-a mai rămas vreun pic de minte cu care să gîndești. Gîndește-te la ce-am făcut pentru tine, la ce am îndurat și mai îndur încă. Gîndește-te unde ai fi acum dacă n-ai fi avut ajutorul meu.

— Ăsta-i ajutor ?

— Hai să nu discutăm în contradictoriu. Știu ce vrei. Știu cu ce scop vrei să mă ataci.

Avea o voce catifelată ca untul sărat cu lacrimi.

— Ai suferit, și vrei să sufăr și eu. Refuz să sufăr. Nu poți să mă faci să sufăr.

— Să te ia dracu, spuse ea într-o șoaptă șuierată.

— Aha, să mă ia dracu ? Cîte pahare ai băut ?

— Cinci, zece, douăsprezece. Ce contează ?

— Știi că n-ai voie să bei, că alcoolul e moarte curată pentru tine. Vrei să-l chem pe doctorul Frey, să te-nchidem iar ?

— Nu ! Nu sînt beată.

Era speriată.

— Sigur, cum să fii beată. Ești cumpătarea în persoană. Ești idealul feminin al Uniunii Temperanței Creștine a Femeilor, *mens sana in corpore sano*. Dar îți spun numai atît, doamnă Cumpătare : Orice-ar fi, nu cumva să-mi strici petrecerea. Dacă nu poți, sau nu vrei, să te comporți ca o gazdă, atunci cară-te de-aici, te duce Toko cu mașina.

— De ce n-o pui pe ea să facă pe gazda ?

— Pe cine ? De cine vorbești ?

— Pe Hester Campbell, spuse ea. Să nu-mi spui că nu te mai vezi cu ea.

— Pentru afaceri. M-am întîlnit cu ea pentru afaceri. Dacă ai angajat detectivi, ai să te căiești.

— N-am nevoie de detectivi, am eu antenele mele. Casa i-ai dat-o tot pentru afaceri ? Toate hainele alea tot pentru afaceri i le-ai cumpărat ?

— Ce știi tu despre casă ? Ce, ai fost acolo în casă ?
— Nu te privește.
— Ba da.

Cuvintele țîșniră ca aburul dintr-un cazan sub presiune.

— Îți spun că mă privește. Ai fost azi acolo în casă ?
— Poate.
— Răspunde, smintito.
— Te rog să nu vorbești așa cu mine.

Începu să-l ocărască cu voce joasă, în șoaptă răgușită. Parcă se rupea ceva în ea, făcînd loc nașterii unui alt temperament, mai violent.

Se ridică brusc, și am văzut-o cum traversează în linie dreaptă curtea interioară, trecînd printre dansatori ca și cum ar fi fost niște fantome, niște plăsmuiri ale minții ei. La intrarea în bar, se lovi cu șoldul de tocul ușii.

Ieși imediat pe altă ușă. I-am zărit o clipă fața în lumina din bazin. Era albă și speriată. Poate o speriau oamenii. Înconjură capătul mai puțin adînc al bazinului, ticăind cu tocurile, și intră într-o *cabaña*, în partea cealaltă.

Am luat-o încet spre celălalt capăt al bazinului. Trambulina se înălța cu o lucire slabă, profilîndu-se pe bancul de ceață care ascundea oceanul. Capătul dinspre ocean era înconjurat de un gard solid de sîrmă. În gard era o poartă încuiată, de la care cobora pe plajă o scară de ciment. Fluxul rosese și fărîmițase treptele de jos.

M-am sprijinit de stîlpul porții și am aprins o țigară. A trebuit să-mi fac mîna căuș în jurul chibritului din cauza curentului de aer rece care venea în sus dinspre apă. Vîntul și cerul greu, mișcător, de deasupra capului, îmi creau iluzia că sînt la prora unei corăbii care merge încet și intră încet într-o beznă urîtă, încețoșată.

CAPITOLUL 20

Undeva în spatele meu se înălță o voce ascuțită de femeie. Îi răspunse o voce de bărbat care o acoperi înecînd-o. M-am întors și m-am uitat în jurul bazinului lu-

minat şi pustiu. Cei doi erau în picioare, foarte aproape unul de altul, la limita mişcătoare a luminii, atît de aproape încît ar fi putut fi confundaţi cu un singur trup, întunecat şi fără formă. Erau la capătul galeriei, la depărtare de aproximativ patruzeci de metri de mine, dar vocile lor se auzeau clar peste apă.

— Nu ! repetă ea. Eşti nebun. Nu-i adevărat.

Am trecut pe partea galeriei şi, ţinîndu-mă în umbră, am început să mă apropii de ei.

— Nu eu sînt nebun, spunea bărbatul. Ştim noi cine e nebun, păpuşico.

— Lasă-mă în pace. Nu pune mîna pe mine.

Am recunoscut vocea femeii. Era Isobel Graff. Vocea bărbatului nu ştiam de unde s-o iau. Tocmai spunea :

— Putoare ce eşti. Putoare ordinară. Spune, de ce ? Ce ţi-a făcut nenorocitul ?

— Nu-i adevărat. Lasă-mă-n pace, ticălosule.

Îl mai făcu şi în alte feluri, referindu-se la originea lui şi etalîndu-şi vocabularul.

El îi răspunse cu voce joasă, ceva ce n-am auzit. Acum eram destul de aproape ca să-l recunosc. Carl Stern.

Scoase un sunet de felină, un fel de mîrîit mieunat, şi îi trase două palme peste obraz foarte tare. Ea se repezi la obrazul lui cu degetele încîrligate. O prinse de încheietura mîinii. Am început să alerg în vîrful picioarelor.

Stern îi dădu brînci. Femeia se izbi de uşa unei *cabaña* şi căzu, rămînînd aşezată în faţa uşii. El stătea în picioare, deasupra ei, fremătînd, cu umerii masivi în trenciul de culoare închisă. Reflecţia verzuie din bazin arunca asupra capului său o lumină crudă, ca o cocleală de bronz.

— De ce l-ai omorît ?

Femeia deschise gura, o închise, o deschise iar, dar nu ieşi nici un sunet. Faţa ei întoarsă în sus era ca o lună plină de cratere. Se aplecă deasupra ei cu o furie tăcută, atît de concentrat, încît nici nu şi-a dat seama că sînt acolo pînă nu l-am lovit.

L-am lovit cu umărul, i-am imobilizat braţele şi l-am pipăit cu palma, să văd dacă n-are revolver. Era curat în privinţa asta. Se smucea ca un cal, încercînd să mă scuture din spinare. Era tare ca un cal. Muşchii îi trosneau

în strînsoarea mea. Mă lovea cu călcîiele în picioare, mă călca pe vîrfuri și încerca să mă muște de mînă.

I-am dat drumul, și cînd s-a întors, l-am pocnit în falcă dintr-o parte cu pumnul drept. Nu-mi plac bărbații care mușcă. Se răsuci și căzu grămadă cu spatele la mine. Băgă iute mîna sub cracul de la pantalon. Se ridică și se întoarse dintr-o singură mișcare. Ochii îi erau ca două cuie negre de care atîrna fața descompusă. Din pumnul pe care îl ținea proptit pe burtă ieșea lama de douăzeci de centimetri a cuțitului pe care îl purta pe picior.

— Lasă-l din mînă, Stern.

— Îți spintec mațele.

Avea o voce ascuțită, scîrțiită, ca sunetul unui obiect de metal băgat într-o mașinărie.

N-am așteptat să se miște. I-am aplicat pe neașteptate o directă de dreapta care l-a nimerit în mutră și l-a zguduit zdravăn. Falca i s-a întors tocmai bine ca să primească croșeul de stînga cu care am terminat combinația și cu care ocazie l-am terminat și pe Stern. S-a clătinat pe picioare cîteva secunde, apoi s-a surpat. Cuțitul a clincănit sclipind pe ciment. L-am ridicat și l-am închis.

În galerie se auziră pași iuți apropiindu-se. Era Clarence Bassett, care răsufla repede sub cămașa asudată.

— Ce naiba s-a întîmplat ?

— O încăierare. Nimic grav.

O ajută pe doamna Graff să se ridice. Ea se sprijini de zid ca să-și îndrepte ciorapii răsuciți.

Carl Stern se ridică șovăind. Îmi aruncă o privire spălăcită de ură.

— Cine ești tu ?

— Mă cheamă Archer.

— Aha, Ochișorul ?

— Da, Ochișorul care e de părere că n-ai voie să dai într-o femeie.

— Aha, ești cavaler ? O să-ți muști pumnii pentru asta, Archer.

— Nu prea cred.

— Ba da. Am foarte mulți prieteni. Am legături. S-a terminat cu tine în Los Angeles, îți aduc la cunoștință.

— Dă-mi asta în scris, te rog. Tot voiam eu să scap de ceață.

— Apropo de legături, îi spuse Bassett liniștit lui Stern, nu ești membru al clubului.

— Am fost invitat de un membru. Las'că te aranjez eu și pe tine.

— Ei, taci. Foarte nostim. Și cine zici că te-a invitat ?

— Simon Graff. Vreau să vorbesc cu el. Unde e ?

— N-o să-l deranjăm acum pe domnul Graff. Și îmi dai voie să-ți fac o propunere ? S-a făcut cam tîrzior, mai ales pentru unii dintre noi. Nu crezi c-ar fi mai bine să pleci ?

— Nu primesc ordine de la servitori.

— Ei, nu mai spune.

Zîmbetul lui Bassett era o mască cu dinți, ochii îi rămăseseră triști. Se întoarse spre mine.

I-am spus :

— Vrei s-o încasezi iar, Stern ? Plăcerea va fi de partea mea.

Stern mă sfîșie cu privirea cîteva clipe ; în ochii tulburi îi dansau lumini roșii. Apoi luminile se stinseră și spuse :

— Bine. Plec. Dă-mi înapoi cuțitul.

— Numai dacă-mi promiți că-ți tai gîtul cu el.

Încercă să-și trezească alt acces de furie, dar nu mai avea destulă energie. Părea bolnav. I-am aruncat cuțitul închis. Îl prinse și-l băgă în buzunarul hainei, se întoarse și se îndreptă spre intrare. Se împiedică de cîteva ori. În spatele lui mergea Bassett, la oarecare distanță, ca un polițist vigilent.

Doamna Graff încerca să bage cheia în broască ca să intre într-o *cabaña*. Îi tremurau mîinile, nu putea să le stăpînească. I-am descuiat eu ușa și am aprins lumina. Lumina indirectă, ce venea din cele patru părți ale tavanului cafeniu, bulbucat. Încăperea era aranjată în stil Pacific, primitiv, cu transperante din fîșii de bambus, pe jos rogojină de paie, fotolii și șezlonguri de nuiele. Pînă și barul din colț era de nuiele. Lîngă el, în fundul încăperii, erau două uși cu obloane care dădeau spre vestiare. Pe pereți atîrnau țesături Tapa din

Hawai și reproduceri după Douanier Rousseau în rame de bambus.

Singura notă discordantă era o reclamă în culori vii, care te îndemna să vizitezi Nisa. Doamna Graff se opri în fața ei și spuse fără să se adreseze nimănui :

— Avem o vilă lîngă Nisa. Ne-a dat-o tata cadou de nuntă. Era bună pentru Simon pe atunci. Și eu eram bună pentru el, și toți pentru unul.

Rîse fără nici un motiv.

— Acum nici nu mă mai ia cu el în Europa. Zice că totdeauna îmi dau în petec cînd ieșim împreună. Nu-i adevărat, sînt cuminte și tac chitic. El pleacă cu avionul în zboruri transpolare, și pe mine mă lasă aici să putrezesc de căldură și de frig.

Se apucă de cap cu amîndouă mîinile strîns și rămase așa cîteva clipe. Șuvițele de păr îi țîșneau printre degete ca niște pene negre. Durerea tăcută pe care se lupta să și-o stăpînească avea glas mai puternic decît un strigăt. Spatele și umerii ei erau de o frumusețe uimitoare, și pieptul alb ca frișca bătută i se umfla peste corsajul rochiei de seară. Își purta trupul cu un fel de mîndrie stîngace și în același timp rușinată, ca o fată care-și vede prima oară goliciunea.

— Îți place rochia mea ? Nu e nouă. N-am mai fost la o petrecere de ani și ani de zile. Simon nu mă mai ia.

— Mare păcătos, am spus eu. Cum vă simțiți, doamnă Graff ?

Îmi răspunse cu un surîs larg de actriță, care nu se potrivea de loc cu imobilitatea părții de sus a feței și cu disperarea din ochi :

— Mă simt minunat. Minunat.

Ca să mi-o dovedească, făcu cîțiva pași de dans, pocnind din degete, cu mîinile rigide. Pe brațele-i albe se vedeau vînătăi, ca niște boabe de strugure. Dansa mecanic. Se împiedică și pierdu un papuc de aur. În loc să și-l pună la loc, îl azvîrli și pe celălalt din picior. Se așeză pe unul din scaunele înalte de la bar, frecîndu-și picioarele unul de altul și mișcîndu-și degetele prin ciorapi. Picioarele semănau cu două animale

oarbe, de culoarea pielii, care făceau amor pe furiș, ascunse sub fusta ei.

— Din întîmplare, — de fapt a fost un accident — spuse ea, nici nu ți-am mulțumit. Mulțumesc.

— Pentru ce ?

— Pentru că m-ai salvat de la o soartă mai rea decît viața. Stîrpitura aia putea să mă omoare. E grozav de puternic, nu-i așa ?

Adăugă indignată :

— De fapt se zice că nu sînt puternici.

— Cine ? Stîrpiturile ?

— Nu. Homosexualii. Se zice că toți homosexualii sînt slabi. Așa cum toți huliganii sînt lași și toți grecii sînt patroni de restaurante. De fapt, ăsta nu-i un exemplu așa de bun. Tatăl meu era grec, adică era cipriot, și ce mai restaurant avea la Newark, în New Jersey ! Din ghinde mici se fac stejarii mari. Minunile științei moderne. De la un polonic slinos la Newark, a ajuns să facă avere și s-o și piardă într-o singură generație. Asta din cauza ritmului nou cu automatizarea.

Se uită prin încăperea străină pentru ea.

— Putea la fel de bine să rămînă în Cipru, fir-ar a naibii să fie. Ce-am avut eu din asta ? Am ajuns pînă la urmă într-o rezervă, la tratament, făcînd oale și țesînd covoare, ca într-un atelier împuțit de artizanat. Numai că tot eu plăteam. De plătit, totdeauna plătesc eu.

Părea ceva mai coerentă, așa că m-am aventurat s-o întreb :

— Și de vorbit, tot dumneavoastră vorbiți ?

— Vorbesc prea mult ?

Îmi zîmbi iar larg, dezordonat, ca și cum nu-i mai încăpeau dinții în gură.

— Doamne sfinte, are vreun înțeles ce spun ?

— Slavă Domnului, din cînd în cînd are.

Încet, zîmbetul deveni mai puțin forțat și mai firesc.

— Îmi pare rău, dar cîteodată mă pomenesc vorbind la beție, și nu știu cum, cuvintele ies pe dos și nu mai au înțelesul care vreau eu. Ca în James Joyce, numai că mie mi se-ntîmplă fără să vreau. Știai că fata lui a fost schizofrenică ?

N-aşteptă să răspund.

— Aşa că uneori sînt bună, alteori nebună, cum mi s-a spus.

Întinse braţul pătat de vînătăi :

— Stai jos, toarnă-ţi ceva de băut şi spune-mi cine eşti.

M-am aşezat pe scaun lîngă ea.

— De fapt nu sînt nimeni. Mă cheamă Archer.

— Archer, repetă ea gînditoare.

Dar n-o mai interesam. Înăuntrul ei, memoria pîlpîia şi fumega ca un foc bătut de vînturi schimbătoare.

— De fapt nici eu nu sînt nimeni. Înainte îmi închipuiam că sînt cineva. Tatăl meu a fost Peter Heliopoulos, adică aşa-şi zicea el, în realitate avea un nume mult mai lung şi mai complicat. Şi eu eram înainte mult mai complicată. Eram prinţesa moştenitoare, tata chiar aşa îmi zicea, Prinţesa. Şi uite că acuma...

Vocea îi alunecă stridentă în dezacord :

— ...acum un amărît de traficant de stupefiante din Hollywood mă tăvăleşte cum vrea el şi nu păţeşte nimic. Cînd trăia tata, l-ar fi jupuit de viu. Dar bărbatu-meu ce face ? Se apucă de afaceri cu el. Sînt prieteni la cataramă, prieteni din punct de vedere intelectual.

— Vă referiţi la Carl Stern, doamnă Graff ?

— Dar cine altul ?

— Şi ce fel de afaceri fac ?

— Păi, ce se face în Las Vegas ; jocuri de noroc, baruri, femei. Eu nu merg niciodată acolo, eu nu merg niciodată nicăieri.

— De unde ştiţi că e traficant de stupefiante ?

— Am cumpărat şi eu pilule de la el cînd am terminat doctoriile. De-alea în caşete galbene, şi demerol, şi de-alea mici cu dungă roşie. Acum nu mai iau. M-am întors la băutură. Măcar atîta a făcut şi doctorul Frey pentru mine.

Îşi concentră privirea asupra figurii mele şi spuse cu nerăbdare :

— Nu ţi-ai luat nimic de băut. Du-te şi ia-ţi, şi adu-mi şi mie.

— Crezi că-ţi face bine, Isobel ?

— Te rog să nu-mi vorbești ca unui copil. Nu sînt beată. Țin la băutură.

Zîmbetul larg îi despică iar fața în două părți distincte.

— Singura nenorocire cu mine e că sînt cam nebună. Nu acuma, acuma nu sînt. M-am speriat puțin afară, dar ai talent să doftoricești, să liniștești. Ca un bunel-bunicel.

Se răsfăța.

— Ia mai zi, că-mi place, am spus eu.

— Mai zic. Dar să nu rîzi de mine, te rog. Cîteodată îmi vine să înnebunesc... m-apucă nebunia de furie, cînd își bate cineva joc de demnitatea mea. Poate mă pierd, nu știu, dar încă n-am luat-o razna de tot. N-am plecat încă în zborul transpolar, adăugă ea hieratic, în întunericul sălbatic de dincolo.

— Foarte bine.

Dădu și ea din cap în chip de autofelicitare.

— Am fost bună acuma, nu-i așa ? Dar nu e chiar așa cum am spus. Cînd se-ntîmplă, nu seamănă cu un zbor, și nici cu o venire sau cu o plecare. Se schimbă senzația lucrurilor, și gata, nu mai știu care-i diferența între mine și celelalte lucruri. Ca atunci cînd a murit tata și l-am văzut în sicriu. Atunci am avut prima criză. Credeam că eu sînt în sicriu. Simțeam că sînt moartă, rece. Îmi curgea în vine soluția cu care l-au îmbălsămat, miroseam. Stăteam moartă în sicriu și în același timp stăteam și în strană în biserică, jelind pentru moartea mea. Și cînd l-au îngropat, pămîntul... auzeam pămîntul căzînd peste sicriu, și pe urmă am simțit că mă înăbuș, pămîntul eram tot eu.

Mă apucă de mînă și mă ținu tremurînd.

— Nu mă lăsa să vorbesc așa de mult. Îmi face rău. Era cît pe ce să mă duc adineauri.

— Unde să te duci ? am întrebat eu.

— În vestiar.

Îmi lăsă mîna și făcu un gest spre ușa cu obloane.

— Am fost acolo o secundă, uitîndu-mă la noi prin ușă și ascultîndu-mă. Dă-mi să beau, te rog. Îmi face bine, zău. Scotch cu gheață.

M-am dus după bar, am scos cuburi de gheață din micul frigider bej, am destupat o sticlă de Johnnie Walker și am umplut două pahare cu whisky și cu gheață, juma-juma. Mă simțeam mai bine în partea cealaltă a barului, unde n-aveam ce căuta. Femeia mă tulbura pînă-n străfunduri, așa cum te tulbură un copil care moare de foame, sau o pasăre rănită, sau o pisică dezechilibrată care aleargă în cercuri galbene. Părea că se clatină pe marginea unei noi crize de nebunie. Părea însă că-și dă seama de asta. Mi-era teamă să nu spun ceva care s-o împingă în prăpastie.

Ridică paharul. Tremurul neîncetat al mîinii făcea lichidul maroniu să se clatine în pahar printre cuburile de gheață. Pentru a-și demonstra stăpînirea de sine, de-abia sorbi din el.

— Ce-a fost cu cearta aia, Isobel ?

— Cearta ? Cu Carl Stern ?

— Da. S-a supărat rău.

— M-a lovit, spuse ea fără autocompătimire.

O înghițitură de whisky îi schimbase complet dispoziția, așa cum schimbă o picătură de acid culoarea hîrtiei de turnesol.

— E interesant din punc de vedere medical. Îmi rămîn foarte ușor semne.

Întinse brațele.

— Pot să jur că am tot corpul plin de vînătăi.

— Dar ce l-a apucat pe Stern ?

— Oamenii ca el sînt sadici, adică în mare parte.

— Cunoști mulți ?

— Cît să-mi ajungă. Se pare că-i atrag, nu știu de ce. Sau poate că știu. Femeile ca mine, nu ne așteptăm la prea mult. Eu cel puțin n-aștept nimic.

— Lance Leonard e la fel ?

— De unde să știu ? Cred că da. Nici nu-l cunoșteam pe... pe peștișorul ăla.

— A fost salvator aici.

— Eu n-am de-a face cu salvatori, se răsti ea. Ce-i asta ? Credeam că o să ne înțelegem. Credeam c-o să ne distrăm. Eu nu mă distrez niciodată.

— Ia mai zi.

Nu i s-a părut amuzant.

— Mă încuie şi mă pedepsesc, dar nu-i cinstit, zise ea. Am făcut o dată un lucru îngrozitor, şi acum dau vina pe mine pentru tot ce se-ntîmplă. Stern e un mincinos ordinar. Nici nu m-am atins de iubitul lui, nici măcar nu ştiam că a murit. De ce să-l împuşc ? Am şi-aşa destule pe conştiinţă.

— De exemplu ?

Îmi scrută faţa. Faţa ei era ţeapănă ca o scîndură.

— De exemplu, încerci să storci de la mine ce ştiu, nu ? De exemplu ? Încerci să mă tragi de limbă ?

— Da. Ce lucru îngrozitor ai făcut ?

Se-ntîmplă ceva ciudat cu faţa ei. Un ochi se îngustă, cu o expresie de viclenie, celălalt, dur, era larg deschis. În partea vicleană i se ridică buza de sus şi sub ea se văzură dinţii albi lucind. Spuse :

— Sînt o fată tare, tare, tare rea. M-am uitat la ei ce fac. Am stat după uşă şi m-am uitat ce fac. Minunile ştiinţei moderne. Şi eu eram şi înăuntru şi după uşă.

— Ce-ai făcut ?

— Am omorît-o pe mama.

— Cum ?

— Prin voinţă, răspunse ea cu viclenie. Am vrut să moară pînă cînd a murit. Îţi convine ca răspuns la întrebări, domnule inchizitor ? Eşti psihiatru ? Simon te-a trimis ?

— Nu sînt psihiatru şi nu m-a trimis nimeni.

— L-am omorît şi pe tata. I-am sfîşiat inima. Să-ţi mai spun de ce crime mai sînt vinovată ? E un adevărat decalog. Şi invidie şi răutate, şi orgoliu, şi lăcomie, şi mînie. Stăteam acasă şi-mi făceam planul cum să-l omor : să-l spînzur, să-l ard, să-l împuşc, să-l înec, să-i dau otravă. Stăteam acasă şi mi-l închipuiam cu ele, cu toate fetele alea tinere cu trupurile lor dînd din picioarele albe. Am stat acasă şi am încercat să-mi aduc bărbaţi. Dar nu ieşea niciodată bine. Sau erau epuizaţi de căldură ori de frig, sau îi speriam eu. Unul dintre ei mi-a şi spus că-l sperii, auzi, măgarul. Dădeau pe gît ce le dădeam să bea şi nu se mai întorceau a doua oară.

Sorbi din pahar.

— Ce mai stai, spuse ea. Dă pe gît paharul.

— Termină-l pe al tău, Isobel. Te duc acasă. Unde stai ?

— Stau aproape de-aici, pe plajă. Dar nu mă duc acasă. Nu mă duce acasă cu forța, te rog. N-am mai fost la o petrecere de atîta timp. De ce nu mergem să dansăm ? Dacă te uiți la mine, sînt foarte urîtă, dar dansez bine.

— Ba ești foarte frumoasă, numai că eu dansez ca o cizmă.

— Sînt urîtă, spuse ea. Nu-i nevoie să-ți bați joc de mine. Știu ce urîtă sînt. M-am născut urîtă din cap pînă-n picioare și nu m-a iubit nimeni niciodată.

Ușa se deschise în spatele ei, dîndu-se larg de perete. În deschizătură apăru Simon Graff. Avea fața împietrită.

— Isobel ! Ce-i această *Walpurgisnacht* ? Ce faci aici ?

Reacția ei fu înceată, aproape măsurată. Se întoarse și se ridică de pe scaun. Avea trupul încordat într-o atitudine insolentă. Paharul îi tremura în mînă.

— Ce fac ? Îmi spun secretele. Îi spun toate micile mele secrete murdare dragului meu prieten.

— Ești tîmpită. Hai acasă.

Făcu cîțiva pași spre ea. Ea îi aruncă paharul în cap. Paharul trecu pe alături și lăsă o urmă pe zidul de lîngă ușă. Parte din lichid îl stropi pe față.

— Ești nebună ! exclamă el. Hai, hai acum acasă. O să-l chem pe doctorul Frey.

— Nu sînt obligată să merg cu tine. Nu ești tatăl meu.

Se întoarse spre mine, cu expresia de șiretenie asimetrică încă pe față.

— Trebuie să merg cu el ?

— Nu știu. El e protectorul legal ?

Graff răspunse :

— Da, sînt. Te rog să nu te bagi.

Apoi îi spuse ei :

— Știi bine că ar fi o nenorocire pentru tine și pentru noi toți, dacă încerci să te rupi de mine. Atunci ai fi într-adevăr pierdută.

Avea în glas o nuanță nouă, se simțea un fel de lăudăroșenie, de obscuritate, de goliciune.

— Sînt pierdută de pe-acuma. Cît de mult poate o femeie să se piardă ?

— Ai să vezi, Isobel. Și o să-ți pară rău, dacă nu vii cu mine și nu mă asculți.

— Sanchi, am spus eu. E cam răsuflată metoda.

— Nu te băga, te previn.

I-am simțit privirea ca un cuțit de gheață făcîndu-mi cărare prin păr.

— Femeia asta e soția mea.

— Ce mai noroc pe ea !

— Cine ești dumneata ?

I-am spus cine sînt.

— Ce faci aici la club, la serată ?

— Mă uit la animale.

— Vreau un răspuns ca lumea.

— Încearcă să vorbești pe alt ton și poate o să-l capeți.

Am ieșit de după bar și am rămas în picioare lîngă Isobel Graff.

— Te-au stricat toți ăia care-ți răspund da de o viață întreagă. Ei uite, eu sînt obișnuit să zic nu.

Se uita la mine mirat de-a binelea. Probabil că nu mai fusese contrazis de mulți ani. Apoi își aduse aminte că trebuie să se supere și se-ntoarse spre soția lui.

— A venit aici cu tine ?

— Nu.

Părea intimidată.

— Credeam că l-ai invitat tu, zise ea.

— Ce face aici în *cabaña* ?

— I-am oferit un pahar. Mi-a sărit în ajutor. M-a bătut un bărbat.

Avea o voce monotonă, îngînată cu un scîncet de autocompătimire.

— Ce bărbat te-a bătut ?

— Prietenul dumitale Carl Stern, am răspuns eu. A luat-o la palme și a trîntit-o jos. Bassett și cu mine l-am dat afară.

— L-ați dat afară ?

Îngrijorarea lui Graff se transformă în mînie, pe care o revărsă asupra soției sale.

— Și tu ai permis asta, Isobel ?

Ea lăsă capul în jos și-și luă o poziție stîngace, inestetică, lăsîndu-se pe un picior ca o școlăriță.

— Nu m-ai auzit, Graff ? Sau n-ai nimic împotrivă dacă vine un cuțitar și-ți bate nevasta ?

— De nevasta mea am grijă așa cum știu eu. Nu e întreagă la minte și cîteodată e nevoie de o mînă fermă. N-ai ce căuta aici. Poți să ieși.

— Mulțumesc, o să-mi beau întîi paharul.

Am adăugat în chip de conversație :

— Ce-ai făcut cu George Wall ?

— George Wall ? Nu cunosc nici un George Wall.

— Îl cunosc în schimb zdrahonii tăi : Frost, Marfeld și Lashman.

Aceste nume îi stîrniră brusc interesul.

— Cine e George Wall ?

— Bărbatul lui Hester.

— Nu cunosc pe nici o Hester.

Nevasta îi aruncă o privire iute, întunecată, dar nu spuse nimic. L-am fixat cu o privire din oțelul cel mai dur și am încercat să-l fac să lase ochii în jos. Degeaba. Ochii lui erau ca două găuri într-un zid. Te uitai prin ele și vedeai un maidan mare, întunecat și gol.

— Ești un mincinos, Graff.

Se făcu palid. Se duse la ușă și îl chemă pe Bassett cu voce tare, tremurătoare. Cînd Bassett apăru, Graff spuse :

— Să fie dat afară omul ăsta. Nu permit nici unui huligan...

— Domnul Archer nu este chiar un huligan, spuse Bassett cu răceală.

— E prieten cu tine ?

— Da, aș putea zice că este. E drept, nu de mult. Domnul Archer e detectiv, detectiv particular și l-am angajat pentru probleme personale.

— Ce probleme ?

— M-a amenințat aseară un scrîntit. L-am angajat pe domnul Archer să facă investigații.

— Atunci învață-l să-i lase în pace pe prietenii mei. Carl Stern e asociatul meu. Vreau să fie tratat cu respect.

Ochii lui Bassett se umeziseră şi sticleau, dar îi ţinu piept lui Graff.

— Eu sînt directorul acestui club. Şi atîta vreme cît îmi păstrez funcţia, eu voi stabili normele de conduită pentru invitaţi. Indiferent ai cui prieteni sînt.

Isobel Graff rîse ca o cutie goală de conserve.

Graff îşi strînse pumnii pe coapse şi începu să joace în loc.

— Ieşiţi afară, amîndoi.

— Hai, Archer. Să-i dăm ocazia domnului Graff să-şi recapete bunele maniere.

Bassett era alb la faţă şi speriat, dar o scosese bine la capăt. Nu l-aş fi crezut în stare.

CAPITOLUL 21

Ne-am dus prin galerie în biroul lui. Mergea în pas de marş cu umerii crispaţi, parcă înghiţise un băţ.

Scoase nişte pahare din barul portabil şi îmi turnă un whisky ţeapăn, şi lui unul şi mai ţeapăn. Sticla, alta decît cea pe care o văzusem dimineaţa, era aproape goală. Şi totuşi, faptul că băuse toată ziua îl făcuse pe Bassett mai bun în unele privinţe, aşa cum te face mai bun trecerea anilor. Îşi pierduse stilul afectat şi nu mai încerca să arate mai tînăr decît în realitate. Oasele ascuţite ale craniului îi ieşeau ca o mască mortuară prin obrazul descărnat.

— A fost un spectacol demn de văzut, am spus eu. Credeam că ţi-e puţin frică de Graff.

— Îmi şi este, cînd sînt totalmente treaz. E în consiliul de administraţie, aş putea zice că e superiorul meu direct. Dar orice lucru pe care-l poate îndura un om are o limită. E nemaipomenit să nu-ţi fie frică, aşa, din cînd în cînd.

— Sper că n-o să ai necazuri din cauza mea.

— Lasă, nu-ţi face probleme pentru mine. Sînt destul de bătrîn să-mi port singur de grijă.

Mă invită pe un scaun şi se aşeză la birou cu paharul pe jumătate plin cu whisky în mînă.

— Ce vînt te-aduce, dragul meu? S-a întîmplat ceva?

— S-au întîmplat multe. Am văzut-o pe Hester astă-seară.

Se uită la mine parcă i-aș fi spus că am văzut o stafie.

— Ai văzut-o? Unde?

— La ea acasă, în Beverly Hills. Am avut o mică discuție, fără nici un rezultat însă.

— Astă-seară?

— Da, pe la douăsprezece.

— Atunci înseamnă că trăiește!

— Da, dacă nu cumva avea un magnetofon în burtă. Credeai că a murit?

I-a trebuit un timp pînă să răspundă. Avea ochii umezi și sticloși. În dosul lor se petrecea ceva obscur. Mi s-a părut că simte o imensă ușurare.

— Mi-era o groază nebună că a murit. Toată ziua mi-a fost groază c-o s-o omoare George Wall.

— Nici pomeneală de așa ceva. Wall a dispărut și el. Mă tem că a pățit-o. Poate l-au omorît oamenii lui Graff.

Pe Bassett nu-l interesa Wall. Înconjură biroul și-mi puse o mînă crispată pe umăr.

— Nu cumva mă minți? Ești sigur că Hester n-are nimic?

— Ca fizic, era bine-sănătoasă acum două ore. Nu știu ce să mai cred despre ea. Cum arată și cum vorbește, ai zice că e o fată bună, și cînd colo e în gașcă cu cei mai mari bandiți din sud-vest. De exemplu cu Carl Stern. Dumneata ce crezi despre ea, Bassett?

— Nu știu ce să cred. Și nici n-am știut vreodată.

Se sprijini de birou, își apăsă mîna pe frunte și apoi o trase în jos, mîngîindu-și fața lungă de cal. Ridică încet pleoapele. Vedeam cum privește de sub ele o durere surdă.

— O iubești, nu?

— Foarte tare. Mă întreb dacă poți să înțelegi sentimentul pe care-l am pentru fata asta. Mai mult un sentiment patern, i-aș zice. Nimic, absolut nimic senzual.

O cunosc pe Hester de cînd era o copilă, și pe ea și pe sora ei. Tatăl lor era membru la noi, unul din cei mai buni prieteni ai mei.

— Ești aici de mult ?

— De douăzeci și cinci de ani numai ca director. Am fost membru fondator al clubului. La început am fost douăzeci și cinci. Am pus ficcare cîte patruzeci de mii de dolari.

— Ai dat patruzeci de mii ?

— Am dat. Mama și cu mine o duceam bine pe vremuri, înainte de crahul din '29. După aceea, prietenii de la club mi-au oferit postul de director. A fost prima și singura slujbă pe care am avut-o.

— Cu Campbell ce s-a întîmplat ?

— A turnat la băutură în el pînă a crăpat. Ceea ce fac și eu, ce-i drept, cu oarecare întîrziere.

Rînjind sardonic, apucă paharul și îl goli pînă la fund.

— Nevastă-sa era cam proastă, complet lipsită de simț practic. A stat în Topanga Canyon după ce a murit Raymond. Eu am făcut ce-am putut pentru bieții copilași rămași fără tată.

— Nu mi-ai spus nimic din toate astea ieri-dimineață.

— Nu. Am fost învățat să nu mă laud cu actele mele filantropice.

Vorbea ceremonios și ușor neclar. Whisky-ul își făcea efectul. Se uită de la mine la sticlă, rotindu-și ochii cu greutate. Am făcut semn din cap că nu vreau. Și-a mai turnat o porție cuadruplă și a început să soarbă. Dacă reușește să bea restul din pahar, n-o să se mai vadă durerea din dosul pleoapelor.

Am mai pus o întrebare, un harpon aruncat într-o doară, înainte de a se scufunda complet în Lethe :

— Hester ți-a făcut vreo figură ?

Părea că l-am luat pe neașteptate, dar rosti cu grijă cuvintele saturate de alcool :

— Ce naiba spui acolo ?

— Mi-a strecurat cineva o vorbă cum că Hester ți-ar fi furat ceva cînd a plecat de-aici.

— Să fure de la mine ? Nici pomeneală.

— N-a luat ceva din seif ?

— Doamne ferește. N-ar fi făcut Hester una ca asta. Și nici n-aș avea ce să-mi fure cineva. Aici la club nu umblăm cu bani, toate afacerile le încheiem prin note de plată...

— Nu asta mă interesează. Vreau numai să aud din gura ta că Hester nu ți-a furat nimic din seif în septembrie.

— Bineînțeles că nu. Nu pot să-mi închipui de unde ți-a venit ideea asta. Vai, ce limbă otrăvită au oamenii !

Se aplecă spre mine, clătinîndu-se puțin.

— Cine ți-a spus ?

— Nu contează.

— Ba contează, cînd îți zic. Ar trebui să-ți verifici sursele de informație, dragul meu. Asta e o calomnie. Ce fel de fată o crezi pe Hester ?

— Păi tocmai asta încerc să aflu. Ai cunoscut-o mai bine ca oricine și zici că nu e capabilă de furt.

— De la mine în nici un caz nu.

— Dar de la altcineva ?

— Nu știu ce e în stare să facă.

— E capabilă de șantaj ?

— Pui niște întrebări îngrozitoare, din ce în ce mai îngrozitoare.

— Mai de dimineață șantajul nu ți se părea o ipoteză așa de fantastică. Nu te costă nimic să fii sincer cu mine. Îl șantajează pe Simon Graff ?

Își mișcă solemn capul dintr-o parte în alta.

— Pe ce motiv poate fi șantajat domnul Graff ?

Am aruncat o privire la poza cu cei trei săritori.

— Pentru Gabrielle Torres. Am auzit că a existat o legătură între ea și Graff.

— Ce legătură ?

— Nu mai fă pe prostul, Clarence. Știu că nu ești. Ai cunoscut-o pe fată... a lucrat la tine. Dacă a fost ceva între ea și Graff, trebuie să știi foarte bine.

— Dacă a fost ceva, spuse el încăpățînat, eu n-am aflat niciodată.

Meditâ un timp, clătinîndu-se pe picioare.

— Doamne, omule, doar nu-ți trece prin cap că a omorît-o el.

— S-ar putea şi asta. Dar de fapt la doamna Graff mă gîndeam.

Bassett îmi aruncă o privire tulbure şi buimăcită.

— Ce enormităţi îţi trec prin cap.

— Exact aşa ai vorbi şi dacă ai vrea să le acoperi crima.

— Dar este apşolut...

Se strîmbă şi o luă de la capăt.

— Este absolut ridicol şi absurd...

— De ce ? Isobel e destul de nebună ca să comită un omor. Avea şi o justificare.

— Nu e nebună. A fost... a avut la un moment dat probleme serioase de natură afectivă.

— A fost închisă ?

— Nu, nu cred. A fost internată din cînd în cînd la un sanatoriu particular. Sanatoriul doctorului Frey, la Santa Monica.

— Cînd a fost internată ultima dată ?

— Anul trecut.

— Cînd anume ?

— Tot anul. Aşa că veji...

Dădu cu mîna prin faţa nasului, de parcă i-ar fi intrat o muscă bîzîitoare în gură.

— Vezi că e imposibil. Isobel era internată cînd a fost împuşcată fata. Absolut imposibil.

— Cînd spui asta te bazezi pe ceva ?

— Şigur că da. Mă duceam la ea regulat.

— Şi cu Isobel eşti prieten vechi ?

— Şigur că sînt. E prietena mea bună şi dragă.

— Aşa de bună şi de dragă că minţi pentru ea fără nici o remuşcare ?

— Nu fi prost. Işobel n-ar fi în ştare şă omoare o muşcă.

Ochii i se înceţoşau, ca şi vocea de altfel, dar paharul îl ţinea bine în mînă. Îl ridică la gură şi îl goli, apoi se aşeză cam brusc pe marginea biroului. Se leagănă încet dintr-o parte în alta, strîngînd paharul gol cu amîndouă mîinile, de parcă ar fi fost singurul lui sprijin.

— Prietenă bună şi dragă, repetă el sentimental. Săraca Işobel, tragică poveste a mai avut. Mama ei a

murit de tînără, tatăl ei i-a dat totul în afară de dragoste. Avea nevoie de un suflet lîngă ea, de cineva cu care să vorbească. Am încercat şă fiu cu acel cineva.

— Zău ?

Se uită la mine cu ochi pătrunzători şi trişti. Noul transport de whisky îl trezise parţial şi temporar, dar ajunsese la un punct foarte aproape de ireversibil.

— Ştiu că sună neverosimil. Dar nu uita că asta se întîmpla acum douăzeci de ani. N-am fost întotdeauna bătrîn. Şi oricum, lui Isobel îi plăceau bărbaţii mai în vîrstă. Îl iubea pe tatăl ei, dar el nu putea să-i ofere înţelegerea de care avea nevoie. Tocmai fusese eliminată din colegiu a treia sau a patra oară. Era grozav de închisă în sine. Îşi petrecea zilele aici, singură pe plajă. Încet-încet, a descoperit că poate sta de vorbă cu mine. Am vorbit toată vara şi la începutul toamnei. N-a mai vrut să se întoarcă la şcoală. Nu voia să mă lase. Era îndrăgostită de mine.

— Rîzi de mine.

Îl înţepam dinadins, şi a reacţionat cu promptitudine de om beat. Roşeaţa furiei i se strecură în capilare, injectîndu-i obrajii cenuşii.

— Ba e adevărat. Mă iubea. Avusesem şi eu probleme sentimentale şi eram singurul care o înţelegea. Şi mă şi respecta ! Am studiat la Harvard, ştiai asta ? Am stat trei ani în Franţa în timpul primului război mondial. Am fost brancardier.

Asta înseamnă că acum are vreo şaizeci de ani, m-am gîndit eu. Şi acum douăzeci de ani avea patruzeci, şi Isobel douăzeci, să zicem.

— Şi ce simţeai pentru ea ? am întrebat eu. Tot un sentiment patern ?

— O iubeam. Ea şi mama au fost singurele femei pe care le-am iubit. Şi m-aş fi însurat cu ea, dacă nu s-ar fi împotrivit tatăl ei. Nu-i eram pe plac lui Peter Heliopoulos.

— Şi atunci a măritat-o cu Simon Graff ?

— Mda, cu Simon Graff.

Se scutură de scîrbă cu furia unui om slab şi fricos care rareori îşi dă sentimentele pe faţă.

— Cu un învîrtit, un băgăreț, un escroc, un destrăbălat. L-am cunoscut pe Simon Graff cînd era un ilustru necunoscut, un nimic în orașul ăsta. Asistent de regie la filmele de duzină, avea un singur costum de haine. Mi-a plăcut, și el s-a făcut că îi plac și eu lui. I-am împrumutat bani, i-am făcut rost de un permis la club ca invitat, l-am prezentat în stînga și în dreapta. I l-am prezentat și lui Heliopoulos, să fiu al naibii! După doi ani făcea filme pentru Helio și se însurase cu Isobel. Tot ce are, tot ce-a făcut, din căsătoria asta îi vine. Și nu are nici măcar atîta bun simț să se poarte cu ea civilizat.

Se ridică în picioare și făcu un gest larg, care-l aruncă într-o parte, pînă în perete. Scăpînd paharul, își răsfiră degetele de la amîndouă mîinile pe perete, ca să se oprească. Dar peretele se apleca spre el. Se pocni cu fruntea de zid. Se închise din șale ca un briceag și căzu în fund bufnind pe covor.

Se uită la mine peste cap, chicotind prostește. Unul din ochii albaștri ca de pește fiert, privea drept. Celălalt o luase razna la slănină. Părea o întruchipare a nebuniei ridicole și inofensive.

— Sînt maluri vari, zise el.

— Nu-i nimic, pîngem strînzele.

L-am luat de subțiori, l-am așezat pe picioare și l-am dus copăcel pînă la scaun. Acolo s-a prăbușit, cu mîinile și cu falca de jos atîrnînd. Privirea împrăștiată i se adună la loc pe sticla de whisky. Se întinse după ea. Pe fund clipoceau vreo două degete de whisky. Mi-era teamă că încă o înghițitură îl dă gata de tot, dacă nu cumva îl și omoară. I-am tras sticla dintre mîini, am astupat-o și am pus-o mai încolo. Cheia de la bar era în broască. Am încuiat și am băgat-o în buzunar.

— Cu ce drept sechestrezi grogul?

Cum își mișca atent buzele în jurul cuvintelor, Bassett semăna cu o cămilă care rumegă.

— Asta e o nedreptate — confiscare ilegală. Cer *habeas corpus*.

Se aplecă în față să-mi ia paharul meu. I l-am smuls din mînă.

— Ți-ajunge, Clarence.

— Asta hotărăsc eu. Sînt un om hotărît. Un om deosebit. O sticlă pe zi beau, al naibii să fiu. Dacă beau cu tine, te bag sub masă.

— Nici nu mă-ndoiesc. Vorbeam de Simon Graff, nu ţi-e prea simpatic, nu ?

— Îl urăsc, spuse el. Hai să fim cinstiţi. Mi-a furat singura femeie care am iubit-o. Afar' de mama. Mi-a furat şi maître d'hôtel-ul. Cel mai bun maître d'hôtel din Southland, Ştefan. I-au dat şalariu dublu, l-au atras la Vegas.

— Cine ?

— Graff şi Stern. Aveau nevoie de el la aşa-jişul club.

— Apropo de Graff şi Stern, ce l-a apucat pe Graff să-i fie de paravan unui gangster ?

— Asta-i întrebare de patru'ş'şase de dolari. Nu ştiu răşpunşul. Şi chiar dac-aş şti, ţie nu ţi-aş spune. Îţi sînt antipatic.

— Fruntea sus, Clarence. Dimpotrivă, îmi eşti chiar simpatic.

— Mincinoşule. Crud şi inuman.

Două lacrimi i se desprinseră din colţul ochilor şi începură să alunece în jos pe obrajii brăzdaţi, ca două omizi de argint.

— Să nu-mi dea să beau. Încearcă să mă facă să vorbesc şi nu-mi dă şă beau. Nu-i cinstit, nu e uman.

— Îmi pare rău. Gata cu băutura astă-seară. Doar nu vrei să te sinucizi.

— De ce să nu vreau ? Singur pe lume. Nimeni nu mă iubeşte.

Începu să plîngă brusc şi abundent, udîndu-şi toată faţa. Din nas şi din gură îi şiroia un lichid transparent. Tresărea de hohote ca de nişte valuri care i se spărgeau în trup.

Nu era prea plăcut la vedere. Am pornit spre uşă.

— Nu mă lăsa, spuse el printre suspine. Nu mă lăsa singur.

Ieşi de după birou, se îndoi din genunchi parcă l-ar fi tăiat o sîrmă nevăzută, şi se întinse cît era de lung pe covor, orb, surd şi mut. I-am întors capul pe o parte ca să nu se sufoce şi am ieşit.

CAPITOLUL 22

Începea să fie răcoare bine. De la bar mai răzbăteau rîsete şi alte zgomote, semn că lumea mai petrecea încă, dar muzica din curte încetase. Se auzi o maşină care se muncea să urce în şosea, apoi alta. Petrecerea era pe sfîrşite.

În camera salvatorului, la capătul şirului de *cabañas,* era lumină. M-am uitat înăuntru. Tînărul negru şedea citind o carte. Cînd m-a văzut a închis-o şi s-a ridicat în picioare. Titlul cărţii era „Elemente de sociologie".

— Citeşti pînă tîrziu.

— Mai bine tîrziu decît niciodată.

— Ce faci de obicei cu Bassett cînd e beat mort ?

— Iar e beat mort ?

— E pe jos la el în birou. Are vreun pat pe-aici ?

— Da, în odaia din spate.

Făcu o mutră resemnată.

— Cred c-ar fi bine să-l bag în pat, nu ?

— Să te-ajut ?

— Nu, mulţumesc, pot şi singur, am antrenament, slava Domnului !

Îmi zîmbi, un zîmbet mai puţin automat ca înainte.

— Ştiu cum facem ; eu îl întind pe domnul Bassett în pat şi dumneavoastră mai staţi puţin aici, să vă fac o cafea.

— Mi-ar prinde bine o cafea. Apropo, mă cheamă Lew Archer.

— Joseph Tobias.

Strîngerea lui de mînă ar fi putut îndoi o potcoavă.

Plecă la trap. În cămăruţă erau îngrămădite umbrele închise, şezlonguri puse unele peste altele, saltele şi mingi dezumflate. Mi-am desfăcut un şezlong şi m-am întins. Aproape în aceeaşi clipă am adormit.

Cînd m-am trezit, Tobias era în picioare lîngă mine. Deschisese un dulăpior negru de fier din perete. Trase o serie de butoane şi noaptea cu licăriri de lumini de din-

colo de ușa deschisă se făcu cenușie ca praful de cărbune. Tobias se întoarse și văzu că sînt treaz.

— N-am vrut să vă trezesc. Arătați obosit.

— Dumneata nu obosești niciodată ?

— Nu. Nu știu de ce, dar nu obosesc niciodată. Doriți cafeaua acum ?

— Du-mă la ea.

M-a dus într-o încăpere cu pereți albi, puternic luminată ; pe ușă scria BUFET-EXPRES. După tejghea, clocotea niște apă într-un filtru de sticlă. Pe perete, un ceas electric înghițea spasmodic bucățele de timp. Era patru fără un sfert.

M-am așezat în fața tejghelei pe un scaun tapisat. Tobias sări peste tejghea și ateriză în fața mea cu o figură lipsită de expresie.

— Cuchulain Viteazul din Ulster, spuse el lăsîndu-mă cu gura căscată. Cînd Cuchulain era obosit și stors de atîtea lupte, se ducea pe malul rîului și făcea exerciții. Așa se odihnea el. Am aprins focul, poate mîncăm niște ouă. Mie personal nu mi-ar strica vreo două-trei oușoare.

— Nici mie.

— Dar niște suc de roșii la început ? Limpezește cerul gurii.

— Grozav.

Deschise o cutie mare și umplu două pahare cu suc de roșii. Mi-am luat paharul și m-am uitat la el. În lumina fluorescentă, sucul era gros și închis la culoare. Am pus paharul jos.

— Are ceva sucul ?

— Mi se pare bun, am răspuns eu fără convingere.

Tobias era disperat, se temea ca nu cumva să cred că e o gazdă proastă.

— Ce-i, are gunoaie ?

Se aplecă peste tejghea, cu fruntea încrețită de atîta zel.

— Acum am deschis cutia ; dacă e ceva în el, înseamnă că e de la cutie. Trusturile astea mari își închipuie că pot să otrăvească oamenii, mai ales acuma cînd avem în administrație numai oameni de afaceri. Deschid altă cutie.

— Nu, lasă.

Am băut tot conținutul paharului. Avea gust de suc de roșii.

— Cum e ?

— Foarte bun.

— Mi-a fost teamă adineauri că are ceva.

— N-are nimic. Eu am ce am.

Luă șase ouă din frigider și le sparse în tigaie, spunînd peste umăr :

— Asta nu schimbă cu nimic ce-am spus despre marile trusturi. Producția în serie și vînzarea în serie contribuie într-adevăr la realizarea unor avantaje sociale, dar cantitatea, fără să fie dublată și de altceva, tinde să combată elementul uman. Am ajuns la un punct unde trebuie să socotim costul uman. Cum vreți cafeaua ?

— La ora asta, tare. Frumoasă instalație aveți aici !

— Ne străduim să facem lucrurile cum trebuie. Am fost picolo la un bufet-expres înainte să fiu salvator. Nici salvarea nu se plătește mai bine, dar am mai mult timp liber să studiez.

— Ești student ?

— Da.

Puse ouăle în farfurie și turnă cafeaua.

— Pot să jur că vă miră ușurința cu care mă exprim.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Radia de bucurie.

— În general nu prea dau drumul la limbă pe-aici. Oamenii, cu cît sînt mai bogați, cu atît le place mai puțin să audă un negru vorbind cu expresii alese. Cred că le dă senzația că nu mai e nici o bucurie să fii bogat, dacă nu te simți superior față de cineva. Studiez engleza la nivel de facultate, dar dacă aș vorbi așa mi-aș pierde slujba. Oamenii sînt foarte susceptibili.

— Urmezi UCLA ?

— Nu, merg la cursurile pregătitoare. Învăț pentru UCLA. Ce naiba, zise el, abia am împlinit douăzeci și cinci de ani, am tot timpul. Bineînțeles, acum aș fi departe dacă m-aș fi trezit mai repede. Mi-a trebuit o scuturătură bună în armată, ca să mă scoată din starea de automulțumire animală.

Învîrtea cuvintele cu limba, încîntat.

— M-am trezit într-o noapte pe un deal înghețat, cînd ne întorceam de la Yalu. Și deodată m-a pocnit, bam !, nici n-am știut la început ce este.

— Războiul ?

— Totul. Și războiul, și pacea... Valorile din viața asta.

Băgă furculița în gură și începu să mestece la mine plin de zel.

— Mi-am dat seama că nu știu cine sînt. Înțelegeți, parcă purtam o mască ce-mi acoperea și obrazul și mintea, masca asta neagră ; și nu știu cum se face, dar nici nu știam cine sînt. M-am hotărît. Să descopăr neapărat cine sînt și să devin om. Dacă pot. Vi se pare o nebunie ca cineva ca mine să ia o asemenea hotărîre ?

— Dimpotrivă, mi se pare cît se poate de rezonabil. Ce vrei să te faci pînă la urmă ?

— Profesor la o școală. Să predau și să meditez.

— Frumoasă meserie.

— Mie-mi spuneți ? De-abia aștept să încep.

Tăcu un timp, ca să se gîndească mai bine cum o să fie cînd o să înceapă.

— Îmi place grozav de mult să le spun oamenilor lucruri importante. Mai ales puștilor. Îmi place să comunic valori, idei. Dumneavoastră, cu ce vă ocupați, domnule Archer ?

— Sînt detectiv particular.

Tobias se uită la mine puțin dezamăgit.

— Nu e o meserie cam plicticoasă ?

— E o meserie dură. Vezi oamenii în cele mai dezavantajoase posturi. Apropo, ce face Bassett ?

— E mort pentru restul umanității. L-am băgat în pat. De obicei îi trece în somn, fără alte complicații, și pe mine nu mă deranjează să-l urc în pat. Se poartă foarte frumos cu mine.

— De cînd lucrezi aici ?

— De mai mult de trei ani. Am început la bar și pe urmă m-am schimbat pe post de salvator acum două veri.

— Atunci înseamnă că ai cunoscut-o pe Gabrielle care lucra aici.

Răspunse fără tragere de inimă :

— Am cunoscut-o. V-am mai spus.

Fața i se închise complet. Strălucirea îi pieri din ochi, ca ceva mic și fricos care se vîră repede la loc în vizuină.

— Nu știu ce urmăriți.

— N-are nici o legătură cu tine. Nu te feri de mine, Joseph, numai pentru că îți pun cîteva întrebări.

— Nu mă feresc.

Dar vorbea cu glas stins și monoton.

— Am răspuns la toate întrebările la care se poate răspunde.

— Cum adică ?

— Știți dumneavoastră cum, dacă sînteți detectiv. Cînd a fost omorîtă Gabrielle... domnișoara Torres, eu am fost primul pe care l-au arestat. M-au dus la comisariat și m-au interogat cu schimbul, toată ziua și jumătate din noapte.

Lăsă capul în jos sub greutatea amintirii. Mi se rupea inima să-l văd cum își pierde entuziasmul.

— De ce să te aresteze tocmai pe tine ?

— Așa, fără nici un motiv.

Ridică mîna și o răsuci în fața ochilor. Era neagră și lucioasă în lumina fluorescentă.

— Pe altcineva n-au mai interogat ?

— Ba da, cum să nu, după ce le-am dovedit că am stat acasă toată noaptea. Au adunat cîțiva bețivani și maniaci sexuali care stau prin Malibu și prin locuri de trecere, și cîțiva vagabonzi în trecere. Și i-au pus cîteva întebări și domnișoarei Campbell.

— Hester Campbell ?

— Da. La ea spusese Gabrielle că stă în seara aceea.

— De unde știi ?

— Am auzit de la Tony.

— Dar de fapt unde a fost Gabrielle în seara aceea ?

— De unde să știu eu ?

— Am crezut că poate ai măcar o idee.

— Atunci n-ați crezut bine.

Privirea lui ușor absentă, care pînă atunci mă evitase, se întoarse încet spre mine.

— Vreți să redeschideți dosarul cu crima ? Pentru asta v-a angajat domnul Bassett ?

— Nu, nu pentru asta. De fapt am început să fac investigații în altă direcție, dar toate firele duc la Gabrielle. Cît de bine o cunoșteai, Joseph ?

Răspunse cu multă atenție :

— Lucram împreună. Sîmbăta și duminica lua comenzile pentru sandvișuri și băuturi de la cei din bazin și din *cabañas*. Era prea mică să ducă singură băuturile, așa că o ajutam eu. Domnișoara Torres era foarte drăguță, era plăcut să lucrezi cu ea. Am fost foarte amărît cînd am văzut ce i s-a întîmplat.

— Ai văzut ce i s-a întîmplat ?

— Nu asta am vrut să spun. N-am văzut atunci cînd s-a întîmplat. Dar eram chiar aici, în odaia asta, cînd a venit Tony de pe plajă. A împușcat-o cineva, cred că știți, a împușcat-o și a lăsat-o acolo, chiar lîngă club. Casa lui Tony era pe faleză, ceva mai încolo. O aștepta pe Gabrielle să vină pe la miezul nopții. Cînd a văzut că nu vine, a telefonat la familia Campbell. I-au spus că nici n-au văzut-o, și atunci a plecat s-o caute. A găsit-o dimineața găurită de gloanțe, o băteau valurile. În ziua aceea trebuia s-o ajute pe doamna Lamb, și primul lucru pe care l-a făcut Tony a fost să vină încoace să-i spună doamnei Lamb.

Tobias își linse buzele uscate. Ochii lui priveau prin mine trecutul.

— Stătea uite colo, în fața tejghelei. Multă vreme n-a putut să scoată un cuvînt. Nu putea să deschidă gura să-i spună doamnei Lamb că a murit Gabrielle. Dar ea a văzut că are nevoie să-l liniștească cineva. A venit de după tejghea, l-a cuprins în brațe și l-a ținut așa ca pe un copil. Atunci i-a spus. Doamna Lamb m-a trimis să chem poliția.

— Chiar dumneata i-ai chemat ?

— Nu, voiam să telefonez, dar era domnul Bassett în birou. I-a chemat el. Eu m-am dus la celălalt capăt al bazinului și m-am uitat prin gard fără să mă vadă nimeni. Era acolo, întinsă pe nisip, se uita în sus la cer. Tony o trăsese de unde o ajungeau valurile. Am văzut că are nisip în ochi, voiam să cobor și să-i șterg nisipul din ochi, dar mi-era frică să mă duc acolo.

— De ce ?

— Era dezbrăcată. Părea așa de albă. Mi-era frică să nu vină poliția să mă prindă acolo și să-și închipuie cine știe ce prostie despre mine. Dar degeaba, tot și-au închipuit tot felul de lucruri. M-au arestat chiar atunci, dimineața. De fapt mă și așteptam.

— De ce ?

— Oamenii trebuie să dea vina pe cineva. Sînt trei sute de ani de cînd dau vina pe noi. Cred că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să mi se-ntîmple și mie. N-ar fi trebuit să-mi îngăduie să mă... împrietenesc cu ea. Și pe deasupra, mai aveam și un cercel de-al ei în buzunar.

— Ce fel de cercel ?

— Avea niște cercei rotunzi, de sidef. Erau în formă de colac de salvare, cu o găurică la mijloc, și pe colac scria USS Malibu. Ghinionul a fost că mai purta încă... adică, celălalt cercel mai era încă la ea în ureche.

— Cum de-a ajuns cercelul la tine ?

— L-am găsit pe jos, spuse el, și voiam să i-l dau înapoi. L-am găsit pe marginea bazinului, adăugă el după o clipă.

— În dimineața aia ?

— Înainte de-a afla că a murit. Marfeld și ceilalți au bătut tare pe asta. Își închipuiau probabil că au și aranjat treaba, pînă cînd mi-am dovedit alibiul.

Scoase un sunet fornăit, mai mult un geamăt.

— Ca și cum aș fi fost în stare să mă ating de Gabrielle ca să-i fac ceva rău.

— Erai îndrăgostit de ea, Joseph ?

— N-am spus așa ceva.

— Dar e adevărat, nu ?

Puse cotul pe tejghea și își sprijini bărbia în pumn, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gîndurile.

— Aș fi putut fi îndrăgostit, recunoscu el, dacă aș fi avut o speranță cît de mică. Dar n-avea nici un sens, eram doi indivizi care nu pot suferi comparație. Ea era pe jumătate spaniolă, pe jumătate americană, și niciodată nu m-a considerat o ființă omenească.

— Asta ar fi putut fi un mobil pentru crimă.

Îi urmăream figura. Se lungi, fără să arate nici un alt semn de emoție. Planurile formate de obraji, buzele groase

păreau o mască lustruită, sculptată în lemn, pe care o ţinea în echilibru în palmă.

— Nu cumva ai omorît-o tu, Joseph ?

Faţa i se crispă, dar nu era surprins ; parcă aş fi pus degetul pe cicatricea unei răni vechi. Clătină trist din cap.

— Nu m-aş fi atins nici de un fir de păr de-al ei, doar ştiţi asta.

— Bine. Consideră că nici nu te-am întrebat.

— Nu pot. Vă rog să vă retrageţi cuvintele sau să ieşiţi de-aici.

— Bine. Îmi retrag cuvintele.

— N-ar fi trebuit să întrebaţi. Mi-era prietenă. Credeam că şi dumneavoastră îmi sînteţi prieten.

— Iartă-mă, Joseph. Trebuie să pun întrebările astea.

— De ce trebuie ? Cine vă sileşte ? Ar trebui să fiţi mai atent ce spuneţi, cine şi ce-a făcut aici. Ştiţi ce-ar face Tony Torres dacă şi-ar închipui că i-am omorît fata ?

— Te-ar omorî.

— Exact. Deja m-a ameninţat că mă omoară cînd mi-a dat drumul poliţia. Tot ce-am putut să fac a fost să stau de vorbă cu el şi să-l conving că nu-s vinovat. Îşi bagă în cap cîte-o idee fixă, care acolo rămîne şi-l bîzîie ca un polizor. Şi are încă în el foarte multă violenţă.

— Ca noi toţi, de altfel.

— Ştiu, domnule Archer. Ştiu, pentru că şi eu sînt la fel. Dar la Tony violenţa e mai pronunţată decît la majoritatea oamenilor. A omorît un om în bătaie, odată, cînd era tînăr.

— Pe ring ?

— Nu, nu pe ring, şi nici măcar n-a fost un accident. A făcut-o cu bună-ştiinţă, din cauza unei femei. M-a chemat la el în cameră într-o seară, s-a îmbătat cu vin tămîios şi mi-a spus tot.

— Cînd asta ?

— Acum vreo două luni. Cred că îl rodea de mult să spună cuiva. Ştiţi, femeia era mama Gabriellei. L-a omorît pe bărbatul cu care umbla, şi ea l-a părăsit. Celălalt avea cuţit, şi judecătorul din Fresno a considerat că a fost în legitimă apărare, dar Tony nu putea să şi-o ierte.

A făcut legătura cu Gabrielle, zicea că l-a pedepsit Dumnezeu, de asta i s-a întîmplat ei ce i s-a-ntîmplat. Tony e foarte superstiţios.

— Îl cunoşti pe Lance, nepotul lui ?

— Îl cunosc.

Tonul lui Joseph îi definea clar atitudinea. Era negativă.

— Acum cîţiva ani, cînd am început să lucrez la bar, el făcea ce fac eu. Am auzit că acum e mare mahăr ; e de necrezut. Era într-un hal de lene, că nici slujba de salvator nu putea să şi-o facă dacă nu-l ajuta unchi-său. Tony făcea curăţenie în locul lui, în timp ce Lance se juca în bazin şi sărea de la trambulină.

— Ce părere are Tony acum despre el ?

Joseph se scărpină în părul mic şi des.

— În sfîrşit s-a lămurit cu el. Aş zice aproape că-l urăşte.

— Destul ca să-l omoare ?

— Ce-s toate poveştile astea cu omoruri, domnule Archer ? A fost cineva omorît ?

— Îţi spun, dacă ştii să păstrezi un secret.

— Ştiu să păstrez un secret.

— Atunci vezi, păstrează-l bine. Prietenul tău Lance a fost împuşcat aseară.

Joseph vorbi fără să-şi ridice privirea de pe tejghea.

— Nu era prietenul meu. N-a însemnat nimic în viaţa mea.

— A însemnat mult în viaţa lui Tony.

Clătină încet din cap dintr-o parte în alta.

— N-ar fi trebuit să vă spun ce v-am spus despre Tony. A greşit odată cînd era tînăr şi zăpăcit. Acum n-ar mai face aşa ceva. Nu e în stare să omoare o muscă, decît dacă îl muşcă.

— Sau e albă, sau e neagră, Joseph. Ziceai că îl urăşte pe Lance.

— Am spus, aproape că îl urăşte.

— De ce să-l urască ?

— Are destule motive.

— Spune-mi ce motive.

— Nu vă spun, dacă vreți s-o întoarceți împotriva lui Tony. Lance ăla nu e vrednic nici măcar să-i lege șireturile.

— Și tu crezi că s-ar fi putut să-l împuște Tony ?

— Eu nu spun că cred, eu nu cred nimic.

— Ai spus că are destule motive. Spune-mi un motiv.

— Gabrielle, spuse el privind în jos. Lance a fost primul cu care a umblat, încă de cînd era puștoaică la liceu. Mi-a spus ea. El a învățat-o să bea, a învățat-o toate prostiile. Dacă Tony l-a împușcat a făcut un mare serviciu omenirii.

— Se poate, dar nu și lui personal. Spuneai că Gabrielle ți-a spus toate lucrurile astea ?

Dădu din cap, și umbra neagră, abătută, de pe perete, dădu din cap o dată cu el.

— Erați așa de apropiați ?

— Nu, n-am fost niciodată, dacă vă referiți la ce cred eu că vă referiți. Se purta cu mine parcă n-aș fi avut simțăminte omenești. Mă chinuia cu lucrurile astea pe care mi le spunea... cînd îmi spunea ce-a învățat-o să facă.

Avea vocea sugrumată.

— Cred că nu-și dădea seama că mă chinuiește. Pur și simplu nu știa că am și eu inimă.

— Ai prea multă inimă.

— Da, am. Cîteodată simt cum mi se frînge în mine. Ca atunci cînd mi-a spus ce voia de la ea. Voia să meargă cu ea la Los Angeles, să stea la un hotel, și el să-i aranjeze întîlniri cu bărbați. Cînd am auzit asta am văzut negru, n-am mai răbdat și i-am spus lui Tony. Atunci a rupt-o Tony cu Lance, l-a zburat de-aici și l-a dat afară și din casă.

— Gabrielle a plecat cu el ?

— Nu, ea n-a plecat. Credeam că dacă nu-l mai are lîngă ea, poate-i vine mintea la cap. Dar se pare că era prea tîrziu. Era deja pierdută.

— Ce-a mai pățit după asta ?

— Uitați ce e, domnule Archer, spuse el stăpînindu-și glasul, puteți să mă băgați în mare încurcătură. În slujba pe care o am nu intră și obligația de a-i spiona pe membri.

— Ce contează o slujbă ?

— Nu-i vorba de slujbă. Găsesc eu altă slujbă. E vorba că puteţi să-mi faceţi într-adevăr mult rău.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Credeam că vrei să-mi fii de ajutor.

CAPITOLUL 23

Se uită în sus, în lumină. Avea o figură liniştită. Nu se citea pe ea nici o tensiune morală. Dar simţeam în el o încordare teribilă.

— Gabrielle a murit, spuse el către lumina neclintită. De ce ajutor pot să-i mai fiu dacă vorbesc despre ea ?

— Mai sînt şi alte fete, şi ar putea să li se-ntîmple şi lor.

Tăcerea lui se întinse mai departe. În cele din urmă zise :

— Nu sînt chiar aşa de laş cum credeţi. Am încercat la poliţie să le spun, cînd mă întrebau despre cercel. Dar nu-i interesa de loc să audă.

— Ce să audă ?

— Acum, dacă tot am început, o să vă spun. Gabrielle intra într-una din *cabañas* aproape în fiecare zi şi stătea acolo o oră sau chiar mai mult.

— Singură ?

— Ştiţi bine că nu asta vreau să spun.

— Cine era cu ea, Joseph ?

Eram aproape sigur ce o să răspundă.

— Domnul Graff era acolo cu ea.

— Eşti sigur ?

— Foarte sigur. Nu-nţelegeţi cum era Gabrielle. Mică şi proastă, mîndră că un bărbat ca domnul Graff îi dă atenţie. Şi în afară de asta, ca să nu se cunoască, mă ruga pe mine să iau comenzile si-n celelalte *cabañas* cînd ea era... ocupată cu altceva. Nu-i era ruşine că ştiu, adăugă el cu amărăciune. Îi era ruşine numai de doamna Lamb.

— Se-ntîlneau vreodată şi noaptea aici ? am întrebat eu. Graff şi Gabrielle ?

— Poate că da. Nu știu. Pe-atunci nu lucram niciodată noaptea.

— A fost la club în noaptea cînd a fost omorîtă, am spus eu. Asta știm.

— De unde să știm ? Tony a găsit-o pe plajă.

— Gîndește-te la cercel. Unde l-ai găsit exact ?

— Pe jos în galerie, în fața șirului de *cabañas*. Dar putea să-l piardă acolo oricînd.

— Da, dar nu l-ar mai fi purtat pe celălalt. Știi sigur că îl avea, sau ți-au spus ei ?

— Știu sigur. L-am văzut cu ochii mei. Cînd m-au interogat, m-au dus jos, unde era ea. Au deschis ușile și m-au pus să mă uit la ea. Am văzut cerculețul alb la ea în ureche.

Îi dădură lacrimile, negre ca cerneala. Amintirea îi dăduse un junghi neașteptat. Am spus :

— Atunci mai mult ca sigur a fost la club puțin înainte de a fi omorîtă. Cînd o fată pierde un cercel, nu-l mai poartă pe celălalt. Asta înseamnă că Gabrielle n-a avut timp să-i observe lipsa. E posibil să-l fi pierdut chiar atunci cînd a omorît-o. Vrei să-mi arăți unde l-ai găsit, Joseph ?

Afară, prima lumină scălda văile din răsărit ale cerului. Stelele rare se topeau în ea ca fulgii de zăpadă pe piatră.

Tobias mă duse prin galerie, cam pînă la jumătatea bazinului. Am trecut pe lîngă ușile închise a șase *cabañas*, printre care și a lui Graff. Am observat că băiatul își pierduse vioiciunea din mers. Se opri și se întoarse spre mine :

— Era chiar aici, prins în grătar.

Un grătar circular de sîrmă, așezat într-o mică adîncitură în ciment, masca o gură de scurgere.

— Stropise cineva galeria cu furtunul, și cercelul a ajuns aici cu apa. L-am văzut din întîmplare lucind.

— De unde știi că a stropit cineva coridorul ?

— Mai era ud în unele locuri.

— Știi cumva cine ?

— Putea să fie oricine, oricare din cei care lucrau aici la bazin. Sau oricare dintre membri. Nu poți ști niciodată ce le vine să facă.

— Cine lucra atunci la bazin ?

— Eu şi Gabrielle cel mai mult, Tony, salvatorul... Nu, atunci n-aveam salvator, pînă în vară, cînd am intrat eu, n-am avut salvator. Domnişoara Campbell lucra pe post de salvator.

— Era aici în dimineaţa aceea ?

— Cred că da. Da, acum mi-aduc aminte că era. Unde vreţi să ajungeţi, domnule Archer ?

— Să aflu cine a omorît-o pe Gabrielle, de ce, unde şi cum.

Se sprijini de perete, cu umerii ridicaţi. Ochii şi gura îi luceau pe figura de bazalt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Archer, doar nu vreţi iar să mă acuzaţi pe mine ?

— Nu. Aş vrea să ştiu ce părere ai. Eu cred că ea a fost omorîtă aici la club, poate a fost omorîtă chiar în acest loc. Ucigaşul a tîrît-o pe jos pe plajă ; dacă nu, s-a tîrît ea singură. A lăsat o dîră de sînge care trebuia să dispară, trebuia spălată. Şi i-a căzut un cercel, care n-a dispărut.

— Un biet cercel nu e cine ştie ce dovadă.

— Nu, am răspuns eu. Nu e cine ştie ce.

— Credeţi că domnişoara Campbell a făcut toate astea ?

— Tocmai aici vreau să-ţi ştiu părerea. Avea vreun motiv, vreun mobil ?

— Se poate să fi avut.

Îşi umezi buzele cu limba.

— I-a făcut avansuri domnului Graff, numai că el nu i-a răspuns.

— Ţi-a spus Gabrielle ?

— Mi-a spus că domnişoara Campbell e geloasă pe ea. Nici nu era nevoie să-mi spună. Vedeam şi singur.

— Ce vedeai ?

— Privirile scîrboase pe care le-au schimbat toată primăvara aia. Într-un fel mai erau prietene, ştiţi cum sînt fetele cîteodată, dar nu se mai iubeau ca înainte. Pe urmă, imediat după povestea aia, imediat după anchetă, a plecat spre o destinaţie necunoscută.

— Dar s-a întors.

— S-a întors după mai mult de-un an, după ce se liniștise tot. Cazul o mai interesa încă foarte mult, totuși. M-a întrebat tot felul de lucruri, acum, vara asta. Mi-a înșirat o poveste că ea și sora ei, Rina, vor să scrie cum a fost, pentru o revistă, dar nu cred că asta le interesa.

— Ce fel de întrebări ți-au pus ?

— Nu știu, spuse el obosit. Cred că unele mi le-ați pus și dumneavoastră. Pînă acum cred că mi-ați pus un milion de întrebări.

— I-ai spus de cercel ?

— Poate i-am spus. Nu mai știu. Are vreo importanță ?

Se împinse ca să se desprindă de perete, traversă galeria tîrșîindu-și picioarele și se uită la cerul care începuse să se albească.

— Trebuie să mă duc acasă să dorm puțin, domnule Archer. La nouă trebuie să fiu iar la datorie.

— Credeam că nu obosești niciodată.

— Nu, dar mă întristez. Mi-ați răscolit multe lucruri pe care aș vrea să le uit. La drept vorbind, m-ați chinuit și dumneavoastră destul.

— Iartă-mă, te rog. Și eu sînt obosit. Dar merită, dacă reușim să-l descoperim pe ucigaș.

— Credeți ? Să zicem că-l descoperiți, ce-o să se-ntîmple ?

În lumina cenușie puteai să te sperii de fața lui, și vorbea cu un glas alimentat de-o veche amărăciune.

— O să se-ntîmple ce s-a-tîmplat și înainte. Poliția o să ia cazul din mîinile dumneavoastră, o să-l claseze bine și n-o să se-ntîmple nimic, n-o să fie nimeni arestat.

— Înainte așa s-a-ntîmplat ?

— V-am mai spus o dată. Cînd Marfeld a văzut că pe mine nu poate să mă bage la răcoare, așa pe gratis, i-a scăzut brusc interesul. Acum mi-a scăzut și mie interesul.

— Pot să merg mai departe decît Marfeld, dacă e nevoie.

— Și ce dacă mergeți ? Pentru Gabrielle e prea tîrziu ; și pentru mine e prea tîrziu. Pentru mine a fost întotdeauna prea tîrziu.

Îmi întoarse spatele și plecă.

CAPITOLUL 24

Ar fi trebuit să mă port cu mai mult tact. M-am dus la celălalt capăt al bazinului, ultimul musafir rămas de la petrecere, simțind în inimă refluxul de zori, cînd sîngele se leneveşte şi se răceşte. Ceața începuse să se risipească spre larg. Se vălătucea şi curgea ca o cascadă înceată spre vestul obscur. Pete de ocean ca marmora neagră se iveau prin ea, ici şi colo.

Probabil că l-am văzut şi am ştiut ce este înainte de a-mi da seama. Era un buştean adus de valuri, cu un ciot de rădăcină la un capăt, care plutea în apa mică de la mal. Se apropia de plajă încet, cu mişcări discontinue, împins de valurile care se spărgeau. Avea crengile foarte flexibile pentru un buştean. Un val mai mare îl urcă pe nisipul ud, maroniu. Era un om într-un trenci închis, cu cordon, întins cu fața în jos.

Poarta din gard era închisă cu lacăt. Am luat o tăbliță pe care scria NU ALERGAȚI, cu un postament solid de ciment, şi am izbit cu el în lacăt. Poarta se deschise sărind. Am coborît treptele de ciment şi l-am întors pe Carl Stern cu fața în sus. Fruntea avea o tăietură adîncă în locul unde se lovise sau fusese lovit de un obiect tare. La gît i se căsca o rană ca o gură fără dinți, care striga fără să scoată nici un sunet.

M-am dus la maşină, aducîndu-mi aminte, de pe vremea cînd mă scobeam în nas, că de-a lungul malului spre sud e un curent care merge cam cu o milă la oră. La nici trei mile de clubul Channel, din şosea ieşea, ca o excrescență, o terasă asfaltată pentru amatorii de frumuseți marine ; terasa se termina cu un gard, contrafort deasupra oceanului. Automobilul închiriat al lui Stern era parcat cu bara grea de crom în gardul de cablu. Pe parbriz, pe bord şi pe bancheta din față erau pete de sînge. Şi lama cuțitului de pe covoraşul de jos era pătată de sînge. Părea să fie chiar cuțitul lui Stern.

Nu m-am amestecat. Nu voiam să mi se atribuie nici un rol în moartea lui Stern. Am tras accelarația de mînă, m-am dus glonț acasă şi m-am culcat.

CAPITOLUL 25

Agenţia m-a sculat la şapte şi treizeci de minute.

— Răsari şi străluceşte, domnule Archer !

— Trebuie neapărat să strălucesc ? Mă simt cam înceţoşat. M-am culcat acum o jumătate de oră.

— Eu nici nu m-am culcat încă. Şi, la urma urmelor, puteai să anulezi comanda de deşteptare.

— O anulez chiar acum şi pentru totdeauna.

— Doamne, în ce dispoziţie minunată sîntem în dimineaţa asta ! Instinctul de secretară birui. Stai puţin, nu închide. Ai două telefoane interurbane, amîndouă din Las Vegas. Primul la unu şi patruzeci, o tînără doamnă a insistat foarte mult să te găsesc, dar n-a vrut să-şi dea numele. A spus că mai cheamă, dar n-a mai chemat. Lămurit ? Al doilea la trei şi cincisprezece, doctorul Anthony Reeves, intern la spitalul Memorial, zicea că e din partea unui pacient George Wall, găsit la aeroport cu răni la cap.

— Aeroportul din Vegas ?

— Da. Înseamnă ceva ?

Însemna un val de uşurare, urmat de constatarea faptului că şi eu va trebui să mă tîrîi pînă la aeroportul Internaţional şi să mă caţăr într-un avion.

— Rezervă-mi şi mie un loc, Vera, fii drăguţă.

— Primul avion spre Vegas ?

— Exact.

— Încă un telefon, ieri după-masă. Unul Mercero de la circulaţie, zicea că Jaguarul e înregistrat pe numele lui Lance Leonard. Asta e actorul care a fost împuşcat aseară ?

— Aha, a apărut în ziare ?

— Probabil. Eu am auzit la radio.

— Ce-ai mai auzit ?

— Numai atît. A fost un buletin scurt.

— Nu, am spus eu. Nu e aceeaşi persoană. Cum ziceai că-l cheamă ?

— Nu mai ţin minte.

Era o perlă de femeie.

Nu era nici zece cînd vorbeam cu doctorul Anthony Reeves în camera lui de la spitalul din sudul Nevadei. Fusese de gardă la urgenţă şi îi făcuse lui George Wall un examen preliminar cînd a fost adus de oamenii şerifului. Îl găsiseră rătăcind prin aeroportul McCarran, într-o stare deplorabilă. Avea o fractură la obraz, o comoţie cerebrală şi foarte posibil şi o fractură la baza craniului. George trebuia să aibă linişte absolută cel puţin o săptămînă şi urma să fie probabil reţinut la pat timp de o lună. N-avea voie să vadă pe nimeni.

N-avea nici un rost să mă cert cu tînărul doctor Reeves. Nu era un om pe care să-l convingi uşor. Am plecat să caut o soră mai îngăduitoare şi în cele din urmă am găsit o roşcată durdulie care s-a lăsat impresionată de o insignă veche de agent special pe care o aveam la mine. Datorită insignei, m-a condus la o rezervă cu o tăbliţă pe uşă pe care scria NU SE ADMIT VIZITE. George era singurul ocupant şi dormea. Am promis să nu-l trezesc.

Storurile de la ferestre erau trase pînă jos şi în încăpere nu era aprinsă nici o lumină. Era aşa de întuneric, că de-abia desluşeam capul alb bandajat al lui George pe pernă. M-am aşezat într-un fotoliu, între patul lui şi cel gol, şi am început să-i ascult susurul respiraţiei. Respira rar şi regulat. După un timp, aproape că am adormit şi eu.

Am tresărit speriat de un strigăt de durere. La început am crezut că e George, dar strigase un om de partea cealaltă a zidului. Strigă din nou, tare.

George se mişcă, gemu şi se ridică în capul oaselor, ducîndu-şi amîndouă mîinile la faţa pe jumătate mumificată. Se clătină, gata să cadă din pat. L-am ţinut de umeri.

— Uşurel, uşurel.

— Dă-mi drumul. Cine eşti tu ?

— Archer, am spus eu. Mama bună a năpăstuiţilor.

— Ce s-a întîmplat cu mine ? De ce nu văd ?

— Pentru că ţi-ai tras bandajul peste ochi. Şi ar mai fi un motiv : pentru că e întuneric aici.

— Unde aici ? La închisoare ? Sînt la închisoare ?

— Eşti la spital. Nu mai ţii minte că l-ai rugat pe doctorul Reeves să-mi telefoneze ?

— Nu, nu prea mai ţin minte. Ce zi e ?

— E sîmbătă dimineaţa, aproape de prînz.

Vestea l-a pocnit drept în moalele capului. S-a culcat la loc şi a stat un timp liniştit, apoi a spus contrariat :

— Se pare că am pierdut o zi.

— Linişteşte-te. Nu ţi-ar place s-o mai trăieşti încă o dată.

— Am făcut ceva rău ?

— Nu ştiu ce-ai făcut. Pui prea multe întrebări, George.

— Aha, vrei să mă menajezi ?

De ruşine, glasul i se îngroşase în gît ca o flegmă.

— Probabil că m-am purtat ca un dobitoc.

— Ni se-ntîmplă la toţi din cînd în cînd. Dar e bine să ţii minte pentru mai tîrziu.

Bîjbîi la capul patului după întrerupător, găsi firul şi trase de el. Pipăindu-şi bandajele de pe faţă, se uita la mine prin crăpăturile dintre ele. Sub bandaje, buzele lui plinuţe erau uscate şi crăpate. Spuse cu un fel de respect în glas :

— Javra aia în pijama... el m-a aranjat în halul ăsta ?

— Numai în parte. Cînd l-ai văzut ultima oară, George ?

— Păi ar trebui să ştii, că doar erai cu mine. Cum adică, numai în parte ?

— L-au mai ajutat şi alţii.

— Cine ?

— Nu-ţi aduci aminte ?

— Parcă mi-aduc aminte ceva.

Părea de o nesiguranţă copilărească. Şocul moral şi fizic îi reduseseră ego-ul în mod simţitor.

— Probabil n-a fost decît un coşmar. Era ca o îngrămădeală de decoruri din filme vechi care îmi zburau prin minte. Numai că figuram şi eu în ele. Mă urmărea un om cu o puşcă. Scena se schimba mereu... nu se poate să fi fost ceva real.

— Ba da. Te-ai luat în bețe cu plutonoul de paznici de la studioul lui Simon Graff. Numele ăsta, Simon Graff, îţi spune ceva ?

— Da, da ! Eram în pat într-o căsuță nenorocită la Los Angeles, și cineva care vorbea la telefon a pomenit numele ăsta. M-am sculat, am chemat un taxi și i-am spus șoferului să mă ducă la Simon Graff.

— Eu vorbeam la telefon, George. Erai la mine acasă.

— Am fost eu vreodată la tine acasă ?

— Ieri.

Se pare că memoria îi funcționa destul de bine. Nu mă îndoiam de sinceritatea lui, dar eram enervat.

— Cum ai ajuns de la studioul lui Graff la Vegas ? Și ce-ai făcut de-atunci și pînă acum ?

Între ochii injectați, mintea lui bîjbîia oarbă în gol.

— Cred că am venit cu un avion. Crezi că e posibil așa ceva ?

— La fel de posibil ca orice altceva. Avion public sau particular ?

După o pauză lungă, spuse :

— Probabil particular. Eram numai noi doi, eu și un alt individ. Cred că era tot ăla care a alergat după mine cu pușca. Mi-a spus că Hester e în pericol și că are nevoie de ajutorul meu. Am leșinat, sau nu știu ce s-a-ntîmplat. Pe urmă m-am pomenit mergînd pe o stradă cu tot felul de reclame luminoase care mă orbeau. Am intrat într-un hotel, unde zicea că e ea, dar plecase, și recepționerul n-a vrut să-mi spună unde.

— Care hotel ?

— Nu sînt sigur. Firma era ca un pahar de vin sau de vermut. Martini Sec ? Crezi că se poate ?

— E un hotel în oraș cu numele ăsta. Cînd ai ajuns acolo ?

— Cîndva în timpul nopții. Pierdusem orice noțiune a timpului. Restul nopții am căutat-o probabil pe Hester. Mereu leșinam și cînd îmi reveneam mă trezeam în altă parte. Era groaznic, cu toate luminile alea în ochi și cu oamenii care se tot perindau prin fața mea. Credeau că sînt beat.

— Lasă George. Acum s-a terminat.

— Cum o să las ? Hester e în primejdie. Ce, nu-i așa ?

— Poate că e, nu știu. Las-o și pe ea, de ce Dumnezeu n-o lași odată ? Îndrăgostește-te de soră, sau fă ce știi. Cu recordul tău de pînă acum, ar trebui să te însori cu

o soră. Și dacă tot veni vorba, eu zic să stai culcat, să nu vină sora să ne tragă cîteva la amîndoi.

În loc să se culce, se ridică și mai țeapăn, cu umerii arcuiți sub pijamaua de spital. Printre bandaje, ochii lui roșii mă fixau.

— S-a-ntîmplat ceva cu Hester. Încerci să-mi ascunzi, să nu aflu ce s-a-ntîmplat.

— Stai, băiete, n-o lua razna. Liniștește-te. Și-așa ți-ai adunat destule pe cap.

George spuse :

— Dacă nu vrei să mă ajuți, mă scol și plec de-aici chiar acum. Trebuie să facă cineva ceva.

— N-ai să ajungi departe.

Drept răspuns, aruncă pătura de pe el, își aruncă picioarele peste marginea patului înalt, se întinse să ajungă cu tălpile goale pe podea și se ridică în picioare clătinîndu-se. Apoi căzu în față, în genunchi, bălăbănindu-și capul, moale ca un cerb înjunghiat. L-am urcat înapoi în pat. Zăcea inert, respirînd repede, superficial.

Am sunat după soră și m-am încrucișat cu ea la ieșire.

CAPITOLUL 26

Martini Sec era un hotel la periferia vechiului centru de jocuri de noroc al orașului. Recepționerul era un bărbat gras, într-o haină reiată. Mutra lui roșcovană era încremenită într-o expresie permanent jovială, pe care te aștepți totdeauna s-o vezi la oamenii grași.

— Cu ce vă pot servi, domnule ?

— Am o întîlnire cu domnișoara Campbell.

— Tare mă tem că domnișoara Campbell n-a venit încă.

— Cînd a plecat ?

Își încleștă mîinile peste burtă, făcînd morișcă cu degetele mari.

— Ia să vedem, va să zică eu mi-am început schimbul la douăsprezece noaptea, dînsa a venit cam la o oră după

asta, a stat sus cît să-şi schimbe rochiţa şi a plecat. Nu poate să fi fost mai mult de unu.

— Ai spirit de observaţie.

— Nu poţi să nu observi aşa o bucăţică.

Scoase vîrful limbii printre dinţi.

— Era cineva cu ea cînd a plecat sau cînd a venit ?

— Nu. A venit şi a plecat singură. Sînteţi un prieten ?

— Da.

— Îl cunoaşteţi pe bărbat-su ? Unul mare cu părul roşcat deschis ?

— Îl cunosc.

— Ce-i cu el ? A venit aici în mijlocul nopţii, cu o mutră parcă era răzbunarea lui Dumnezeu. Cu vînătăi umflate pe faţă, cu sînge în păr, vorbind aiurea ca un apucat. Îi intrase în cap că nevastă-sa e vîrîtă în nu ştiu ce încurcătură şi că sînt şi eu amestecat. Zicea că ştiu unde e şi nu vreau să-i spun. Aoleu, ce-am păţit pînă am scăpat de el.

M-am uitat la ceas.

— Dacă stăm să ne gîndim, poate chiar a păţit ceva. E plecată de unsprezece ore.

— Nu vă faceţi griji. Stau ele şi cîte douăzeci şi patru, şi cîte treizeci şi şase de ore prin oraş să-şi cheltuiască banii. Poate dacă joacă şi e în mînă, stă să cîştige pînă la capăt. Sau poate e cu vreun bărbat. Trebuie că l-a atins cineva bine pe bărbat-su. Chiar e bărbatul ei ?

— Este, şi l-au atins bine mai mulţi, nu unul. Are un talent deosebit s-o încaseze la mutră. Acuma e în spital şi eu încerc să-i găsesc nevasta. Ai cumva idee unde s-a dus ?

— Poate pot să aflu, dacă e important.

Mă măsură cu privirea, cîntărindu-mi preţul hainelor şi conţinutul portofelului.

— Dar o să vă coste ceva.

— Cît ?

— Douăzeci.

Era mai mult o întrebare.

— Ei asta-i, doar nu te cumpăr şi pe dumneata cu totul.

— Bine, zece, spuse el repede.

Luă bancnota şi lopătă pînă într-o cameră din dos, de unde l-am auzit vorbind la telefon cu unul pe care-l chema Rudy. Se întoarse mulţumit de sine.

— Aseară i-am chemat un taxi, tocmai am vorbit cu dispecerul. Îl trimite pe şoferul care a luat comanda.

— Ăsta cît mă mai costă ?

— Asta vă-nţelegeţi cu el.

Am aşteptat înăuntru, lîngă poarta de sticlă, contemplînd circulaţia de după-amiază. Din puhoiul de maşini care mergeau spre vest s-a desprins un taxi amărît, galben, ce s-a oprit vizavi. Şoferul s-a dat jos şi s-a îndreptat spre hotel. Nu era bătrîn, dar avea o figură căzută şi parcă el tot atîrna cumva, ca un dulău care de multă vreme nu mănîncă decît resturi. Am ieşit şi am făcut cîţiva paşi spre el.

— Dumneavoastră sînteţi domnul cu blonda ?

— Eu sînt acela.

— N-avem voie să dăm informaţii despre cursele pe care le facem. Decît dacă aveţi hîrtie oficială că...

— O hîrţiuţă de zece dolari e bună ?

Luă poziţie de drepţi şi maimuţări un salut.

— Ce zici că vrei să ştii, taică ?

— Ai luat-o la ce oră ?

— La unu şi un sfert. M-am uitat în foaie.

— Şi ai lăsat-o unde ?

Îmi rînji cu nişte dinţi galbeni şi-şi împinse şapca pe ceafă.

— Nu mă lua aşa repede, tăicuţă. Să vedem întîi cum arată bănuţii ăia.

I-am plătit.

— I-am dat drumul pe stradă, spuse el. Nu prea mi-a plăcut aşa singură la ora aia, dar zic, ştie ea ce face.

— Unde ai lăsat-o ?

— Ceva mai încolo de Strip. Pot să-ţi arăt dacă vrei. Doi dolari pînă acolo.

A deschis portiera din spate de la taxi şi m-am urcat. După plăcuţa de deasupra volanului, îl chema Charles Meyer.

Am trecut pe lîngă cîteva clădiri în construcţie. Una din ele aparţinea lui Simon Graff. Grinzile de beton se

ridicau la marginea deşertului ca nişte armături pe care să-şi clădească oamenii visele urîte şi vesele.

Cartierul Strip degenera într-un lung şir de moteluri, care se ţineau cu dinţii de marginea strălucirii şi eleganţei. Charles Meyer întoarse în mijlocul drumului şi opri în faţa unuia din ele, Motor Parking Fiesta. Îşi întoarse mutra de dulău.

— Aici am lăsat-o.

— S-a-ntîlnit cu cineva ?

— Eu n-am văzut pe nimeni. Era numai ea singură pe stradă cînd am plecat.

— Dar erau maşini ?

— Sigur, tot timpul sînt maşini.

— Ţi s-a părut că umblă după cineva ?

— De unde să ştiu eu. Nu prea părea întreagă, era cam aiurită.

— Cum adică aiurită ?

— Ei, aşa, întoarsă pe dos. Uşor isterică. Nu prea-mi plăcea s-o las aşa, dar a zis să-mi văd de treabă. Mi-am văzut de treabă.

— Cum era îmbrăcată ?

— Rochie roşie, haină neagră de stofă, capul gol. Aha, încă ceva, avea nişte tocuri înalte. M-am şi gîndit atunci, nu merge ea departe cu tocurile alea.

— În ce parte a luat-o ?

— În nici o parte, a stat acolo lîngă cotitură pînă cînd n-am mai văzut-o. Vrei să mergi acum înapoi la Martini ?

— Stai puţin aici.

— E-n regulă, dar să ştii că taxează contorul.

Proprietarul motelului Fiesta stătea la o masă cu umbrelă, pe mica terasă din spatele biroului. Fuma pipă şi-şi făcea vînt cu un evantai zburlit din frunze de palmier.

Nu, n-o văzuse pe doamna în rochie roşie. După unsprezece şi jumătate n-a văzut nimic, a pus tăbliţa cu NU MAI SÎNT LOCURI la unsprezece şi douăzeci şi cinci şi s-a dus la culcare.

Hanul Colonial de alături avea un birouaş îngrijit la care stătea un omuleţ spilcuit, cu o mustaţă tunsă scurt şi un accent din nord-nord-est, cu intensificări astmatice. Nu, nici vorbă s-o vadă pe doamna în ches-

tiune, avea alte lucruri mai bune de făcut la ora aceea. Şi în general avea lucruri mai bune de făcut decît să răspundă la întrebări despre nevestele altora.

Apropiindu-mă de oraş şi de firmele de neon de la Flamingo, am mai încercat la Ferma Turistică Bar-X, la Bine Ai Venit Călătorule şi la Oaza. Am primit trei răspunsuri diferite, toate trei negative. Charles Meyer mă urmărea cu taxiul, cu rînjete şi semne din cap.

Motelul Eldorado era un şir dublu de coteţe vopsite în culori pastel şi festonate cu tuburi de neon. În birou nu era nimeni. Am sunat însă pînă mi-a răspuns cineva, pentru că era aproape de stradă şi pe colţ. A deschis o femeie care s-a uitat la mine de sus, înălţîndu-şi nasul lung, plin de cratere de la coşurile stoarse. Avea ochii negri şi mici, şi părul pe bigudiuri. Mi s-a făcut milă de ea, era tare urîtă. Era pur şi simplu o insultă să i-o descriu pe frumoasa blondă în rochie roşie.

— Da, spuse ea. Am văzut-o.

Ochii negri sclipiră de răutate.

— A stat la colţ aseară vreo zece-douăsprezece minute. Nu-mi place să-i judec pe alţii, dar simţeam cum mi se urcă sîngele în cap cînd o vedeam fîţîindu-se pe-acolo, doar-doar o agăţa-o cineva. Îmi dau seama imediat cînd o fată vrea să fie agăţată. Dar nu i-a mers.

Fonfăi triumfătoare.

— Bărbaţii nu se mai lasă duşi aşa uşor ca înainte, nici unul nu s-a oprit.

— Ce v-a făcut ?

— Nimic, dar nu-mi plăcea cum se fîţîie sub felinar, la colţul meu. Chestiile astea îmi strică mie socotelile. Ăsta e un motel pentru familişti. Aşa că pînă la urmă am ieşit la poartă şi i-am spus s-o întindă. M-am purtat foarte civilizat. I-am spus frumos, calm, să-şi desfacă marfa în altă parte.

Închise gura, lăţindu-şi-o într-o linie orizontală cu unghiuri drepte la colţuri.

— E o prietenă de-a dumitale, probabil.

— Nu. Sînt detectiv.

Se lumină la faţă.

— Aha. Să ştiţi că am văzut-o intrînd la Picătura de Rouă, a doua poartă de-aici. E timpul să facă cineva

curăţenie în focarul ăla de dezmăţ. O urmăriţi pentru vreo crimă ?

— Frumuseţe de gradul trei.

Mestecă gălușca precum o cămilă, apoi îmi închise uşa în nas. Picătura de Rouă era o şandrama în formă de L, cu obloane strîmbe în ţiţîni şi cu uşi care de mult nu mai fuseseră vopsite. Uşa de la birou mi-a deschis-o o femeie într-un halat murdar de baie, pe care şi-l ţinea strîns în jurul mijlocului. Avea părul roşu cîrlionţat şi pielea arsă de arşiţa zilelor cu soare ; numai sînul neglijent i se vedea alb în deschizătura halatului. Mi-a recepţionat şi mi-a şi întors ocheada de sus în jos, lăsînd şi halatul şi uşa să se deschidă mai tare.

— Caut o femeie.

— Ce coincidenţă. Eu tocmai caut un bărbat. Numai că-i un pic, un picuţ cam devreme pentru mine. Sînt niţeluş rămasă de-aseară.

Căscînd, ridică un pumn şi întinse celălalt braţ, drept, deasupra capului. Răsuflarea ei era un amestec de gin şi de feminitate efervescentă. Picioarele desculţe erau albe şi murdare.

— Hai, intră, că nu te muşc.

Am intrat. Odaia era murdară şi răvăşită, pe biroul de înregistrare erau pahare cu urme de ruj, pe jos erau împrăştiate reviste.

— Aseară a fost mare bal mare ?

— A, da. O nebunie. Am băut pînă la patru, şi ştii cum e, te trezeşti la şase şi nu mai poţi să adormi. Ei, divorţul cu avantajele lui... de fapt nu e chiar aşa de grozav cum se spune.

M-am înarmat cu răbdare să mai ascult povestea unei vieţi. Probabil că mutra mea, sau poate expresia de nătăfleaţă credul, invita la spovedanie. Dar am fost cruţat de data asta.

— Bun. Şi, frăţioare, hai să n-o mai luăm pe după piersic. O vrei pe fetiţa cu rochie roşie.

— Repede te-ai prins.

— Mda. Şi află că nu-i aici. Nu ştiu unde e. Eşti gangster, sau ce eşti ?

— Ciudată întrebare.

— Ei, da, parcă ți-am dat cu ceva în cap, nu ? Ai pistol la subțioară, și Davy Crockett nu ești, așa că...

— Îmi spulberi toate iluziile.

Se uită la mine apăsat, cu ochii mijiți.

— Hai odată, spune ce vrei. Aia mică zicea că umblă niște gangsteri după ea. Ești gangster sau nu ?

— Sînt detectiv particular. M-a angajat bărbatul ei ca să i-o găsesc.

Mi-am dat seama brusc că sînt tot acolo de unde-am plecat, dar după douăzeci și opt de ore, și în alt stat. Parcă trecuseră douăzeci și opt de zile.

Femeia spunea :

— Și dacă i-o găsești, ce vrea să facă cu ea ? Să-i tragă o bătaie ?

— Să aibă grijă de ea. Are mare nevoie.

— Asta așa o fi. M-a fraierit cu gangsterii ăia ? Vreau să zic, n-au fost decît niște tromboane de-ale ei ?

— Nu cred. A spus vreun nume ?

Dădu din cap.

— Un nume. Carl Stern.

— Ai auzit de el ?

— Da. Am citit în *Sun*, îi povestește toate isprăvile; a apărut pe pagina întîi toamna trecută cînd a cerut autorizație pentru jocurile de noroc. Nu cumva e el bărbatul ei ?

— Bărbatul ei e un băiat cumsecade din Toronto. George Wall. Niște prieteni de-ai lui Stern l-au băgat în spital. Vreau să ajung la nevastă-sa înainte s-o bage și pe ea în spital.

— Fără vrăjeli ?

— Zău.

— Ce i-a făcut lui Stern ?

— Asta vreau și eu s-o întreb. Unde e acuma ?

Îmi aruncă iar o privire minerală.

— Să-ți văd carnetul. Nu că ar însemna cine știe ce. Tipul care mi-a aranjat divorțul era detectiv particular cu carnet în regulă și era o pușlama de prima clasă.

— Eu nu sînt, am spus cu surîsul de rigoare, și mi-am prezentat legitimația cu poză.

Ridică spre mine ochii pătrunzători.

— Te cheamă Archer ?

— Da.

— Asta-i coincidență, sau ce Dumnezeu mai e? A încercat să-ți telefoneze aseară personal. A bătut la ușă pe la două noaptea, era albă ca varul și tremura toată; m-a rugat să telefoneze de la mine. Am întrebat-o ce-a pățit. A început să plîngă și mi-a spus că umblă niște gangsteri după ea, și dacă n-au găsit-o încă, o s-o găsească. Voia să telefoneze la aeroport ca să prindă un avion să plece cît mai repede. Am telefonat eu, dar n-aveau locuri pînă azi-dimineață. Atunci a încercat la dumneata.

— De ce?

— Nu mi-a spus. Dacă ești prieten cu ea de ce n-ai spus de la început? Ești sau nu ești prieten cu Rina Campbell?

— Cu cine? am întrebat eu.

— Cu Rina Campbell. Fata de care vorbim.

Mi-am revenit destul de zdruncinat.

— Cred că da. Mai e aici?

— I-am dat un somnifer și am culcat-o. N-a mai scos nici un piuit. Probabil mai doarme încă, sărăcuța.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Da, mi-ai dat să înțeleg asta destul de clar. Numai că trăim într-o țară liberă, și dacă nu vrea să te primească, n-ai cum s-o sileşti.

— N-am de gînd s-o bruftuluiesc.

— Nici nu te sfătuiesc, frățioare. Încearcă s-o atingi, și te-mpușc cu mîna mea.

— Îți place fata, așa-i?

— De ce să nu-mi placă? E fată bună, mai rar așa fată bună. Nu mă interesează ce-a făcut.

— Nici dumneata nu te porți rău.

— Ei, aș! Asta n-o mai știu. Am fost și eu cineva, cînd eram de vîrsta Rinei. Am încercat să mai rămîn așa la un colț, dac-o fi nevoie. Dacă nu poți să dai puțină bunătate în lumea asta, atunci de ce mai ești om?

— Cum ziceai că te cheamă?

— Nu ziceam. Mă cheamă Carol, doamna Carol Busch.

Îmi întinse o mînă roșie, de loc frumoasă.

— Ține minte, dacă s-a răzgîndit și nu mai vrea să-ți vorbească, pa și pusi.

Deschise o ușă, intră în casă și închise energic ușa după ea. Am ieșit afară, de unde vedeam toate ieșirile. Charles Meyer aștepta cu taxiul.

— Ei, ai dibuit-o ?

— Da de unde. Plec. Cît îți datorez ?

Se aplecă într-o parte să se uite la contoar.

— Trei șapteș'cinci. Nu vrei să te duc în centru ? Îți iau numai jumătate de preț.

— Vreau să merg pe jos. Am nevoie de mișcare.

Avea o mutră tristă și canină. Știa că mint, și știa și de ce : n-aveam încredere în el. Doamna Carol Busch mă strigă din ușa de lîngă birou.

— Hai, că s-a sculat, vrea să vorbească.

CAPITOLUL 27

Doamna Busch rămase afară și mă lăsă să intru singur. În cameră era întuneric și răcoare. Obloane de camuflaj și perdele grele nu lăsau să intre soarele. Singura sursă de lumină era o veioză cu abajur pe noptieră. Fata stătea la picioarele patului nefăcut, cu fața întoarsă de la lumină.

Mi-am dat seama din ce cauză, atunci cînd a renunțat la poză și s-a uitat la mine. Avea ochii umflați de lacrimi sau de somnifer. Părul strălucitor era aranjat fără grijă. Era îmbrăcată cu rochia de lînă roșie, dar se purta cu ea parcă ar fi fost din pînză de sac. Părea că peste noapte și-a pierdut convingerea că frumusețea n-o s-o trădeze. Avea o voce slabă și subțirică :

— Bună.

— Bună, Rina.

— Știi cine sînt, spuse ea tristă.

— Acum știu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e un gest de soră bună. Unde ți-e sora, Rina ?

— Hester s-a băgat într-o încurcătură. A trebuit să plece din țară.

— Ești sigură ?

— Nu mai sînt sigură de nimic de cînd am aflat că a murit Lance.

— Cum ai aflat ? Pe mine nu m-ai crezut aseară cînd ţi-am spus.

— Acum n-am încotro, te cred. Am luat la hotel un ziar din Los Angeles şi am văzut un titlu despre el... despre moartea lui.

Îşi ridică pleoapele cu greu. Ochii ei albaştri închis se schimbaseră mult în ultimele treisprezece ore : vedeau mai mult şi le plăcea mai puţin ce vedeau.

— Oare sora mea... Hester l-a omorît ?

— S-ar putea, dar mă îndoiesc. Unde ţi-au spus că se duce, în Mexic, în Canada, în Hawai ?

— Nu mi-au spus. Carl Stern zicea că e mai bine să nu ştiu.

— Şi ce trebuie să faci aici ? Să-i creezi un alibi ?

— Probabil. Aşa cred.

Ridică iar ochii spre mine.

— Te rog nu mă împinge de la spate. Sînt gata să-ţi spun tot ce ştiu, dar te rog, nu mă pune la interogatoriu. Am avut o noapte îngrozitoare.

Îşi trecu degetele peste frunte ; era udă. Pe noptieră era o cutie cu şerveţele igienice. I-am dat un şerveţel, cu care s-a şters pe frunte şi şi-a suflat nasul. Întrebă cu totul pe neaşteptate, cu glas subţire ca un flaut :

— Eşti om bun ?

— Îmi place să cred că da. Dar candoarea ei mă opri din răspuns. Nu, i-am spus eu, nu sînt. Tot încerc, atunci cînd îmi aduc aminte, dar în fiecare an mi-e tot mai greu.

Încercă să zîmbească. Colţurile gingaşe ale gurii nu voiau să se ridice.

— Vorbeşti ca un om cumsecade. De ce ai venit aseară la sora mea acasă. Cum ai intrat ?

— Am spart un geam.

— De ce ? Ai ceva împotriva ei ?

— Nimic personal. M-a rugat bărbatul ei s-o găsesc. De-atunci tot încerc.

— N-are bărbat. Vreau să zic, bărbatul lui Hester a murit.

— Aşa ţi-a spus ea, că a murit ?

— Nu-i adevărat ?

— Nu prea spune ea adevărul cînd poate să scape cu o minciună.

— Știu.

Apoi adăugă pe un ton de loc sentimental :

— Dar Hester e sora mea și o iubesc. Întotdeauna am făcut ce-am putut pentru ea și o să fac și de-acum înainte.

— Păi de asta ești aici.

— De asta sînt aici. Lance și Carl Stern mi-au spus că pot s-o scutesc pe Hester de multe necazuri, poate chiar de închisoare. Tot ce trebuia să fac era să fug aici sub numele ei, să mă înregistrez la un hotel și pe urmă să dispar. Trebuia să iau un taxi pînă la marginea deșertului, după aeroport, de unde să mă ia Carl Stern. Dar nu m-am întîlnit cu el. În loc să mă duc acolo, am venit încoace. Mi s-a făcut frică.

— De asta ai încercat să-mi telefonezi ?

— Da. M-am gîndit cînd am văzut în ziar despre Lance. Despre asta mi-ai spus adevărat, poate că și ce mi-ai spus de celelalte e adevărat. Și mi-am adus aminte ceva ce mi-ai spus aseară... primul lucru pe care l-ai spus cînd m-ai văzut în cameră la Hester. Ai spus...

Vorbea cu grijă, ca un copil care repetă o lecție papagalicește.

— Credeai că sînt Hester și ai spus că credeai că am murit... că ea a murit.

— Da, așa am spus.

— E adevărat ?

Ezitam, Se ridică, puțin cam nesigură, pe picioare. Mă apucă strîns de braț :

— A murit Hester ? Nu-ți fie frică să-mi spui. Sînt tare.

— Îmi pare rău, dar nu știu.

— Dar ce crezi ?

— Cred că a murit. Cred că a fost omorîtă ieri după-masă în casa din Beverly Hills. Și alibiul pe care încearcă ei să-l creeze nu e pentru Hester. E pentru cine a omorît-o.

— Iartă-mă. Nu înțeleg.

— Să zicem că a fost omorîtă ieri. Tu, cu identitatea ei, fugi aici, te înregistrezi şi dispari. N-o să mai întrebe nimeni de ea în Los Angeles.

— O să întreb eu.

— Dacă te mai întorci vie.

Abia după o secundă înţelese şi mai trecu o secundă pînă să facă legătura cu situaţia ei actuală. Clipi şi atunci simţi şocul. Avea ochii ca două ouă albastre de Paşti, crăpate.

— Ce crezi că trebuie să fac ?

— Să te evapori. Să dispari pînă aranjez eu toată treaba. Dar vreau mai întîi să-ţi aud povestea. Nu mi-ai explicat încă de ce i-ai lăsat să te folosească drept momeală. Sau ce ştiai despre îndeletnicirile surorii tale. Ţi-a spus ce făcea ?

— N-a fost în intenţia ei să-mi spună, dar am ghicit şi singură. Sînt gata să vorbesc, domnule Archer. Într-un fel, sînt tot aşa de vinovată ca şi Hester. Mă simt răspunzătoare pentru toată povestea asta.

Se opri, uitîndu-se în jur la pereţii galbeni. Privirea ei absentă se opri la uşa din spatele meu, şi deodată deveni atentă. Cînd m-am întors, uşa s-a dat de perete. Lumina stridentă a soarelui, care m-a izbit în ochi, lucea pe trei ţevi de revolver. Unul îl ţinea Frost. Lashman şi Marfeld îl flancau. În spatele lor, doamna Busch se tîra pe pietriş. Pe stradă, rabla galbenă a lui Charles Meyer se îndrepta spre oraş.

Toate astea le-am văzut în timp ce întindeam mîna spre pistolul de la subţioară. N-am apucat să termin mişcarea. Ziua, şi noaptea, şi iar ziua precedentă îmi tociseră simţurile, nu mai reacţionam cum trebuie, dar ştiam că tot ce-aveau nevoie era să mă vadă cu un pistol în mînă. Am rămas cu mîna dreaptă încremenită pe piept.

Frost zîmbi ca un cap de mort pe fundalul albastru incandescent al cerului. Purta o cămaşă de mătase în multe culori, o pălărie Panama cu bandă asortată şi pantaloni albi cum poartă jucătorii de tenis. Pistolul din mînă era un automat german. Împinse ţeava revolverului în plexul meu şi-mi luă revolverul. Îmi ordonă :

— Mîinile pe cap. Ce surpriză plăcută !

Mi-am pus mîinile pe cap.

— Îmi place și mie.

— Acum întoarce-te.

Doamna Busch se ridicase în picioare. Strigă în gura mare :

— Ticăloșilor, derbedei ordinari !

Se repezi în spinarea celui care era mai aproape de ea. Acesta s-a întîmplat să fie Marfeld. Marfeld se învîrti în loc și o pocni în obraz cu patul pistolului. Femeia se întoarse și căzu, rămînînd nemișcată cu fața în jos, cu părul răvășit ca niște flăcări. Atunci am spus :

— Am să te omor, Marfeld.

Se întoarse la mine cu ochi bucuroși, dacă Marfeld era în stare să simtă vreo bucurie.

— Tu și mai cine, puiule ? Închide gurița și nu te mai lăuda atîta. Deocamdată o încasezi tu.

Mă lovi în cap cu revolverul. Cerul începu să se legene ca un balon albastru legat cu sforicică.

Frost se răsti la Marfeld.

— Termină. Și lasă femeia, fir-ar a dracului de treabă !

Apoi îmi spuse mie cu voce blîndă :

— Rămîi cu mîinile pe cap și întoarce-te.

Am făcut ce mi-a spus, gîdilat de viermii de sînge care mi se tîrau din păr în jos pe față. Rina stătea pe pat sprijinită de zid. Își trăsese picioarele sub ea și tremura.

— Mă dezamăgești, păpușo, spuse Frost. Și tu, Lew.

— Mă dezamăgesc pe mine în primul rînd.

— Da, după osteneala care mi-am dat-o ca să-ți ofer sfaturi bune și după toți anii în care am întreținut relații prietenești.

— Mă emoționezi profund. N-am mai fost așa de profund emoționat de cînd am auzit o hienă urlînd.

Frost împinse țeava de la pistol adînc în rinichiul meu drept. Marfeld mă înconjură, mișcînd preocupat din umeri.

— Nu se vorbește așa cu domnul Frost.

Repezi muchea palmei spre beregata mea. Am băgat bărbia în piept ca să-mi feresc laringele și am primit lovitura în gură. Am scos un sunet și m-am repezit la el. Lashman mi-a răsucit brațul drept lăsîndu-se cu toată greutatea pe el. Am văzut cum umărul lui Marfeld

se lasă brusc în jos. La capătul braţului drept, încovoiat, pumnul lui m-a pocnit în stomac. M-am îndoit din mijloc. Apoi m-am îndreptat, înghiţind cafeaua amară care-mi venise pe gît.

— Destul, spuse Frost. Ţine pistolul pe el, Lash.

Frost trecu pe lîngă mine spre pat. Mergea alene, cu umerii căzuţi. Avea o voce uscată şi obosită :

— Acum eşti gata de plecare, puişor ?

— Unde e sora mea ?

— Ştii doar că a trebuit să plece din ţară. Vrei să faci ceva ca s-o ajuţi, nu ?

Se aplecă spre ea, maimuţărindu-se linguşitor.

Rina şuieră la el, rînjind cu toţi dinţii :

— N-aş merge cu tine nici pînă vizavi. Puţi. O vreau pe sora mea.

— Ai să vii dacă nu vrei să te ducem pe sus. Aşa că încalecă şi hai.

— Nu. Daţi-mi drumul de-aici. Mi-aţi omorît sora.

Se luptă să se dea jos din pat şi fugi spre uşă. Marfeld o prinse de mijloc şi începu să mimeze o trîntă, rînjind, cu burta lipită de şoldul ei. Rina îl zgîrie cu unghiile pe obraz. El o prinse de mînă, îi îndoi degetele la spate şi o lovi brutal în cap cu dosul palmei. Rămase supusă, sprijinită de peretele livid.

Pistolul din spatele meu nu mă mai atingea, lăsîndu-mi un gol rece. M-am întors brusc. Lashman se uita cum o loveşte pe fată, cu ochi aprinşi şi visători de vizionar. I-am apăsat pistolul în jos înainte de-a apuca să tragă. I l-am luat şi l-am izbit cu el în tîmpla stîngă. S-a prăbuşit în uşă.

Marfeld era în spinarea mea. Era greu, puternic, şi cu un simţ înnăscut al folosirii pîrghiilor. Îşi făcu braţul colac pe după gîtul meu şi strînse. L-am aruncat, izbindu-l de tocul uşii. Era gata să-mi rupă capul, dar a căzut peste Lashman, cu faţa în sus. Cu patul pistolului l-am lovit între ochi.

M-am întors spre Frost chiar în clipa cînd a apăsat pe trăgaci şi m-am aruncat într-o parte. Gloanţele au intrat pîrîind în perete, departe de capul meu. L-am împuşcat în braţul drept. Revolverul i-a căzut pe jos cu un clăncănit. Am pus pe el mîna în care n-aveam nimic,

m-am ridicat, m-am dat înapoi pînă la zid şi m-am uitat prin cameră.

Fata se sprijinea de peretele opus, palidă şi nemişcată. Frost stătea pe jos între noi, ţinîndu-şi braţul drept cu mîna stîngă. Pe degete avea o dantelă de sînge. S-a uitat de la mînă la mine. Teama de moarte, care niciodată nu-i părăsea ochii, pusese stăpînire acum şi pe restul feţei. În uşă zăcea Marfeld cu capul pe pieptul lui Lashman. Globii ochilor cu vinişoare roşii erau daţi peste cap şi în interior, spre crăpătura vînătă de pe frunte. În afară de răsuflarea lui răguşită şi de zgomotul ventilatorului, camera era foarte liniştită.

În uşă apăru doamna Busch, clătinîndu-se uşor. Avea un ochi vînăt şi umflat, şi gura ei zîmbitoare era plină de sînge. Ţinea cu amîndouă mîinile un automat de calibrul 45. Frost se uită în ochiul mişcător şi încercă să se vîre sub pat. Dar patul era prea jos ca să încapă. Se întinse de-a lungul lui, scîncind :

— Te rog. Sînt bolnav. Nu trage.

Femeia cu părul roşu începu să rîdă.

— Ia uite la el cum se tîrăşte. I-auzi la el cum scheaună.

— Nu-l omorî, am spus eu. Oricît de ciudat ar părea, am nevoie de el pentru ceva.

CAPITOLUL 28

Rina conducea Cadillacul lui Frost. Eu şedeam cu Frost în spate. Frost îşi dădăcea braţul, refuzînd să vorbească ; dădea numai indicaţii pe unde s-o luăm.

Dincolo de aeroport, am întors spre munţii care stăteau goi şi zbîrciţi la soare. Drumul urca către soare şi cum urca se făcea tot mai mic, schimbîndu-se în pietriş. Am urcat peste prima cocoaşă de deal şi a apărut perspectiva unei văi cu fundul alb, unde nu creştea nimic.

Lîngă creasta versantului pe care urca şoseaua, incastrată în pantă, era o clădire de ciment cu acoperişul

rotund. Bondoacă şi fără ferestre, clădirea semăna cu o cazemată. De fapt şi era un depozit părăsit de muniţii.

Frost spuse :

— Am lăsat-o acolo înăuntru.

Rina se uită peste umăr. Piciorul ei nervos frînă oprind maşina în bot cu burta la pămînt. Ne-am strecurat afară, sub cerul orbitor. I-am spus Rinei să rămînă în maşină.

— Poţi să laşi revolverul, zise Frost. Nu e decît ea acolo.

L-am pus să meargă în faţa mea şi am urcat amîndoi panta pînă la singura uşă a clădirii. Căptuşită cu oţel mîncat de rugină, uşa se deschise pe jumătate. Am tras-o pînă s-a deschis complet, ţinînd revolverul îndreptat spre Frost. Din interior a venit un suflu de aer cald. Mirosea ca un cuptor în care s-a ars carnea.

Frost rămăsese în urmă. L-am silit să intre înaintea mea. Stăteam pe un palier îngust, încercînd să străpungem cu ochii întunericul. Podeaua de ciment a depozitului era la vreo doi metri sub nivelul uşii. Încadrate în lumină, umbrele noastre cădeau de-a curmezişul ei. L-am împins pe Frost la o parte din dreptunghiul de lumină şi am văzut ce era pe podea : ceva chircit ca o mumie înnegrită şi consumată nu de timp, ci de foc.

— Tu i-ai făcut asta ?

Frost spuse fără convingere :

— Ei, asta-i, eu ! Bărbat-su. Cu el ar trebui să vorbeşti. A urmărit-o pînă aici de la Los Angeles, ştiai ? A curăţat-o şi a dat foc la cadavru.

— O să trebuiască să găseşti ceva mai bun, Frost. Am vorbit cu bărbatul de care zici. L-aţi adus aici cu avionul lui Stern ca să pară că el a comis crima. Probabil că şi cadavrul l-aţi adus tot atunci, să nu faceţi două drumuri. Numai că planul n-a ţinut şi nici n-o să ţină. Din toate planurile voastre meschine, nici unul nu vă reuşeşte.

Tăcu o perioadă de timp, fragmentată în perioade mai mici, ritmate spasmodic de ticul care-i mişca pleoapa.

— N-a fost ideea mea, a fost ideea lui Stern. Şi cu benzina, tot ideea lui a fost. A spus să-i dăm foc, ca să nu poată, atunci cînd o să găsească cadavrul, să stabi-

lească de cît timp e moartă. Fata era deja moartă, așa că vezi, n-am făcut decît s-o incinerăm.

Se uită în jos la cadavru. Era imaginea lucrului de care se temea cel mai mult și care îi impunea tăcere. Deodată întinse brațul sănătos, se agăță de umărul meu și mă apucă strîns.

— Nu vrei să ieșim de-aici, Lew ? Sînt bolnav, nu pot să suport să stau aici.

M-am scuturat de mîna lui.

— Ieșim după ce-mi spui cine a omorît-o pe fată.

A urmat o altă tăcere în care se auzea numai respirația.

— Isobel Graff a omorît-o, spuse el în cele din urmă.

— De unde știi ?

— A văzut-o Marfeld. A văzut-o fugind din casă ca apucată. A intrat și a găsit-o pe Hester în living-room. Avea capul spart cu un vătrai. Vătraiul era pe pieptul ei. Nu puteam s-o lăsăm acolo. Poliția ar fi depistat imediat legătura cu Graff și...

— Ce legătură avea Hester cu Graff ?

— Isobel credea că sînt în combinație, ca să nu spunem mai mult. În orice caz, eu trebuia să fac ceva cu cadavrul. Am vrut să-l arunc în ocean, dar Graff a spus nu, — are o casă chiar pe faleză, în Malibu. Atunci lui Lance Leonard i-a venit ideea asta.

— Cum de era băgat și Leonard ?

— Era prieten cu Hester. Ea a împrumutat mașina lui. A venit să și-o ia. Leonard avea cheia de la casă și a dat peste Marfeld cu cadavrul. Avea și el motive să mușamalizeze chestiunea, așa că a propus s-o aducem pe sora ei, să ne ajute. Cele două surori semănau leit, aproape ca două gemene, și Leonard le cunoștea pe amîndouă. A convins-o la telefon pe sora ei să vină cu avionul aici.

— Și ce urma să se-ntîmple cu ea după aceea ?

— Asta era problema lui Carl Stern. Dar se pare că Stern a lăsat toate baltă și a șters-o. Nu prea văd cum de și-a permis acest lux.

— Atunci ai cam rămas în urmă, am spus eu. Înainte erai un om priceput. De cînd ai început să-i lași pe niște pistolari, pe niște prostănaci, să gîndească în locul tău ?

Frost făcu o grimasă și lăsă capul în jos.

— Nu mai sînt ce-am fost odată. Sînt în drum spre groapă, Lew. Mi se duce dracului tot ce am pe dinăuntru. Chiar şi acum am nişte dureri teribile. N-am voie să circul aşa mult.

— N-ai să mai circuli. Ai să stai liniştit într-o celulă.

— Eşti un om aspru, Lew.

— Ce-mi tot spui Lew ? Ia nu-mi mai spune pe nume. Ar trebui să te las aici, să te-ntorci cum ştii.

— Doar n-o să-mi faci mie una ca asta !

Mă înhăţă iar, vorbind tot timpul.

— Ascultă-mă, Lew... domnule Archer. Chestia aia cu Italia. Pot să-ţi dau cinci sute pe săptămînă, timp de douăzeci şi şase de săptămîni. Nici o treabă, nimic. Un concediu gratis...

— Să-ţi fie dăruit. Nu m-aş atinge de un ban de la tine nici cu mănuşi de cauciuc.

— Dar n-ai să mă laşi aici ?

— De ce nu ? Tu cum ai lăsat-o pe ea ?

— Nu-nţelegi. N-am făcut decît ceea ce trebuia să fac. Eram prinşi. Fata singură a aranjat în aşa fel încît să fim prinşi. Îi avea cu ceva la mînă pe şef şi pe nevastă-sa, o probă împotriva lor, şi i-a dat-o lui Carl Stern. El ne-a silit, oarecum, să facem tîrgul. Eu aş fi făcut altfel.

— Va să zică tot ce-ai făcut a fost din vina lui Stern.

— N-am spus asta, dar el dădea comenzile. A trebuit să colaborăm cu el. Stern l-a silit pe şef pînă şi să-şi dea numele pentru marea lui operaţiune, asta, cea mai nouă.

— Ce probă deţine Stern împotriva soţilor Graff ?

— Crezi c-o să-ţi spun ?

— Ai să-mi spui imediat. Acuma. Începe să-mi fie silă de tine, Frost.

Se dădu înapoi din faţa mea, ca să se sprijine de uşă. Lumina îi cădea pe o parte a feţei şi din cauza asta profilul lui părea palid şi subţire ca hîrtia. Ca şi cum corupţia îl mîncase pe dinăuntru pînă nu rămăsese din el decît o suprafaţă care acoperea o întunecime totală.

— Un pistol, spuse el. Un pistol de tragere la ţintă a domnului Graff. Isobel a tras cu el acum vreo doi ani, a omorît o fată.

— Unde ţine Stern revolverul ?

— Într-o cutie, în seif. Măcar atît am aflat şi eu, dar n-am putut ajunge să pun mîna pe el. Totuşi aseară îl avea cu el în maşină. Mi l-a arătat.

Ochii lui opaci se însufleţiră de o lumină gălbuie.

— Ştii, Lew, sînt autorizat să dau o sută de mii pentru revolveraşul ăla. Eşti băiat zdravăn şi deştept. Nu poţi să i-l iei lui Stern ?

— Mi-a luat-o cineva înainte. Lui Stern i-a tăiat cineva gîtul azi-noapte. Sau poate ştii asta, Frost.

— Nu. Nu ştiam. Dacă e adevărat, atunci se schimbă lucrurile.

— Pentru tine nu se schimbă nimic.

Am ieşit afară. Sub noi, valea se vedea neclar prin propria ei fierbinţeală albă. În acest loc antiuman, Cadillacul de pe drum părea la fel de deplasat ca o rachetă cocoţată pe munţii din lună. Rina stătea la poalele pantei, cu faţa întoarsă, lipsită de expresie. Era tristă vestea pe care i-o duceam.

CAPITOLUL 29

Mult mai tîrziu, abia la apusul soarelui, în avion, am fost în stare să vorbim despre asta. Leroy Frost, care nega, protesta, şi chema în ajutor avocaţi şi doctori, fusese depozitat împreună cu Marfeld şi cu Lashman la spital, în aripa rezervată delicvenţilor. Rămăşiţele lui Hester Campbell se aflau în subsolul aceleiaşi clădiri, în aşteptarea autopsiei. Le-am spus şerifului şi procurorului districtual destul ca să-i reţină pe Frost şi pe oamenii lui în vederea unei eventuale extrădări pentru bănuială de crimă. Nu mă aşteptam să se prindă. Ultimele deplasări în legătură cu cazul trebuiau făcute în California.

Avionul DC-6 părăsi pista şi urcă panta de aer albastru. Nu mai erau decît vreo zece pasageri, şi Rina şi cu mine eram singuri în partea din faţă a avionului. Cînd s-a stins anunţul FUMATUL OPRIT, s-a aşezat

picior peste picior şi a aprins o ţigară. Fără să se uite la mine direct, spuse cu voce fragilă :

— Cred că îţi datorez viaţa, cum se spune în cărţi. Nu ştiu ce-aş putea să fac să te răsplătesc. Sigur, ar trebui să-ţi propun să mă culc cu tine. Ai vrea ?

— Lasă astea, am spus eu. Ai trecut prin momente grele şi ai făcut o greşeală în care am fost şi eu implicat. Dar asta nu înseamnă să-mi pui mie totul în spinare.

— N-am vrut să fiu scorţoasă, spuse ea puţin cam scorţos. Îţi făceam o ofertă serioasă. Mă dau pe mine pentru că n-am altceva mai bun să-ţi dau.

— Rina, termină.

— Nu sînt destul de atrăgătoare, asta vrei să spui ?

— Spui prostii. Dar nu te condamn. Ai tras o spaimă bună.

Stătu un timp bosumflată, uitîndu-se în jos, la Zidul Chinezesc de munţi, peste care zburam. În cele din urmă spuse spăsită :

— Ai perfectă dreptate. Mi-a fost frică, frică într-adevăr, prima oară în viaţa mea. E ciudat cum poate asta să schimbe o fată. Mă făcea să mă simt... nu ştiu, aproape ca o tîrfă... ca şi cum nu mai valoram nimic în ochii mei.

— Aşa şi vor ticăloşii să te simţi. Dacă toţi ne-am simţi ca nişte tonţi, atunci am fi toţi pe aceeaşi treaptă şi ticăloşii ar putea să-şi facă nepedepsiţi toate ticăloşiile. Totuşi, nu reuşesc. Ticăloşia nu mai e ce-a fost, nici măcar la Los Angeles. De asta au trebuit să clădească Vegas.

Rina nu zîmbi.

— E chiar aşa de groaznic acolo ?

— Depinde pe cine-ţi alegi ca tovarăşi de joacă. I-ai ales pe cei mai răi cu putinţă.

— Nu i-am ales eu şi nu sînt tovarăşii mei. Şi nici n-au fost. Mi-e silă de ei. Am prevenit-o pe Hester de nu ştiu cîţi ani că Lance e ca o otravă pentru ea. Şi i-am spus şi lui Carl Stern în faţă ce cred despre el.

— Cînd asta ? Aseară ?

— Nu, acum cîteva săptămîni. M-am dus să mă întîlnesc cu Lance şi cu Hester. Poate că am făcut o prostie, dar voiam să aflu ce se-ntîmplă. Hester l-a adus pe Carl Stern pentru mine, închipuieşte-ţi ! Se zice că e

milionar, şi Hester totdeauna a crezut că cel mai important lucru sînt banii. Nici măcar atunci, după atîta timp, nu înţelegea de ce nu marşez la jocul cu Stern.

— Nu-i vorbă, că nici n-aş fi ajuns nicăieri, adăugă ea strîmbîndu-se. Nu-l interesam nici cît mă interesa el pe mine. Toată seara, prin barurile în care am fost, îl mîngîia pe Lance cu picioarele pe sub masă. Hester nici n-a observat, sau poate nu-i păsa. Era lemn la unele lucruri. Dar mie îmi păsa, pentru ea. Pînă la urmă le-am spus tot şi am plecat lăsîndu-i pe toţi trei acolo.

— Ce le-ai spus ?

— Adevărul gol-goluţ. Că Stern e pederast, dacă nu şi mai rău, şi că Hester e o tîmpită că umblă cu el şi cu drăguţul lui.

— Ai pomenit de şantaj ?

— Le-am spus că bănuiesc ceva.

— A fost o mare imprudenţă. I-ai dat lui Stern un motiv să-ţi dorească moartea. Sînt convins că voia să te omoare aseară. Norocul tău că a murit el întîi.

— Nu se poate ! Nu pot să cred că...

Dar credea. Gîtul i se uscase. Se opri încercînd să înghită.

— Numai pentru că... pentru că bănuiam ceva ?

— Îl bănuiai de şantaj şi l-ai făcut pederast. Lui Stern i-a venit întotdeauna uşor să omoare. M-am uitat prin cazierul lui azi după-masă, autorităţile din Nevada au o listă întreagă cu faptele lui. Nu-i de mirare că n-a putut să obţină autorizaţie pentru jocuri de noroc pe numele lui. Prin anii treizeci a fost unul din oamenii lui Anastasia, era suspectat că a participat la peste treizeci de asasinate.

— De ce n-a fost arestat ?

— A fost, dar n-au putut să-l condamne. Nu mă întreba de ce. Stern a sfîrşit în Vegas, dar activitatea şi-a desfăşurat-o în toată ţara. A lucrat pentru Lepke, pentru Game Boy Miller în Cleveland, pentru Lefty Clark în Detroit, pentru banda Trans America din Los Angeles. Şi-a terminat ucenicia sub Siegel, şi după ce s-a zis cu Siegel, a început să lucreze pe cont propriu.

— Ce să lucreze ? Ce făcea ?

— Escrocherii la cursele de cai, trafic de narcotice, prostituţie, tot ce putea să-i aducă cît mai repede cîştiguri murdare. Era milionar, e adevărat, şi nu o singură dată. Numai în afacerea cu Casbah a băgat un milion.

— Nu-nţeleg de ce s-a apucat de şantaj. Doar n-avea nevoie de bani.

— Nu uita că a crescut sub aripa asociaţiei gangsterilor, şi una din principalele surse ale puterii lor a fost şantajul, încă din zilele Mafiei. Nu, nu de bani avea nevoie. Avea nevoie de situaţie. Numele lui Simon Graff îi dădea ocazia să-şi reia oficial activitatea, să-şi consolideze situaţia.

— Şi eu l-am ajutat.

Oasele feţei i se ascuţiseră aşa de tare că aproape se făcuse urîtă.

— I-am dat posibilitatea s-o facă. Aş fi în stare să-mi muşc limba şi s-o scuip din gură.

— Înainte de asta, te rog să-mi explici ce-ai vrut să spui.

Respiră scurt şi adînc.

— În primul rînd, sînt soră specializată în psihiatrie.

Tăcu. Îi era greu să înceapă.

— Mi-a spus mama ta, am zis eu.

Se uită la mine dintr-o parte.

— Cînd te-ai întîlnit cu mama ?

— Ieri.

— Ce părere ai despre ea ?

— Mi-a plăcut.

— Într-adevăr ?

— Îmi plac femeile în general şi nu am simţul critic prea dezvoltat.

— Eu îl am, spuse Rina. Niciodată n-am avut încredere în mama, în graţiile şi în ideile ei măreţe. De fapt a fost ceva reciproc. Hester era favorita ei, mica ei prietenă. Sau ea era mica prietenă a lui Hester. A răsfăţat-o pe soră-mea pînă a stricat-o de tot, dar în acelaşi timp îi pretindea să facă minuni de vitejie : tot ce voia de la Hester era să ajungă cineva. Eu am stat pe tuşă cincisprezece ani uitîndu-mă la ele cum joacă ping-pong sentimental. Sau pong-ping. Eu eram o spectatoare nevi-

novată, a treia persoană care reprezenta publicul, care nu voia să fie înţelegătoare, să le cînte în strună.

Suna ca un discurs pe care şi-l repetase de multe ori. Vorbea cu amărăciune în glas, dar şi cu resemnare.

— Am plecat imediat cum m-a lăsat mama, imediat după ce am terminat liceul. M-am dus la o şcoală sanitară în Santa Barbara şi mi-am luat diploma la Camarillo.

De cînd vorbea despre meseria ei, sau poate de cînd vorbea de sentimentele pentru familie, îşi recăpătase în parte siguranţa de sine.

— Mama credea că am înnebunit. Am avut o discuţie la sînge, care s-a repetat de mai multe ori, în primul an, şi de-atunci nu m-am văzut prea des cu mama. Din întîmplare îmi place să fiu de ajutor bolnavilor, în special celor cu tulburări mentale. Probabil că simt nevoia să aibă cineva nevoie de mine. Acuma mă ocup de terapia ocupaţională. Asta fac în primul rînd cu doctorul Frey.

— Doctorul Frey care conduce sanatoriul din Santa Monica ?

Dădu din cap.

— Lucrez acolo de mai bine de doi ani.

— Atunci o cunoşti pe Isobel Graff.

— Cum să n-o cunosc, asta-i bună. A intrat în sanatoriu la cîtva timp după ce am început să lucrez acolo. Mai fusese şi înainte de cîteva ori. Doctorul zicea că e mai rău ca de obicei. Nu ştiu dacă ştii, e schizofrenică de douăzeci de ani şi cînd boala se agravează are simptome paranoice. Doctorul zicea că înainte, cînd trăia tatăl ei, crizele erau din cauza lui. Acum sînt din cauza domnului Graff. Credea că urzeşte ceva împotriva ei şi voia să i-o ia înainte. Doctorul Frey zicea că domnul Graff ar trebui s-o ţină sub pază pentru propria lui siguranţă. Din cînd în cînd simptomele astea paranoice se concretizează în acţiune. Am văzut şi eu. Doctorul Frey i-a făcut o serie de tratamente cu metrazol şi încetul cu încetul a ieşit din faza acută şi s-a liniştit. Dar era încă rău cînd s-a întîmplat povestea asta. Eu nu îndrăzneam să stau cu spatele la ea. Dar doctorul Frey zicea că nu e periculoasă, şi el o cunoştea mai bine ca mine ; şi la urma urmelor el e doctor. La mijlocul lui

martie i-a dat voie să iasă singură la plimbare. N-ar trebui să judec un doctor, dar aici a făcut o greşeală. Nu era pregătită pentru libertate. Primul fleac a făcut-o să se dezlănţuie.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Nu ştiu exact. Poate a făcut cineva o remarcă imprudentă sau pur şi simplu s-a uitat la ea mai ciudat. Aşa sînt paranoicii, aproape ca nişte radioreceptori. Selectează cine ştie ce semnal minor din aer şi amplifică apoi singuri, pînă cînd nici nu mai aud altceva. Indiferent ce s-a-ntîmplat, Isobel a fugit şi n-a venit toată noaptea. Cînd s-a întors era rău de tot. Cu o privire îngrozitoare, îngheţată, ca un peşte cu un cîrlig în gură. Era ca în ianuarie, dacă nu şi mai rău.

— În ce noapte a fost plecată ?

— La 21 martie, prima zi de primăvară. Nu-i nici un pericol să uit data asta. O fată pe care o ştiam din Malibu, Gabrielle Torres, a fost omorîtă în aceeaşi noapte. Atunci n-am făcut nici o legătură între cele două evenimente.

— Dar acum ?

Înclină sumbru din cap.

— Mi-a făcut Hester legătura. Înţelegi ? Ea ştia ceva ce eu nu ştiam, că Simon Graff şi Gabrielle erau... amanţi.

— Cînd ţi-a spus asta ?

— Într-o zi cînd am mîncat împreună, vara trecută. Hester era complet pe drojdie atunci, o invitam la restaurant de cîte ori puteam. Am vorbit despre una, despre alta, şi ea a adus vorba despre cazul ăsta. Părea că o obsedează ; se întorsese la clubul Channel, dădea lecţii de sărituri. Mi-a spus de Gabrielle şi de Graff ; probabil că prietena ei Gabrielle îi făcuse confidenţe. Fără să-mi dau seama ce fac, i-am spus că Isobel Graff a fugit în noaptea aceea. Hester a reacţionat ca un calculator Geiger şi a început să mă întrebe. Eu credeam că o interesează numai cine i-a omorît prietena. Mi-am dat şi eu drumul şi i-am spus tot ce ştiam despre Isobel şi fuga ei, despre starea ei mentală cînd s-a întors. În ziua aceea eram de serviciu dimineaţa şi eu am îngrijit-o pînă a venit doctorul Frey. Isobel a apărut tîrîndu-se puţin după ce

se luminase de ziuă. Arăta rău de tot, nu numai din punct de vedere mental. Era epuizată fizic. Acuma sînt sigură că a venit pe jos, cînd alergînd, cînd tîrîndu-se pe mal, tot drumul de la Malibu pînă acolo. Probabil că o loviseră şi valurile, pentru că avea hainele ude şi pline de nisip. Primul lucru i-am făcut o baie fierbinte.

— Ţi-a spus unde-a fost ?

— Nu, n-a spus nimic. De fapt zile întregi nici n-a vorbit. Doctorul Frey a fost un timp îngrijorat să nu cumva să intre în catatonie. Chiar cînd şi-a revenit şi a început din nou să vorbească, n-a pomenit niciodată de noaptea aceea... cel puţin nu în cuvinte. Am văzut-o însă în atelierul de modelaj, mai tîrziu în primăvara aia. Am văzut unele din obiectele pe care le făcea din lut. N-ar fi trebuit să mă şocheze după tot ce-am văzut în spitalele de nebuni, dar obiectele alea m-au şocat.

Închise ochii, parcă ar fi vrut să nu le mai vadă, şi continuă cu voce şoptită :

— Făcea tot felul de păpuşi, fete, şi le sfărîma capetele, le distrugea bucată cu bucată, ca o vrăjitoare din junglă. Şi mai făcea nişte omuleţi cu... organe uriaşe. Animale cu feţe de om împerechindu-se. Pistoale şi... părţi ale trupului omenesc, toate de-a valma.

— Nu e prea frumos, am spus eu, dar nu trebuie neapărat să însemne ceva. A discutat vreodată cu tine lucrurile astea ?

— Nu, cu mine nu. Doctorul Frey nu le încurajează pe surori să se ocupe de psihiatrie.

Privirea ei albastră închis se ridică spre mine. Era ciudat ca o fată care a văzut atîtea să aibă atîta inocenţă în ochi.

— Acum ai să vorbeşti cu doctorul Frey ? întrebă ea.

— Probabil că da.

— Să nu-i spui despre mine, te rog.

— N-am nici un motiv să-i spun.

— Nu ştiu dacă înţelegi, e o mare încălcare a eticii ca o soră să vorbească despre pacienţi. Aproape că m-am îmbolnăvit de grijă lunile astea, de cînd am trăncănit şi i-am spus tot lui Hester. Mare proastă am fost. Am crezut că măcar o dată în viaţă e sinceră, că nu vrea să ştie decît adevărul despre moartea Gabriellei. N-ar fi

trebuit să mă încred în ea, să-i dau informații periculoase. E clar pentru ce voia să știe. Voia să-l șantajeze pe Graff.

— De cînd știi asta, Rina ?

Un timp a lăsat-o glasul, sau poate nu mai voia să fie sinceră. Am așteptat-o să continue. Avea ochii aproape negri de concentrare. Spuse :

— E greu de spus... Poți să știi un lucru și în același timp să nu-l știi. Cînd iubești pe cineva, îți trebuie așa de mult pînă să privești în față ce știi despre acel cineva. De fapt am avut bănuieli de la început. De cînd a plecat Hester de la club și a început să trăiască fără nici un venit concret. Bănuiala s-a agravat cînd am avut întîlnirea aia oribilă cu ei, ți-am spus cînd. Carl Stern s-a ametit și a început să se laude cu localul lui cel nou, din Vegas, și cum îl are el pe Simon Graff la degetul mic. Și Hester îl asculta sorbindu-i cuvintele și-i luceau ochii. Mi-a venit deodată o idee curioasă, că Hester m-a chemat să văd ce deșteaptă e ea, ce bine îi merge, ce succes are ea în viață, la urma urmelor. Atunci mi-a sărit țandăra.

— Cum au reacționat ?

— N-am așteptat să reacționeze. Am ieșit de-acolo, eram în barul lui Dixie, și m-am dus acasă singură cu taxiul. De-atunci n-am mai văzut-o pe Hester. Pe nici unul din ei nu l-am mai văzut, pînă ieri cînd m-a chemat Lance.

— Să te roage să mergi cu avionul la Vegas dîndu-te drept Hester ?

Dădu din cap.

— De ce ai acceptat ?

— Doar știi de ce. Trebuia să-i creez un alibi.

— Asta nu explică totuși de ce ai vrut să faci asta.

— E nevoie să mai explic ? Am vrut și gata.

După un timp adăugă :

— Mi se părea că-i datorez asta lui Hester. Într-un sens sînt la fel de vinovată ca ea. Toată porcăria nu s-ar fi pornit niciodată dacă n-aș fi început eu. Eu am băgat-o în bucluc, simțeam că tot eu trebuie s-o scot. Dar Hester era deja moartă, nu-i așa ?

O apucă un tremurat, scuturînd-o aşa de tare că-i clănţăneau dinţii. Am înconjurat-o cu braţul pînă i-a trecut.

— Nu mai lua toată vina asupra ta.

— Nu pot altfel. Cum nu-nţelegi că dacă Isobel Graff a omorît-o pe Hester, eu sînt de vină ?

— Nu-nţeleg de loc. Oamenii sînt răspunzători pentru ceea ce fac ei înşişi. Şi oricum, am unele îndoieli că Isobel a omorît-o pe sora ta. Nu sînt convins nici măcar că a împuşcat-o pe Gabrielle Torres. Şi nici n-o să mă conving pînă nu pun mîna pe probe concludente: o mărturisire, un martor ocular, sau revolverul pe care l-a întrebuinţat.

— Spui asta numai aşa.

— Nu, nu spun numai aşa. M-am repezit prea devreme să trag concluzii în privinţa acestui caz.

Nu m-a întrebat ce-am vrut să spun şi bine a făcut. Încă n-aveam soluţia finală.

— Ascultă-mă, Rina. Eşti o fată care are multă conştiinţă, şi ai primit lovituri grele. Ai tendinţa să iei vina asupra ta, să te consideri tu vinovată. Probabil că aşa ai fost crescută, să te consideri vinovată pentru toate.

Am simţit-o cum se crispează sub braţul meu.

— Aşa e. Hester era mai mică şi făcea tot felul de isprăvi, şi mama dădea totdeauna vina pe mine. De unde ştii ? Ai o intuiţie grozavă.

— Da, numai că din păcate mai totdeauna prea tîrziu. În orice caz, de un lucru sînt sigur. Nu eşti răspunzătoare de ce i s-a-ntîmplat lui Hester şi n-ai făcut nimic prea rău.

— Chiar aşa crezi ?

Părea uimită.

— Sigur că aşa cred.

Era fată bună, cum spunea doamna Busch. Era şi o fată foarte obosită, o fată tristă şi nervoasă. Am stat un timp într-o linişte stînjenitoare. Bîzîitul motoarelor se schimbase. Avionul trecuse de zenitul zborului şi îşi începuse coborîrea lină spre Los Angeles şi spre soarele roşu. Înainte de a ajunge pe pămînt, Rina a plîns puţin pe umărul meu. Pe urmă a dormit puţin.

CAPITOLUL 30

Mașina mea era parcată la aeroportul Internațional. Rina m-a rugat s-o las la mama ei acasă, în Santa Monica. Așa am și făcut, eu n-am intrat de loc și am mers mai departe trecînd de Wilshire și de San Vicente spre sanatoriul doctorului Frey. Sanatoriul ocupa un teren înconjurat de un gard de zid, care aparținuse înainte unui întins domeniu particular, în cîmpia dintre Sawtelle și Brentwood. Un paznic în uniformă îmi deschise poarta automată și-mi spuse că doctorul Frey este probabil la masă.

Clădirea centrală era un conac alb în stil Edward, așezat pe o pantă în terase. Doctorul Frey locuia într-o casă de oaspeți așezată într-o latură a clădirii. De pe veranda doctorului Frey vedeam peste zid cîmpul pînă la ocean. Pe suprafața lui convexă se aduna ceața și întunericul. Sub linia orizontului, soarele scufundat mocnea ca un avion prăbușit în flăcări.

Am vorbit întîi cu o fată îmbrăcată ca subretă, apoi cu o menajeră încărunțită, și în cele din urmă chiar cu doctorul Frey. Era un bătrîn încovoiat de umeri, în haine de seară, în mînă cu un pahar cu picior. Inteligența și îndoiala îi brăzdaseră adînc obrazul. Ridurile i s-au adîncit cînd i-am spus că o suspectez pe Isobel Graff de crimă. A pus paharul pe cămin și s-a postat în fața lui, într-o atitudine oarecum beligerantă, ca și cum i-aș fi amenințat centrul casei.

— Trebuie să înțeleg că sînteți polițist ?

— Sînt detectiv particular. Mai tîrziu am să dau acest caz pe mîna poliției. Dar am venit întîi la dumneavoastră.

— N-aș putea spune că mă simt onorat, spuse el. Doar nu-mi puteți cere în mod serios să discut o astfel de problemă, o astfel de acuzare, cu un străin. Nu știu nimic despre dumneavoastră.

— În schimb știți destule despre Isobel Graff.

Își resfiră mîinile lungi și cenușii.

— Știu că sînt doctor și că ea e pacienta mea. Ce credeți c-o să vă spun ?

— Mi-ați putea spune că nu-i adevărat.

— Foarte bine, atunci vă spun. Nu-i adevărat. Acum vă rog să mă scuzaţi, am invitaţi la masă.

— Doamna Graff e aici acum ?

Ripostă cu o altă întrebare :

— Îmi daţi voie să vă-ntreb cu ce scop faceţi aceste investigaţii ?

— Au fost ucişi patru oameni, dintre care trei în ultimele două zile.

Nu arătă nici un fel de surpriză.

— Aceşti oameni erau prieteni cu dumneavoastră ?

— N-aş zice. Erau însă membri ai rasei umane, totuşi.

Spuse cu ironia amară a bătrîneţii :

— Va să zică eşti altruist ? Erou de seră din Hollywood în costum de sport ? Ţi-ai propus să cureţi de unul singur Grajdurile Augiene ?

— Nu sînt chiar aşa de ambiţios. Şi nu eu sînt cel care vă preocupă, domnule doctor, ci Isobel Graff. Dacă a ucis patru oameni, sau chiar numai unul, ar trebui pusă frumos într-un loc unde să nu mai poată ucide. Nu credeţi ?

Un minut nu răspunse nimic. Apoi spuse :

— Am semnat din proprie iniţiativă actele pentru internarea ei, azi-dimineaţă.

— Asta înseamnă că e în drum spre ospiciu ?

— Aşa ar trebui, dar mă tem că nu e.

Se speriase a treia oară în decurs de trei minute.

— Înainte de a se... termina formalităţile, doamna Graff a fugit. Ar fi trebuit să o pun sub supraveghere, în deplină siguranţă. Dar aşa, a spart cu un scaun o fereastră consolidată şi a fugit ascunsă într-un camion de la spălătorie.

— Cînd asta ?

— Azi-dimineaţă, puţin înainte de prînz. Încă n-a fost găsită.

— Cu cît zel este căutată ?

— Asta să-l întrebi pe soţul ei. O caută poliţia lui particulară. A interzis...

Doctorul Frey îşi strînse buzele şi întinse mîna după pahar. După ce sorbi din el, spuse :

— Mă tem că nu pot să mă supun în continuare acestui interogatoriu. Dacă aţi avea o calitate oficială...

Se scutură, şi gheaţa clincăni în pahar.

— Vreţi să chem poliţia ?

— Dacă aveţi probe.

— Asta cer de la dumneavoastră. Doamna Graff a omorît-o pe Gabrielle Torres sau nu ?

— N-am cum să ştiu.

— Dar pe ceilalţi ?

— N-am idee.

— Aţi văzut-o, aţi vorbit cu ea ?

— Sigur. De multe ori. Cel mai recent azi-dimineaţă.

— Starea ei mintală arăta cumva că ar fi înclinată spre omucidere ?

Zîmbi obosit.

— Nu sîntem la tribunal, domnule. Acum urmează o întrebare ipotetică, la care voi refuza să răspund.

— Întrebarea nu este ipotetică. A împuşcat-o sau nu pe Gabrielle Torres în noaptea de 21 martie anul trecut ?

— S-ar putea să nu fie ipotetică întrebarea, dar în orice caz e foarte savantă. Acum, doamna Graff este bolnavă mintal şi a fost bolnavă şi pe 21 martie anul trecut. E imposibil să fie arestată pentru omor, sau pentru orice altă crimă. Aşa că îţi pierzi timpul şi dumneata şi eu, nu crezi ?

— Timpul nu contează, şi se pare că ajung undeva. Practic aţi recunoscut că ea a tras cu pistolul.

— Da ? Nu prea cred. Eşti un tînăr foarte încăpăţînat şi ai început să mă cam plictiseşti.

— Sînt obişnuit.

— Eu nu.

Se duse la uşă şi o deschise. Din cealaltă aripă a casei se auziră rîsete de bărbaţi.

— Acum, dacă eşti bun, te rog foloseşte-ţi farmecul în altă parte, ca să mă scuteşti de osteneala de a chema să te dea afară.

— Încă o întrebare, domnule doctor. De ce a ales tocmai ziua aceea de martie ca să fugă ? A avut vreun vizitator în ziua aceea, sau cu o zi înainte ?

— Vizitator ?

Reuşisem să-l iau prin surprindere.

— Nu ştiu nimic de nici un vizitator.

— După cîte am înțeles, Clarence Bassett o vizita regulat aici.

Se uită la mine, cu ochii voalați ca o pasăre bătrînă.

— Ai cumva un spion plătit printre angajații mei ?

— Mult mai simplu. Am vorbit cu Bassett. De fapt, el m-a introdus în problemă.

— De ce n-ai spus de la început ? Îl cunosc bine pe Bassett.

Închise ușa și făcu un pas spre mine.

— Te-a angajat ca să cercetezi ce e cu aceste crime ?

— Toată povestea a pornit de la o fată care dispăruse și s-a transformat în crimă înainte de a o găsi. Pe fată o chema Hester Campbell.

— Cum, dar o cunosc pe Hester Campbell. O cunosc de ani de zile de la club. I-am dat slujbă surorii ei. Hester Campbell e una din victime ?

— A fost omorîtă în bătaie cu un vătrai, ieri după-masă.

— Și ai motive să crezi că a omorît-o doamna Graff ?

— Isobel Graff e implicată, dar nu știu cît de mult. După toate aparențele a fost de față la crimă. Bărbatul ei se pare că-i recunoaște vinovăția. Dar asta nu e concludent. Isobel ar putea fi victima unei înscenări. Mai e și altă posibilitate, să fi fost folosită drept instrument în aceste crime. Adică să le fi comis, fizic, dar să fi fost incitată să le facă de către altcineva. E cumva receptivă la astfel de sugestii ?

— Cu cît știu mai multe despre mintea omenească, cu atît știu mai puțin.

Încercă să zîmbească, dar suferi un eșec trist.

— Am prevăzut că o să-mi pui întrebări ipotetice.

— Încerc să mă abțin, domnule doctor. Dar se pare că dumneavoastră le atrageți. Și nu mi-ați răspuns la întrebarea despre vizitele lui Bassett aici.

— Păi, nu-i nimic neobișnuit în aceste vizite. Venea la doamna Graff în fiecare săptămînă, mi se pare, cîteodată și mai des, cînd îl chema ea. Erau foarte apropiați, de fapt au fost și logodiți cîndva, acum mulți ani, înainte de căsătoria ei actuală. Cîteodată mă gîndesc că mai bine s-ar fi măritat cu Clarence, decît cu bărbatul cu care s-a măritat. Are o înțelegere aproape feminină, de care ea

are mare nevoie. Nici unul dintre ei nu e capabil să stea singur. Împreună, dacă s-ar fi putut căsători, poate ar fi format o pereche potrivită.

Avea un ton elegiac.

— Ce vreți să spuneți că nici unul dintre ei nu e capabil să stea singur ?

— În cazul doamnei Graff ar trebui să fie clar. A fost victima unor crize de schizofrenie încă de cînd avea paisprezece-cincisprezece ani. Într-un sens, a rămas și acum o fetiță într-un trup aproape îmbătrînit, incapabilă să facă față cerințelor vieții de adult.

Adăugă cu o urmă de amărăciune :

— A primit foarte puțin ajutor din partea lui Simon Graff.

— Știți ce i-a cauzat boala ?

— Etiologia acestei boli este încă un mister, dar cred că știu cîte ceva despre acest caz particular. Și-a pierdut mama de mică, și Peter Heliopoulos n-a fost un tată prea înțelept. A împins-o către maturitate, dar în același timp a lipsit-o de contacte adevărate cu oamenii. Din punct de vedere social, devenise soția lui chiar înainte de a ajunge la pubertate. I s-a cerut să facă eforturi ca să-și joace rolul de mică gazdă, a fost un instrument împins de ambiția lui imensă. Un instrument însă foarte vulnerabil. Aceste eforturi erau prea mari pentru cineva predispus poate la schizofrenie încă de la naștere.

— Dar cu Clarence Bassett ce e ? E și el bolnav mintal?

— N-am nici un motiv să cred așa ceva. E directorul clubului pe care-l frecventez, nu pacientul meu.

— Ați spus că e incapabil să stea singur.

— Am vrut să spun din punct de vedere social și sexual. Clarence e tipul celibatarului perpetuu, tipul celui care dă serate pentru alții, omul mulțumit să stea deoparte în viață. Interesul lui față de femei se limitează la fete tinere și la anormale ca Isobel, care n-au reușit să treacă de faza copilăriei. Toate astea sînt reacții tipice, parte din sistemul lui de adaptare.

— Adaptare la ce ?

— La propria lui fire. Slăbiciunea îl face să evite centrele agitate ale vieții. Din nefericire această adaptare a fost serios zguduită, acum cîțiva ani, de moartea mamei

sale. De atunci bea foarte mult. Aș îndrăzni chiar să presupun că alcoolismul lui în esență mimează gestul sinuciderii. Își îneacă literalmente durerea. Cred că ar fi bucuros să fie în mormînt, alături de mama lui iubită.

— Nu-l considerați un pericol latent ?

După o pauză de gîndire, doctorul răspunse :

— Poate da. Dorința de moarte este pronunțat ambivalentă. Poate fi îndreptată împotriva ta însuți sau împotriva altora. Se știe că incapabilii au încercat să se realizeze prin violență. Jack Spintecătorul, de exemplu, este probabil un om cu o puternică componentă feminină, care încearcă să și-o anuleze distrugînd femei în carne și oase.

Cuvintele abstracte zburătăceau și ricoșau ca niște lilieci în camera luminată de ultima lumină a apusului.

— Vreți să spuneți că Clarence Bassett ar putea fi un ucigaș în masă ?

— În nici un caz. Am vorbit numai în general.

— De ce v-ați mai ostenit ?

Îmi aruncă o privire complexă. Era în acea privire și înțelegere, și cunoaștere tragică, și oboseală. Își irosise viața în Grajdurile Augiene și nu mai avea nici o nădejde în acțiunile omului.

— Sînt bătrîn, spuse el. Noaptea stau treaz, în orele de gardă, și fac speculații despre posibilitățile umane. Ești familiarizat cu teoriile mai noi, interpersonale, din psihiatrie ? Cu conceptul de *folie à deux ?*

I-am spus că nu.

— Nebunie în doi, așa s-ar putea traduce. Nebunia, violența pot lua naștere dintr-o relație între indivizi, chiar dacă componentele relației, luate în mod individual, sînt inofensive. Speculațiile mele nocturne i-au luat în considerație și pe Clarence Bassett și pe Isobel. Acum douăzeci de ani, relația dintre ei s-ar fi putut finaliza într-o căsătorie reușită. O astfel de relație se poate însă și înăcri și degrada, și poate degenera în ceva infinit mai rău. Nu spun că așa trebuie să fie. Dar e o posibilitate care merită să fie luată în considerație, o posibilitate care ia naștere atunci cînd două persoane au în subconștient aceeași dorință ascunsă. Aceeași dorință de moarte.

— Bassett a vizitat-o pe doamna Graff înainte de fuga ei, anul trecut în martie ?

— Cred că da. Va trebui să verific registrele.

— Nu vă deranjaţi, o să-l întreb personal. Spuneţi-mi, domnule doctor, mai aveţi şi altceva pe care să vă bazaţi în afară de aceste speculaţii ?

— Poate că am. Dar dacă aş avea, n-aş vrea şi nici n-aş putea să-ţi spun.

Îşi ridică mîna în faţa obrazului, într-un gest şovăitor de apărare.

— Mă copleşeşti cu întrebări, domnule, şi văd că nu mai au sfîrşit. Sînt bătrîn, ţi-am spus. Asta e, sau mai bine zis a fost ora mea de masă.

Deschise uşa a doua oară. I-am mulţumit şi am ieşit. L-am auzit trîntind uşa grea în urma mea.

CAPITOLUL 31

Era noapte de-a binelea cînd am ajuns la Malibu. La locul de parcare al clubului Channel era o singură maşină, un Dodge prăpădit, de dinainte de război, cu numele lui Tony înscris pe volan. În club, în jurul bazinului, nu se vedea nimeni. Am bătut la uşa biroului lui Clarence Bassett şi n-am primit nici un răspuns.

Am străbătut galeria şi am coborît treptele pînă la bazin. Locul părea complet pustiu. Eram, mai mult ca sigur, ultimul musafir rămas de la petrecere.

Am profitat de această împrejurare ca să intru cu forţa în *cabaña* lui Simon Graff. Uşa se închidea cu un yale uşor de deschis. Am intrat şi am aprins lumina, aşteptîndu-mă să găsesc pe cineva înăuntru. Dar camera era goală, mobilele la locul lor, pozele strălucitoare şi nemişcate pe pereţi, în afara timpului.

Timpul curgea prin mine, ascuţindu-mi nervii, încingîndu-mi arterele, impalpabil în gură ca şi respiraţia. Aveam sentimentul viu pe care-l simţi cîteodată în ultimele ceasuri ale unui caz greu, sentimentul că dacă vrei,

poţi să vezi după colţ şi chiar în străfundul întunecimii din fiinţele omeneşti.

Am deschis uşile gemene dinspre vestiare. Fiecare vestiar avea o uşă în spate care dădea într-un coridor, spre duşuri. Vestiarul din dreapta conţinea un dulap cenuşiu de oţel şi nişte costume bărbăteşti de plajă. Cel din stînga, care probabil aparţinea doamnei Graff, era complet pustiu, cu excepţia unei bănci de lemn şi a unui dulap gol.

Am aprins lumina din tavan, fără să ştiu prea bine ce caut. Era ceva vag şi totuşi precis : o semnificaţie bine definită a ceea ce se-ntîmplase în noaptea aceea de primăvară cînd scăpase Isobel şi murise prima fată. *Timp de o secundă,* spusese Isobel, *am fost acolo înăuntru, uitîndu-mă la noi prin uşă şi ascultîndu-mă. Dă-mi te rog ceva să beau.*

Am închis uşa de la vestiarul ei. Obloanele erau sus, distanţate bine şi neînchise, ca să se aerisească cămăruţa fără ferestre. Ridicîndu-mă în vîrful picioarelor puteam să mă uit printre crăpături în cameră. Probabil că Isobel Graff trebuise să se urce cu picioarele pe bancă.

Am tras banca pînă la uşă şi m-am urcat pe ea. La vreo douăzeci de centimetri sub crăpătura la care ajungeam cu ochii, la marginea unuia din obloane, erau o serie de urme care semănau cu nişte muşcături, şi în jurul lor o aureolă ştearsă de ruj de buze, înnegrit de vreme. Am examinat şi interiorul stinghiei de lemn moale şi am găsit urme similare. Prin minte mi-a trecut un spasm de durere, ca o sfoară cu noduri, trăgînd după ea o imagine. Durere pentru femeia care stătuse în întuneric, pe această bancă, uitîndu-se în cameră prin crăpăturile din oblon şi muşcînd lemnul de disperare.

Am stins lumina, am trecut în cameră şi m-am oprit în faţa litografiei gen Matisse care înfăţişa Coasta de Azur. Simţeam o nostalgie teribilă pentru lumea aceea strălucitoare şi paşnică care de fapt n-a existat niciodată cu adevărat. *O lume unde nu trăieşte şi nu moare nimeni,* sub ochiul unui soare care nu apune niciodată.

În spatele meu cineva îşi drese delicat glasul. M-am întors şi l-am văzut în uşă pe Tony, cu ochii mici în lumină. Îşi ţinea mîna pe revolver.

— Domnul Archer, dumneavoastră aţi spart uşa ?

— Eu am spart-o.

Clătină din cap a mustrare şi se aplecă să se uite la stricăciunea pe care o făcusem. Broasca avea în curmeziş o zgîrietură strălucitoare, şi lemnul era uşor adîncit. Arătătorul bont şi negricios al lui Tony mîngîie zgîrietura şi adîncitura.

— Asta n-o să-i placă lui domnul Graff, e nebun după *cabaña* lui, şi-a mobilat-o el singur, nu ca ceilalţi.

— Cînd şi-a mobilat-o ?

— Anul trecut, înainte de începerea sezonului de vară. El şi-a adus zugravii, a făcut-o lună şi a pus înăuntru numai lucruri noi.

Avea o privire serioasă, neagră, neclintită.

— Tot dumneavoastră aţi fost şi ăla care a spart lacătul de la poartă !

— Eu am fost ăla. Se pare că azi sînt într-o dispoziţie destructivă. Are vreo importanţă ?

— Poliţia zicea că da. Căpitanul Spero m-a tot întrebat de nu ştiu cîte ori cine a spart poarta. Au mai găsit un mort pe plajă, ştiaţi, domnule Archer ?

— Carl Stern.

— Da. Carl Stern. Într-o vreme a fost managerul lui nepotu-meu. Căpitanul Spero zicea că e omor din ăla în bandă, dar eu nu ştiu ce să zic. Dumneavoastră ce credeţi ?

— Mă îndoiesc.

Tony se aşează pe vine în uşa deschisă. Părea că îl stinghereşte ideea de a sta în *cabaña* lui Graff. Se scărpină iar în cap şi-şi trecu degetul mare şi arătătorul peste brazdele din obraz care îi închideau gura ca într-o paranteză.

— Domnu Archer, ce s-a-ntîmplat cu nepotu-meu Manuel ?

— A fost împuşcat şi omorît aseară.

— Asta ştiu. Mi-a spus căpitanul Spero că e mort, împuşcat în ochi.

Tony îşi atinse pleoapa ochiului stîng cu arătătorul drept. Faţa lui ridicată semăna cu o mască mortuară de lut crăpat.

— Ce-a mai spus Spero ?

— Nu știu. Zicea că poate e tot omor în bandă, dar eu nu știu. M-a întrebat, zice, Manuel avea dușmani ? Da, i-am zis, avea unul mare și lat, pe nume Manuel Torres. Ce știu eu de viața lui, de prietenii lui ? A fugit de mult de la mine și a mers pe drumul lui, drept la dracu, să-l plimbe cu mașina aia joasă.

Prin masca indiană, stoică, îi luceau ochii de o durere neagră, vie.

— Nu știu, dar n-am putut să mi-l smulg pe băiatul ăsta de la inimă. Mi-era ca fiul meu, într-o vreme.

Umerii lui încovoiați se mișcau o dată cu răsuflarea. Spuse :

— O să plec de-aici, din locurile astea. Mi-aduce ghinion și mie, și la familie. Mai am încă prieteni la Fresno. Ar fi trebuit să rămîn la Fresno, să nu fi plecat din Fresno. Am făcut și eu greșeala care-a făcut-o Manuel, am crezut că pot să vin și să iau ce vreau. Dar n-au vrut să mă lase să iau nimic. Nu mi-a mai lăsat nimic, nici nevasta, nici fata, nici pe Manuel.

Strînse pumnul și se lovi în umărul obrazului, uitîndu-se prin cameră plin de respect speriat, de parcă ar fi fost un bîrlog de zei pe care îl profanase. Camera îi aminti ce îndatorire are față de ea.

— Ce faceți aici înăuntru, domnu Archer ? N-aveți dreptul să intrați aici.

— O caut pe doamna Graff.

— Păi, de ce nu spuneți. Atunci nu mai era nevoie să spargeți ușa. Doamna Graff a fost aici acum cîteva minute. Îl căuta pe domnu Bassett, doar că nu-i aici.

— Unde e doamna Graff acum ?

— S-a dus jos pe plajă. Am încercat s-o opresc, n-arată prea bine. Dar n-a vrut să vină cu mine. Credeți că ar trebui să-i telefonez lui domnu Graff ?

— Dacă poți să iei legătura cu el. Unde-i Bassett ?

— Nu știu, mai 'nainte își făcea bagajele. Poate pleacă în concediu. Totdeauna se duce o lună în Mexic cînd nu e sezon. Mi-a arătat multe poze colorate cu...

L-am lăsat vorbind în camera goală și m-am dus la capătul bazinului. Poarta din gard era deschisă. Șapte metri mai jos, plaja cobora pînă la apă, delimitată de linia unduitoare de spumă albă. Vederea oceanului îmi

dădea un sentiment de greață ; îmi aducea aminte de Carl Stern plutind în chip de cadavru.

Pe linia de spumă se ridicau valurile ca niște arătări și cădeau apoi ca niște ziduri. Dincolo de ele, aluneca spre mal un zid șovăitor de ceață. Am coborît scările de ciment și am fost întîmpinat de o frîntură de sunet suflat spre mine printre bubuiturile valurilor. Era Isobel Graff vorbind cu oceanul, cu vocea ca un țipăt de pescăruș. Îl sfida să vină, s-o ia. Stătea ghemuită în genunchi, exact la limita valurilor, și amenința cu pumnul apa bolborositoare.

— Hazna împuțită, nu mi-e frică de tine.

Profilul ei, întins înainte, avea o lucire albă și un ochi negru de foc. M-a auzit apropiindu-mă și s-a ghemuit la pămînt, apărîndu-și fața cu brațul.

— Lasă-mă-n pace. Nu mă-ntorc. Mai bine mor.

— Unde-ai fost toată ziua ?

Ochii negri și umezi se uitară la mine pe sub brațul ridicat.

— Nu te interesează, pleacă.

— Cred c-o să rămîn cu tine.

M-am așezat lîngă ea pe nisipul presat, atît de aproape încît ni s-au atins umerii. Se trase înapoi de la această atingere, dar nu mai făcu și altă mișcare. Capul ei de pasăre, negru și ciufulit, se răsuci dintr-o dată spre mine. Spuse cu propria ei voce :

— Bună.

— Bună, Isobel. Unde ai fost toată ziua ?

— Pe plajă. Voiam să fac o plimbare mai lungă. O fetiță mi-a dat o înghețată, a plîns cînd i-am luat-o, sînt o hîrcă bătrînă. Dar asta a fost tot ce-am mîncat azi. Bătrînul ăla scîrbos s-ar putea să fie acolo.

— Care bătrîn ?

— Ăla care s-a dat la mine cînd am luat somnifere. Cînd să adorm l-am văzut. Avea o răsuflare împuțită ca a tatii cînd a murit. Și avea niște viermi care erau ochii lui.

Vorbea fără nici o intonație.

— Cine ?

— Moș-Moarte cu barbă albă lungă și murdară.

Era într-o dispoziţie urîtă, ambiguă. N-o luase razna prea tare, ca să nu-şi dea seama ce spune, dar destul cît să spună ce spunea.

— S-a dat la mine, numai că eram prea obosită şi m-am pomenit dimineaţa înapoi în acelaşi loc, cu aceiaşi oameni care curg reci şi fierbinţi. Ce să mă fac acum ? Mi-e frică de apă. Nu suport să mă gîndesc la mijloacele violente, şi somniferele n-ajută la nimic. Te iau, pompează ceva în tine, te pun să te plimbi încoace şi încolo, îţi dau să bei cafea, şi gata, te pomeneşti de unde ai plecat.

— Cînd ai încercat să iei somnifere ?

— A, de mult, cînd m-a silit tata să mă mărit cu Simon. Iubeam alt bărbat.

— Pe Clarence ?

— Da, el a fost singurul pe care l-am iubit vreodată. Clare a fost aşa de bun cu mine.

Zidul de ceaţă trecuse linia de spumă şi era aproape deasupra noastră. M-am uitat în jos la faţa ei, ridicată spre mine : o faţă palidă ca de stafie, cu două găuri negre în loc de ochi şi încă o gaură în loc de gură. Era atinsă de boală şi nu mai era de mult tînără, dar în noaptea cu ceaţă semăna mai mult a copil decît a femeie. Un copil neastîmpărat care s-a rătăcit, şi în acest ocol s-a întîlnit cu moartea.

Îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Sînt prinsă, spuse ea. Toată ziua am încercat să-mi fac curaj să intru în apă. Ce mă fac acum ? Nu pot să îndur să stau mereu într-o cameră.

— În religia ta, sinuciderea este un păcat.

— Am făcut eu şi păcate mai rele.

Am aşteptat. Acum ceaţa era de jur împrejurul nostru, un element compus din aer, apă şi un frig suspect. Eram ca într-un limb în afara acestei lumi, unde se putea rosti orice. Isobel Graff spuse :

— Am făcut cel mai mare păcat din toate. Ei erau împreună în lumină şi eu eram singură pe întuneric. Pe urmă lumina parcă era sticlă pisată în ochii mei, dar tot am văzut unde să trag. Am împuşcat-o în vintre şi a murit.

— Asta s-a întîmplat la voi în *cabaña ?*

Dădu uşor din cap. Mai degrabă am simţit mişcarea decît am văzut-o.

— Am prins-o acolo cu Simon. S-a tîrît aici afară şi a murit pe plajă. Au venit valurile şi au luat-o. Ce bine ar fi să mă ia şi pe mine.

— Ce s-a întîmplat cu Simon în noaptea aia ?

— Nimic. A fugit, ca în altă zi s-o facă iar şi iar şi iar. A fost îngrozit cînd am ieşit din camera din fund cu pistolul în mînă. Pe el voiam de fapt să-l omor, dar a şters-o pe uşă.

— De unde ai avut pistolul ?

— Era pistolul de trageri al lui Simon. Îl ţinea la el în dulap. Chiar el m-a învăţat să trag cu el, aici pe plajă.

Se mişcă neliniştită în îndoitura braţului meu.

— Acum ce crezi despre mine ?

N-a mai trebuit să-i răspund. În ceaţa de deasupra capetelor noastre se auzea o voce care se deplasa dintr-un loc într-altul. O striga pe ea, Isobel.

— Cine e ? Nu-i lăsa să mă ia.

Se întoarse în genunchi şi mă prinse de mînă. Mîna ei era rece ca un peşte.

Pe treptele de ciment coborau paşi şi lumina unei lanterne. M-am sculat şi m-am dus în întîmpinarea lor. Raza de lumină se undui spre mine. În spatele ei era silueta întunecată a lui Graff, înconjurată de un nimb. Din mîna cealaltă îi ieşea ţeava lungă şi subţire a unui pistol de trageri. Şi eu eram deja cu pistolul în mînă.

— Eşti acoperit, Graff. Aruncă-l drept în faţa ta.

Pistolul bufni înăbuşit în nisip. M-am aplecat şi l-am ridicat. Era un Walther nemţesc, de calibrul 22, unul din primele modele. Pistolul era încărcat. Neavînd încredere în mecanismul de tragere, i-am pus cocoşul şi l-am înfundat sub curea.

— O să iau şi lanterna.

Mi-a dat lanterna. Am întors lumina în sus spre faţa lui şi o clipă i-am văzut-o complet goală. Avea gura moale şi strîmbă, ochii speriaţi.

— Am auzit-o pe nevastă-mea ? Unde e ?

Am măturat plaja cu lanterna. Conul de lumină se umplu de ceaţă învăluritâ. Isobel Graff fugi de el. Neagră şi uriaşă pe aerul cenuşiu, umbra fugea înaintea ei. Parcă

gonea o furie care o făcea să pară mică, o chinuia și-i maimuțărea toate mișcările.

Graff o strigă din nou pe nume și fugi după ea. M-am apropiat și eu și am văzut-o căzînd, ridicîndu-se și căzînd din nou. Graff o ajută să se ridice. Se întoarseră spre mine, cu mișcări încete și stîngace. Isobel își tîrîia picioarele, întorcîndu-și fața din lumină. Brațul lui Graff în jurul taliei o împingea înainte.

Am scos pistolul din curea și i l-am arătat.

— Asta e pistolul cu care ai împușcat-o pe Gabrielle Torres ?

Aruncă o privire la pistol și dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

— Nu, spuse Graff. Să nu recunoști nimic, Isobel.

— A mărturisit deja, am spus eu.

— Soția mea este inconștientă din punct de vedere mintal. Mărturisirea ei nu este o probă valabilă.

— Nu, dar în schimb pistolul este. Secția de balistică a șerifului are probabil gloanțele care au ieșit din el. Pistolul și gloanțele, luate împreună, o să fie o probă de necontestat. De unde ai pistolul, Graff ?

— Mi l-a făcut Carl Walther în Germania, acum mulți ani.

— Vreau să spun, în ultimele douăzeci și patru de ore. De data asta de unde l-ai luat ?

Răspunse cu grijă :

— E al meu, l-am avut tot timpul, de peste douăzeci de ani.

— L-ai avut pe dracu ! Aseară îl avea Stern înainte de-a fi omorît. L-ai omorît ca să i-l iei ?

— E ridicol.

— Ai pus pe cineva să-l omoare ?

— Nu.

— Cineva l-a curățat pe Stern ca să pună mîna pe pistolul ăsta. Precis știi cine a fost și ar fi mai bine să-mi spui. Acum o să iasă totul la lumină. Nici chiar banii tăi nu mai pot opri acuma nimic.

— Vrei bani de la mine ? Îți dau bani.

Avea o voce tărăgănată, de dispreț, — pentru mine, și poate și pentru el.

— Eu nu sînt de vînzare ca Marfeld, am spus. Asasinul tău șef a încercat să mă cumpere. Acum e în clinică la Vegas și trebuie să justifice un cadavru.

— Știu asta, spuse Graff. Dar vorbesc de o sumă foarte mare de bani. O sută de mii de dolari bani gheață. Acum. Astă-seară.

— De unde să ai așa de mulți bani astă-seară ?

— De la Clarence Bassett. Îi are în seiful din birou. I-am plătit aseară. Asta a fost prețul pe care l-a cerut pentru pistol. Ia-i de la el, și sînt ai tăi.

CAPITOLUL 32

În biroul lui Bassett era lumină. Am bătut așa de tare că mi-am julit degetele. A venit la ușă numai în cămașă. Era alb ca varul la față, cu cearcăne vinete. La ochi semăna cu Lazăr ieșit din mormînt și părea că nu mă recunoaște.

— A, tu ești, Archer ? Iar e vreo încurcătură ?

— Cu tine, Clarence.

— A, sper că nu.

Abia atunci văzu perechea din spatele meu și încercă o carte mare.

— Vai, domnule Graff, ați găsit-o. Ce bine-mi pare !

— Nu mai spune ! spuse Graff posac. Isobel i-a mărturisit tot acestui domn. Te rog să-mi dai banii înapoi.

Figura lui Bassett se transformă printr-un proces treptat. Rezultatul final al acestui proces a fost un rînjet larg și strîmb care semăna cu un rictus de cal mort.

— Nu știu dacă am înțeles bine. Dacă dau banii, o lăsăm moartă ? Nu mai spune nimeni nimic ?

— Ba spune tot. Dă-i banii, Clarence.

Bassett stătea în ușă crispat, barîndu-mi trecerea. Am văzut cum îi licăresc în ochii albaștri spălăciți planuri de acțiune și cum se sting.

— Nu sînt aici.

— Deschide seiful și o să ne convingem.

— N-ai autorizație să faci percheziție.

— Nici n-am nevoie. Doar vrei să colaborezi cu noi, nu ?

Ridică mîna la gît şi se ciupi deasupra gulerului deschis al cămăşii, întinzîndu-şi pielea ridată şi lăsînd-o să revină.

— M-aţi luat cam pe nepregătite. Sigur că vreau să colaborez. Doar n-am nimic de ascuns.

Se întoarse brusc, străbătu camera şi luă din perete fotografia celor trei săritori. În perete era zidit un seif cilindric. Cînd a început să învîrtă discul cromat ca să formeze cifrul, am îndreptat revolverul spre el pentru orice eventualitate. Probabil că revolverul cu care îl omorîse pe Leonard era în fundul oceanului, dar putea să mai aibă un revolver în seif. Şi totuşi în seif nu erau decît bani, teancuri de bani înfăşurate în benzi de hîrtie de la bancă.

— Ia-i, spuse Graff. Sînt ai dumitale.

— N-ar face decît să mă încurce. Şi pe urmă, nici n-aş avea din ce să plătesc impozitul la suma asta.

— Rîzi de mine. Nu se poate să n-ai nevoie de bani. Doar pentru bani lucrezi, nu ?

— Am mare nevoie de bani, am răspuns eu. Dar nu pot să iau banii ăştia. N-ar fi ei ai mei, aş fi eu al lor. Mi-ar cere să fac tot felul de lucruri şi ar trebui să-i ascult.

— Ar fi uşor de justificat, spuse Graff.

Se întoarse spre Clarence Bassett, cu ochi de bazilisc. Bassett se lipi de perete. Frica de moarte îi invada figura şi-i galvaniza trupul. Cu o lovitură, făcu să-mi scape revolverul din mînă, se repezi în patru labe şi reuşi să pună mîna pe el. I l-am smuls din mînă înainte de a-l apuca mai zdravăn, l-am ridicat de guler şi l-am aşezat pe scaunul de la capătul biroului.

Isobel Graff se prăbuşise pe scaunul de la birou. Stătea cu capul pe spate, şi părul ei despletit curgea ca un ulei negru peste spătarul scaunului. Bassett evita s-o privească. Stătea strîmb, îngrămădit cît mai departe de ea, tremurînd şi suflînd greu.

— N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine. Am ferit o prietenă de consecinţele propriilor ei acţiuni. Şi soţul ei a găsit de cuviinţă să mă recompenseze.

— Asta-i cea mai frumoasă definiţie a şantajului pe care am auzit-o pînă acum. Şi cînd spunem şantaj, încă nu spunem nimic. Vrei cumva să spui că i-ai lichidat pe Leonard şi pe Stern tot ca s-o protejezi pe Isobel Graff ?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Cînd ai încercat să dai impresia că Isobel a omorît-o pe Hester Campbell, făcea şi asta parte din serviciul de protecţie ?

— N-am făcut aşa ceva.

Femeia îngînă :

— Clare n-a făcut aşa ceva.

M-am întors spre ea.

— Te-ai dus la ea acasă în Beverly Hills ieri după-masă ?

Dădu din cap că da.

— De ce te-ai dus ?

— Mi-a spus Clare că e ultima cucerire a lui Simon. El e singurul care îmi spune, căruia îi pasă de mine. Zicea că dacă îi prind împreună, pot să-l silesc pe Simon să divorţeze. Numai că era deja moartă. Am intrat în casă şi era deja moartă.

Vorbea supărată, ca şi cum Hester Campbell i-ar fi făcut în ciudă.

— De unde ai ştiut unde stă ?

— Mi-a spus Clare. Îi zîmbi cu recunoştinţă. Ieri dimineaţă, în timp ce Simon era în bazin.

— Toate astea sînt nişte prostii, spuse Bassett. Doamna Graff are imaginaţie. Nici măcar nu ştiam unde stă, eşti martor.

— Ai vrut să mă faci să cred că nu ştii, dar ştiai foarte bine. O puseseşi sub urmărire, ai şi ameninţat-o. Nu-ţi convenea să ajungă George Wall la ea cît era încă în viaţă. Dar era bine pînă la urmă să ajungă totuşi. Şi ăsta era rolul meu. Îţi trebuia cineva care să-l conducă la ea şi să-ţi servească să dai vina pe el. În caz că nu-ţi iese păcăleala, ai trimis-o şi pe doamna Graff acolo, ca să fii mai sigur. S-a realizat proiectul numărul doi, cel puţin pentru Graff şi genialele lui cohorte au prins de minune.

Ţi-au dat un ajutor prompt şi dezinteresat, ca să se şteargă urmele crimei.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, spuse Graff din spatele meu. Doar nu sînt eu răspunzător pentru tîmpeniile lui Frost şi ale lui Marfeld. Au acţionat fără să mă consulte în prealabil.

Stătea singur în uşă fără să intre, ca şi cum n-ar fi vrut să-şi asume nici un rol în discuţie.

— Erau agenţii dumitale, i-am spus eu, şi eşti răspunzător pentru ceea ce făceau. Sînt complici prin tăinuire la omor. Şi dumneata ar trebui să fii băgat în aceeaşi oală cu ei.

Încurajat de ruptura noastră, Bassett spuse :

— Păi sigur, ce să faci şi dumneata ? Arunci momeala, poate se prinde ceva. După cum ştii, ţineam la Hester Campbell. N-aveam nimic împotriva ei, nici un motiv să-i fac vreun rău.

— Nici nu mă-ndoiesc că ţineai la ea, în felul tău, cine ştie cum. Probabil că erai chiar îndrăgostit de ea. Totuşi, ea nu era îndrăgostită de tine. A încercat să vadă dacă-i merge, şi i-a mers. În septembrie te-a lăsat cu buza umflată şi ţi-a luat şi cel mai valoros obiect pe care-l aveai.

— Sînt sărac. N-am obiecte valoroase.

— Mă refer la acest pistol.

I-am arătat pistolul Walther, în aşa fel încît să nu-l poată ajunge.

— Nu ştiu exact cum ai pus mîna pe el prima dată. Dar a doua oară cred că ştiu cum ai făcut. A trecut pe la multă lume în ultimele patru luni, de cînd ţi l-a furat Hester din seif. Ea i l-a dat prietenului ei, Lance Leonard. El nu era în stare să ducă singur şantajul pînă la capăt, aşa că l-a cooptat pe Stern, care avea experienţă în chestii de-astea. Stern avea şi legături care-l puneau la adăpost de zdrahonii lui Graff, dar nu şi de tine.

Într-o privinţă te admir, Clarence. Ai fost al dracului de tare să te dai la Stern, chiar dacă-l muiasem eu înainte. Mai tare decît Graff cu armata lui particulară.

— Nu l-am omorît eu, spuse Bassett. Ştii dcar că nu l-am omorît eu. L-ai văzut cînd a plecat.

— Da, dar ai plecat şi tu după el. Şi nu te-ai întors decît ceva mai tîrziu. Ai avut timp să bagi un glonte în el la locul de parcare, să-l înghesui în maşină şi să duci maşina pe faleză ; acolo i-ai tăiat gîtul şi l-ai aruncat în apă. A fost un efort remarcabil pentru un om de vîrsta ta. Probabil aveai mare nevoie să-ţi iei înapoi pistolul. Erai aşa de ahtiat după o sută de bătrîne ?

Bassett se uită peste umărul meu la seiful deschis.

— N-are nici o legătură cu banii.

Era prima dată cînd recunoştea ceva.

— Nici nu ştiam că are pistolul în maşină, pînă n-a încercat să tragă în mine. L-am lovit cu levierul şi a căzut. Sau eu pe el, sau el pe mine. L-am omorît în legitimă apărare.

— Gîtul nu i l-ai tăiat în legitimă apărare.

— Era un om rău, un criminal, care se amesteca în lucruri pe care nu le-nţelegea. L-am distrus aşa cum distrugi un animal periculos.

Era mîndru că-l omorîse pe Stern. Îi strălucea faţa de mîndrie. Era ridicol.

— Un gangster, un traficant de narcotice, — ce, era mai important ca mine ? Eu sînt un om civilizat, de familie bună.

— Va să zică i-ai tăiat gîtul lui Stern. L-ai împuşcat pe Lance Leonard în ochi. I-ai zdrobit ţeasta lui Hester Campbell cu vătraiul. Există şi metode mai bune să dovedeşti că eşti civilizat.

— Au meritat-o.

— Recunoşti că i-ai omorît ?

— Nu recunosc nimic. N-ai dreptul să mă intimidezi. Nu poţi să dovedeşti nimic împotriva mea.

— O să dovedească poliţia. O să te urmărească, o să găsească martori ca să te încolţească, o să găsească revolverul cu care l-ai omorît pe Leonard.

— Nu mai spune !

Se ţinea bine, îi mai ardea să fie sardonic.

— Sigur că da. O să le arăţi şanţul în care l-ai aruncat. Ai şi început să trăncăneşti. Rolul de profesionist cu nervi de oţel nu e genul tău şi n-ar trebui să încerci să-l joci. Aseară, cînd s-a terminat totul şi erau morţi toţi trei, a trebuit să bei o sticlă întreagă ca să scapi de

gîndul la ceea ce-ai făcut. Cît crezi că o să reziști într-o celulă, fără nici o sticlă ?

— Mă urăști, spuse Bassett. Mă urăști și mă disprețuiești, nu-i așa ?

— Cred că n-o să-ți răspund. Dar te rog pe tine să-mi răspunzi la o întrebare. Ești singurul care poate să răspundă. Ce om e ăla care întrebuințează drept unealtă o femeie bolnavă ? Ce om e ăla care o trimite pe Gabrielle pe lumea cealaltă ca să stoarcă niște bani de pe urma morții ei ?

Bassett se zvîrcoli deodată într-un gest de protest. Se răsuci cu toată partea de sus a trupului, făcînd mișcarea să semene cu o convulsie. Spuse cu fălcile încleștate :

— Habar n-ai de nimic.

— Atunci lămurește-mă tu.

— Ce rost are ? N-ai să înțelegi niciodată.

— Ba înțeleg mai bine decît crezi. Am înțeles că l-ai spionat pe Graff cînd era nevastă-sa la sanatoriu. L-ai văzut că se întîlnește cu Gabrielle în *cabaña*. Știai precis că are un pistol în dulap. Tot ce știai și ce-ai mai aflat i-ai spus lui Isobel Graff. Probabil că ai și ajutat-o să fugă de la sanatoriu și i-ai dat cheile de care avea nevoie. Toate astea, una peste alta, se numesc omor prin instigare de la distanță. Asta am înțeles. Nu-nțeleg însă ce-ai avut cu Gabrielle. I-ai făcut avansuri și ți-a suflat-o Graff ? Sau pur și simplu pentru că ea era tînără și tu îmbătrînești, nu suportai s-o vezi că trăiește și ea în lumea asta ?

Bassett se bîlbîi :

— N-am avut nici o legătură cu moartea ei.

Dar se întoarse pe scaun, ca și cum l-ar fi apucat de ceafă o mînă puternică. Se uită acum prima oară la Isobel Graff, repede, cu un aer vinovat.

Isobel stătea dreaptă, nemișcată ca o statuie. O statuie a Dreptății oarbe și schizofrenice, întorcîndu-i privirea lui Bassett cu ochi împietriți :

— Ba da, Clarence.

— Nu, vreau să spun că nu ăsta era planul meu. Nici nu mă gîndeam la șantaj. Nu ea voiam să fie omorîtă.

— Dar cine voiai să fie omorît ?

— Simon, răspunse Isobel Graff. Simon trebuia să moară. Dar eu am stricat totul, nu, Clare ? Din cauza mea totul a ieşit pe dos.

— Fii cuminte, Belle.

Era prima oară cînd Bassett i se adresa direct.

— Nu mai spune nimic.

— Voiaţi să vă împuşcaţi bărbatul, doamnă Graff ?

— Da. Clare şi cu mine trebuia să ne căsătorim.

Graff pufni de indignare sau de rîs. Isobel se întoarse spre el.

— Să nu îndrăzneşti să rîzi de mine. M-ai închis şi mi-ai furat averea. M-ai tratat ca pe o vită de dus la tîrg. Ridică glasul : Îmi pare rău că nu te-am omorît.

— Ca să trăiţi fericiţi, tu şi cu vînătorul tău de zestre mîncat de molii, pînă la adînci bătrîneţe ?

— Am fi putut să fim fericiţi, spuse ea. Nu-i aşa, Clare ? Mă iubeşti, Clare, nu-i aşa ? M-ai iubit tot timpul.

— Tot timpul, spuse el.

Dar avea o voce goală, fără simţire, şi ochii îi erau stinşi.

— Acum dacă mă iubeşti, te rog fii cuminte, Belle.

Tonul răstit şi neprietenos îi dezmintea cuvintele.

O respinsese, şi Isobel avu deodată o intuiţie şovăielnică, dar profundă.

— Te ştiu eu, spuse ea răguşit, fără intonaţie. Vrei să dai vina pe mine pentru toate. Vrei să mă bage în camera din care nu mai ai voie să ieşi niciodată şi să arunce cheia. Dar şi tu eşti de vină. Tu mi-ai spus că dacă îl omor pe Simon în flagrant... în flagrant delict... n-au ce să facă decît să mă închidă cîtva timp. Cum, nu mi-ai spus aşa, Clare ? Nu mi-ai spus tu ?

Bassett nu-i răspundea şi nici nu se uita la ea. Ura îi schimonosea obrazul, ca o mască strînsă de cauciuc. Isobel se întoarse spre mine.

— Aşa că vezi, pe Simon trebuia să-l omor. Fetiţa era numai un animal cu care... un animăluţ cu picioarele desfăcute. N-aveam de ce să omor un animăluţ frumos.

Se opri, apoi spuse cu o surpriză ciudată :

— Dar am omorît-o. Am împușcat-o și am zdrobit legăturile. Mi-a apărut deodată, pe întuneric, după ușă. Mi-a apărut ca o imagine a păcatului, în care ea era sursa răului. Babalîcul scîrbos se dădea la ea. Și atunci am zdrobit legăturile. Clare s-a supărat pe mine. El n-a văzut ce lucruri urîte făcea.

— Nu era și el acolo ?

— A venit pe urmă. Eu încercam să șterg sîngele. Mi-a umplut cu sînge podeaua curată. Încercam să șterg sîngele cînd a intrat Clare. Probabil că aștepta afară și a văzut-o cînd s-a tîrît. S-a tîrît afară ca un cățeluș alb și a murit. Și Clare s-a supărat pe mine. A țipat la mine și m-a dat afară.

— De cîte ori ai tras în ea, Isobel ?

— Numai o dată.

— În ce parte a corpului ?

Lăsă capul în jos cu o pudoare forțată.

— N-aș vrea să spun, în public. Ți-am mai spus.

— Gabrielle Torres a fost împușcată de două ori, întîi în partea de sus a coapsei și apoi în spate. Prima rană n-a fost fatală, nici măcar gravă n-a fost. Al doilea glonte i-a străpuns inima. Al doilea glonte a omorît-o.

— Eu am tras o singură dată.

— Nu te-ai dus după ea pe plajă s-o împuști din spate ?

— Nu.

Se uită la Bassett.

— Spune-i, Clare. Știi că nu puteam să fac asta.

Bassett se uită la ea s-o înghită, dar nu spuse nimic. Avea ochii bulbucați ca două balonașe pale, umflate de o presiune dinăuntrul capului.

— De unde să știe, doamnă Graff ?

— Pentru că el a luat pistolul. Eu l-am lăsat pe jos în *cabaña*. El l-a luat și a ieșit după ea.

Presiunea făcu să țîșnească cuvintele din gura lui Bassett :

— N-o ascultați. E nebună... aiurează. Nu eram nici la zece kilometri...

— Ba erai, Clare, spuse ea liniștită.

În același timp se întinse peste birou și îl pocni peste gură cu sălbăticie. Bassett încasă lovitura cu stoicism. În schimb femeia începu să plîngă. Spuse printre lacrimi :

— Aveai pistolul la tine cînd ai ieşit după ea. Pe urmă te-ai întors şi mi-ai spus că e moartă, că am omorît-o eu. Dar că n-o să spui la nimeni, pentru că mă iubeşti.

Bassett îşi plimbă privirea de la ea la mine. Din colţul gurii îi pornea în jos o dîră de sînge, ca o crăpătură roşie în masca lividă. Limba, ca un vierme orb, începu să amuşine sîngele.

— Tare aş bea ceva, dragul meu. Vorbesc, dar dă-mi întîi să beau.

— Un minut. Tu ai împuşcat-o, Clarence ?

— A trebuit.

Vocea lui deveni o şoaptă care de-abia se mai auzea, ca şi cum îngerul responsabil cu înregistrarea faptelor ar fi ascuns microfoane în toată încăperea.

Isobel Graff spuse :

— Mincinosule, te prefăceai că eşti prietenul meu. M-ai lăsat să trăiesc ca într-un iad.

— Te-am ferit de un iad mai rău ca ăsta. Era în drum spre casa tatălui ei. Şi-ar fi dat drumul la gură imediat.

— Va să zică pentru mine ai făcut totul, mincinos ordinar ! Tînărul Lochinvar a făcut totul de dragul frumoasei Ambrozia Heliopoulos, fiica Vestului de aur !

Acum în sfîrşit intuiţia obscură se transforma în înţelegere. Nu mai plîngea. Vorbea cu patimă.

— Numai pentru el, am spus eu. A scăpat pleaşca cînd în loc să vă omorîţi bărbatul aţi tras în Gabrielle. A întrezărit posibilitatea unui premiu de consolare, dacă poate să-l convingă pe Graff că dumneavoastră aţi omorît-o pe Gabrielle. Condiţiile erau ideale pentru înscenare, atît de ideale încît v-a convins şi pe dumneavoastră.

Pe Bassett îl scutură din nou o convulsie de protest, lăsîndu-l cu gura strîmbă.

— N-a fost de loc aşa. Nici nu m-am gîndit la bani.

— Atunci ăştia din seif ce sînt ?

— Sînt singurii bani pe care i-am primit sau pe care i-am cerut. Aveam nevoie ca să plec, voiam să mă duc în Mexic şi să rămîn acolo. Nici nu m-am gîndit la şantaj pînă nu mi-a furat Hester pistolul şi nu le-a spus criminalilor ălora. Ei m-au silit să-i omor, cum de nu-nţelegi, ei cu lăcomia şi cu indiscreţia lor. Mai devreme sau mai

tîrziu tot s-ar fi redeschis dosarul, şi ar fi ieşit adevărul la iveală.

M-am uitat la Graff pentru confirmare, dar plecase din prag. Cadrul uşii se deschidea spre întuneric. I-am spus lui Bassett :

— Nimeni nu te-a silit s-o omori pe Gabrielle. Nu puteai s-o laşi să plece ?

— Uite, n-am putut. Se tîra spre casă pe plajă. Eu pornisem toată povestea şi tot eu trebuia s-o termin. N-am suportat niciodată să văd un animal rănit, nici măcar o insectă, un păianjen.

— A, omori din milă ?

— Nu, văd că nu pot să te fac să înţelegi. Eram acolo, numai noi doi, pe întuneric. Valurile bubuiau şi ea gemea şi se tîra prin nisip. Goală şi plină de sînge, fata asta pe care o cunoşteam de ani de zile, încă de cînd era un copil nevinovat. Situaţia era oribilă. Nu-ţi dai seama, trebuia să-i pun capăt într-un fel. Nu mai puteam s-o văd cum se tîrăşte.

— Şi ieri a trebuit s-o omori pe Hester Campbell ?

— Nici ea nu era mai bună. Se prefăcea că e nevinovată, mi s-a strecurat sub piele. Îmi zicea unchiu Clarence, se prefăcea că mă iubeşte şi de fapt nu voia decît pistolul de la mine din seif. I-am dat bani, m-am purtat cu ea ca şi cum ar fi fost fata mea, şi ea m-a trădat. E tragic cînd vezi fete tinere cum cresc ca să ajungă nişte vulgare, nişte mincinoase, nişte libidinoase.

— Şi atunci ai grijă ca nu cumva să crească.

— Mai bine moarte.

M-am uitat în jos la faţa lui. Nu era o faţă neobişnuită. Era cît se poate de normală, plată, de om trecut de a doua tinereţe, uşor caricaturală din cauza dinţilor prea lungi şi a ochilor bulbucaţi. Nu era faţa tipică de om rău, aşa cum o vede lumea. Şi totuşi, era o întruchipare a răului, tîrîtă de o dorinţă vagă dar înflăcărată, către fapte întunecate care mai apoi îi stîrnesc oroare.

Bassett ridică ochii spre mine ca şi cum eram hăt departe şi comunicam cu el prin telepatie. Apoi se uită la mîinile pe care le ţinea îndesate pe genunchi. Mîinile se smulseră din încleştare şi degetele începură să se întindă şi să se strîngă pe coapsele lui înguste.

Am ridicat receptorul de pe birou și am chemat comandamentul poliției. Au tipicul lor în astfel de lucruri. Voiam să scap odată.

Cînd am pus receptorul la loc, Bassett s-a aplecat spre mine :

— Ascultă, dragul meu, spuse el politicos, mi-ai promis ceva de băut. Vreau să beau ceva, orice.

M-am dus la barul mobil de la celălalt capăt al biroului și am scos o sticlă. Dar Bassett a avut parte de un sedativ mai puternic. În momentul acela a intrat pe ușa deschisă Tony Torres. Mergea gîrbovit, tîrșîindu-și picioarele, cu Colt-ul greu în mînă. Ochii lui erau de un negru prăfos. Flacăra a fost scurtă și palidă, dar bubuitura a fost grozavă. Capul lui Bassett s-a răsturnat pe o parte. Așa a și rămas, sprijinit de umăr.

Isobel Graff se uita la el cu o mirare prostească. Apoi s-a ridicat și și-a agățat degetele de gulerul bluzei. Și-a sfîșiat bluza pînă jos, dezgolindu-și pieptul în fața revolverului.

— Omoară-mă. Omoară-mă și pe mine.

Tony clătină solemn din cap.

— Domnu Graff a spus că domnu Bassett a omorît-o.

Își băgă revolverul în toc. Graff intră în spatele lui, cam încurcat. Călcînd ușor, ca un cioclu, Graff străbătu camera pînă la biroul unde stătea Bassett. Întinse mîna și atinse umărul mortului. Cadavrul se răsturnă, scoțînd un sunet cînd atinse podeaua. Fusese un fel de scîncet, ca strigătul slab și depărtat al unui copil care-și cheamă mama.

Graff sări înapoi speriat, ca și cum atingerea lui electrică ar fi dat afară viața din trupul lui Bassett. Într-un sens, așa și era.

— De ce l-ai mai băgat și pe Tony ? am întrebat eu.

— Mi s-a părut soluția cea mai bună. Pînă la urmă rezultatul ar fi fost același. I-am făcut lui Bassett un serviciu.

— Dar nu lui Tony.

— Nu vă îngrijiți de mine, spuse Tony. De doi ani, acum în martie se împlinesc doi ani, de cînd trăiesc numai pentru asta, să-l prind pe ăla care a omorît-o.

Nu-mi pasă dacă mă mai întorc vreodată la Fresno sau nu.

Se șterse pe fruntea udă cu dosul palmei și-și scutură sudoarea de pe mînă. Spuse politicos :

— Îmi dați voie domnilor, să ies puțin afară. E cald aici. O să stau pe-aproape.

— Eu n-am nimic împotrivă, i-am spus.

Graff se uită la el cum iese și se întoarse din nou spre mine cu siguranță reînnoită.

— Am observat că n-ai încercat să-l oprești. Aveai pistol, ai fi putut să împiedici omorul.

— Crezi ?

— Cel puțin acuma ce e mai rău n-o să apară în ziare.

— Adică faptul că ai sedus o minoră și la o adică ai fugit lăsînd-o în plata Domnului ?

Îmi făcu șșșt ! și se uită nervos primprejur, dar Tony era prea departe ca să audă.

— Nu mă gîndesc numai la mine.

Își aruncă ochii semnificativ la nevastă-sa, care stătea pe jos în cel mai întunecos colț al camerei. Era cu genunchii strînși la bărbie. Își ținea ochii închiși și era la fel de tăcută și de nemișcată ca Bassett.

— E cam tîrziu acum să te gîndești la Isobel.

— Nu, nu, n-ai dreptate. Are mare putere de recuperare. Am văzut-o și mai rău ca acum. Dar nu poți s-o silești să apară în fața unui tribunal, nu poți să fii așa de inuman.

— N-o să trebuiască. Procesul cu bolnavi se poate ține și într-o odaie de spital. Dumneata însă va trebui să înfrunți mînia publicului.

— De ce ? De ce să mai sufăr ? Am fost victima unui Iago. Nu știi ce-am avut de îndurat în această căsnicie. Sînt o personalitate creatoare, aveam nevoie de puțină drăgălășenie, de puțină gingășie. Am făcut dragoste cu o femeie tînără, asta e singura mea crimă.

— Ai aprins chibritul care a declanșat toată povestea. Aprinsul unui chibrit poate fi o crimă, dacă ia foc casa.

— Dar n-am făcut nimic rău, nimic ieșit din comun. Cîteva escapade, ce-i așa de rău în asta ? Doar nu vrei

să mă ruinezi pentru un fleac ca ăsta ? E drept să mă faci pe mine țap ispășitor, să-mi distrugi cariera ? Așa crezi ?

Elocvența lui avîntată era lipsită de convingere. Graff trăise prea mult printre actori. Era un cetățean al orașului imaginar, o fațadă falsă, proptită cu bîrne.

— Nu-mi mai spune mie despre dreptate, Graff. De aproape doi ani ascunzi un omor.

— Am suferit îngrozitor în acești doi ani. Am suferit destul și am plătit destul. M-a costat enorm.

— Mira-m-aș. Ai abuzat de calitatea ta ca să-l plătești pe Stern. Ai abuzat de corporație ca să-i plătești pe Leonard și pe Hester Campbell. Frumoasă treabă, dacă-ți reușește, să-i plătești pe șantajiști din bugetul alocat de stat.

Probabil că nimerisem la țintă. Graff nici n-a mai încercat să protesteze. Se uita la prețiosul pistol din mîna mea. Era singurul obiect fizic care putea servi drept dovadă, ca să fie și el implicat în proces. Spuse cu glas stăruitor :

— Dă-mi pistolul.

— Ca să mă omori ?

Undeva pe șosea, deasupra acoperișului, se auzi urletul unei sirene.

— Mai repede, spuse el. Vine poliția. Scoate gloanțele și dă-mi pistolul. Ia banii din seif.

— Îmi pare rău, Graff, dar am altceva de făcut cu pistolul. E justificarea lui Tony pentru omucidere.

Se uită la mine ca la un nebun. Nu știu cum m-oi fi uitat eu la Graff, dar l-am făcut să lase ochii în jos și să se întoarcă. Am închis seiful, am format cifrul și am pus la loc fotografia celor trei săritori. Prinși în zbor neclintit, cele două fete și băiatul se avîntau între ocean și pustiul luminos al cerului.

Urletul sirenei se apropia și se auzea din ce în ce mai tare, ca un animal pe acoperiș. Înainte de a intra oamenii șerifului, am pus Walther-ul pe jos, lîngă mîna întinsă a lui Bassett. Experții în balistică aveau să facă restul.

Nr. colilor de tipar 14

Combinatul Poligrafic
„CASA SCINTEII"
București — R.S.R.
Com. 111

În colecția „ENIGMA"

Au apărut:

X X X	ANTOLOGIA „ENIGMA", 2 vol.
Guy des Cars	B R U T A
Raymond Chandler	SOMNUL DE VECI
James Hadley Chase	TOTUL SE PLĂTEȘTE
Peter Cheyney	CE LE PASĂ DAMELOR!
Agatha Christie	CRIMA DIN ORIENT EXPRES
Nicolas Freeling	REGELE UNEI ȚĂRI PLOIOASE
Sébastien Japrisot	COMPARTIMENTUL UCIGAȘILOR
Ellery Queen	LOVITURA DE GRAȚIE
Georges Simenon	COMISARUL MAIGRET A FOST PRĂDAT
Josef Skvorecky	TRISTEȚEA LOCOTENENTULUI BORUVKA
Per Wahlöö	CRIMA DE LA ETAJUL 31
Dashiell Hammett	CHEIA DE STICLĂ
Gaston Leroux	MISTERUL CAMEREI GALBENE
Boileau-Narcejac	C O M P L O T
Anthony Berkeley	CUTIA CU BOMBOANE OTRĂVITE

Sub tipar:

Eric Ambler	EPITAF PENTRU UN SPION
Noël Calef	ASCENSOR SPRE EȘAFOD
Erle Stanley Gardner	DORMITOARELE AU FERESTRE
Philip MacDonald	ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE
Georges Simenon	MAIGRET ȘI HOȚUL LENEȘ

editura univers

Lei 6,50